

Predmet: Mitrović Radoslav i drugi – *slučaj Suva Reka/Suharekë*

Veće za ratne zločine

Okružni sud u Beogradu, Republika Srbije

Broj predmeta: K.V. br. 2/2006

Optužnica podignuta: 25. 04. 2006.

Broj optužnice: KTRZ 5/05

Tužilaštvo: Zamenici tužioca za ratne zločine Dragoljub Stanković i Miloljub Vitorović

Optuženi: Radoslav Mitrović, Radojko Repanović, Nenad Jovanović, Sladan Čukarić, Milorad Nišavić, Miroslav Petković, Zoran Petković i Ramiz Papić

Sudsko veće: Vinka Beraha-Nikićević, predsednica Veća

Članovi Veća: sudija Vesko Krstajić i sudija Gordana Božilović-Petrović

Zamena člana Veća: Odlukom predsednika Okružnog suda u Beogradu od 1.10.2007. član Veća sudija Gordana Božilović-Petrović je zamenjena sudijom Snežanom Nikolić-Garotić.

Branioци optuženih: Goran Petronijević i Mirjana Nestorović (branioci Radoslava Mitrovića), Igor Isailović i Nenad Vojinović (branioci Radojka Repanovića), Veljko Đurđić (branilac Nenada Jovanovića), Vladica Vasiljković (branilac Sladana Čukarića), Tatomir Leković (branilac Milorada Nišavića), Goran Folić (branilac Miroslava Petković), Milan Birman (branilac Zorana Petkovića) i Dragan Palibrk (branilac Ramiza Papića)

Punomoćnici oštećenih: Nataša Kandić, izvršna direktorka Fonda za humanitarno pravo (FHP) i advokat Dragoljub Todorović

Posmatrači: članovi porodica žrtava, posmatrač OEBS-a, aktivistkinje Žena u crnom

Glavni pretres: 2. 10. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Učešće porodica žrtava

U organizaciji FHP-a, glavni pretres su pratila četiri člana porodica žrtava: Florim Berisha (ubijeni otac Musli, majka Hafije, sestra Zymrete, brat Afrim, sestra Violeta, baka Hanumshahe, stric Hamdi, strina Zelijje i njihova deca, Arta i Zana Berisha), Xhelal Berisha (ubijen brat Nexhat, njegova supruga Fatime, njihovi sinovi Faton, Redom i Altin, Fatonova supruga Sebahate i njihova deca Ismet i Eron i deca od druge braće, Sherine, Majlinda i Herolinda Berisha), Idriz Haxhijaj (ubijena ćerka Sebahate, njen suprug Faton i unuci Eron i Ismet), Bekim Gashi (25. marta u selu Trnje/Terrnje ubijeni majka Hyza i sestre Luleta, Selvete, Lumturije i Blerta Gashi); novinar kosovskog dnevnika na albanskom jeziku *Koha Ditore* Blerim Xhemajli, advokatski pripavnik Admir Salihu i pravica FHP - Kosovo Anka Hajdari-Kurteshi.



Članovi porodica žrtava i ostali posmatrači sa Kosova ušli su u Srbiju po proceduri „najava prolaska“ koju MUP Srbije primenjuje prema kosovskim Albancima koji nemaju lična dokumenta izdata od strane Srbije nego dokumenta UNMIK-a. Prema toj proceduri, FHP je bio obavezan da MUP-u Srbije dostavi spisak Albanaca sa Kosova koji će, od 2. do 6. oktobra 2006. godine, pratiti suđenje Mitroviću i drugim optuženima, sa podacima o broju lične karte izdate od strane UNMIK-a. Grupa je na graničnom prelazu Merdare zadržana oko 50 minuta jer su policajci pravili problem što se na spisku ne nalazi i osoba koja ima važeći pasoš Republike Srbije. Tek na intervenciju Tužilaštva za ratne zločine Srbije, čiju je pomoć FHP zatražio telefonom, policija je dozvolila grupi da pređe na teritoriju Srbije. Tom prilikom od policajaca su se mogli čuti neukusni komentari kao, na primer, da lična karta UNMIK-a liči na autobusku kartu.

Budući da su porodice žrtava bile uplašene od dolaska u Srbiju, FHP je uputio zahtev Jedinici za zaštitu svedoka MUP Srbije da organizuje pratnju tokom puta, od graničnog prelaza do Beograda i nazad, zatim da tokom suđenja prati grupu do suda i natrag u hotel, kao i da organizuje noćno obezbeđenje u hotelu. Sve mere Jedinica je sproveda veoma profesionalno i sa prijateljskim ophođenjem prema grupi.

Zahtev odbrane da se Nataši Kandić uskrati pravo da zastupa žrtve

Glavni pretres 2. 10.2007. započeo je protivljenjem branilaca optuženih da Nataša Kandić bude punomoćnica žrtva. Branilac optuženog Mitrovića, advokat Goran Petronijević tražio je da se Nataša Kandić sasluša kao svedok, pozivajući se na činjenicu da ju je tužilac u prethodnom postupku predložio za svedoka. Izneo je zahtev da joj sud uskrati pravo da zastupa oštećene. Sud je doneo odluku da će o tom predlogu odlučiti naknadno. Zbog toga je isti branilac tražio izuzeće predsednice Veća, pa je predsednik Okružnog suda u Beogradu doneo rešenje o odbijanju zahteva.

Tužilac Miloljub Vitorović je pročitao optužnicu.

Saslušanje optuženog Radoslava Mitrovića

Optuženi je završio srednju školu unutrašnjih poslova 1973. godine, Višu školu unutrašnjih poslova 1978. godine i fakultet bezbednosti 1989. godine. Počeo je kao običan policajac u Merošini kod Niša (Srbija), bio je komandir policijske stanice u Nišu, a zatim je obavljao druge funkcije da bi 1996. godine postao komandant 37. odreda Posebnih jedinica policije [PJP]. Taj odred je obuhvatao šest sekretarijata unutrašnjih poslova na jugu Srbije (Niš, Prokuplje, Kruševac, Vranje, Leskovac i Piroć). Od februara 1998. do 14. juna 1999. godine optuženi je sa svojim odredom neprekidno boravio na Kosovu. U vreme hapšenja, optuženi je obavljao funkciju pomoćnika komandanta Žandarmerije Republike Srbije.

Optuženi je 20. marta 1999. godine pozvan na sastanak Združene komande čije je sedište bilo u hotelu *Grand* u Prištini. Od komande je dobio zadatak da njegov odred, zajedno sa 549. motorizovanom brigadom Vojske Jugoslavije, na čijem je čelu bio pukovnik Božidar Delić, očisti trougao Suva Reka/Suharekë – Orahovac – Prizren od



neprijateljske OVK, kako bi je sprečili da preseče tu komunikaciju, otvori koridor prema Makedoniji i omogućí NATO-u da s te strane uđe na Kosovo.

Sedište 37. odreda bilo je u Prizrenu, u kasarni *Dušan Silni*. Dana 24.03. 1999. uveče, nakon što je na dnevniku RTS-a čuo izjavu ruskog predsednika Borisa Jeljcina da će za nekoliko sati početi bombardovanje SR Jugoslavije, optuženi je naredio evakuaciju kompletnog osoblja. Sledećeg jutra, 25. marta, komandno mesto optuženog premešteno je u upravnu zgradu preduzeća *Metohija vino*, na dva kilometra ispred Suve Reke/Suharekë iz pravca Prizrena. Dvadeset petog marta optuženi je imao sukob sa OVK iz sela Studenčana/Studenqan, Reštane/Reshtan i iz pravca Orahovca/Rahovec.

U vezi sa optužbom da je 26. 03. 1999. godine komandovao akcijom u kojoj je učestvovalo oko 40 pripadnika 37. Odreda i da je ispred zgrade policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë, za vreme dok su se oni razvili u strelce i kretali ka Reštanskom putu, optuženima Radojku Repanoviću i Nenadu Jovanoviću naredio da pripadnici OUP Suva Reka/Suharekë krenu za njima i izvrše pretres i paljenje kuća, da lica koja zateknu likvidiraju a leševe ubijenih utovare u kamion i odvezu sa lica mesta, govoreći “krećite, šta čekate, ubijajte, vozite... Je l' to ja treba da radim“, optuženi se branio da toga dana uopšte nije bio u Suvoj Reci/Suharekë.

Prema njegovim rečima, on je u jutarnjim satima 26. 03. 1999. oko 7:00 časova, krenuo prema Prizrenu vozilom kojim je upravljao njegov vozač Goran Obradović. Nakon pola sata došli su do kasarne, koja je prethodne noći bombardovana. Još je gorela vatra. Tu se sreo sa direktorom Komunalnog preduzeća Jovom Vujačićem i posle toga je otišao u u bolnicu, u suprotnom delu grada, da obiđe svog pomoćnika Gorana Milojevića, teško ranjenog prilikom bombardovanja kasarne. Iz bolnice je otišao do mesta odakle je uzleteo helikopter koji je povređenog prebacio u Beograd. Između 11:00 i 12:00 časova prelazio je ulicu u Prizrenu, u blizini kasarne, i tu je sreo Žiku Jankovića, zamenika direktora *Kosovo vina*, čije se dvorište graniči sa kasarnom. Sa njim je seo u hotel *Teranda*, popio kafu, zadržao se 20 do 30 minuta. Iz hotela je otišao u SUP u Prizrenu, tamo se sastao sa načelnikom SUP-a Milošem Vojnovićem i načelnikom policije Mikijem Đuričićem. Raspravljali su se oko raščišćavanja ruševina nakon bombardovanja kasarne i mašina koje za to treba koristiti. Zatim je sa svojim saradnicima otišao u komunalno preduzeće *Higijena*, gde su razgovarali sa direktorom preduzeća o dizalici i hitnosti angažovanja tehnike i ljudstva da se ruševine raščiste. Oko 15:00 časova optuženi je krenuo prema svom isturenom komandnom mestu u vinogradima ispred Suve Reke/Suharekë. Usput je svratio u hotel *Putnik*, u kome je spavao, da uzme potrebnu odeću. Pred mrak, optuženi se vratio u vinograde gde je sa svojim pratiocima prespavao u vozilima.

Glavni pretres: 3. 10. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje optuženog Radoslava Mitrovića

Iako kaže da u Suvoj Reci/Suharekë nije bilo pripadnika OVK, optuženi Mitrović ne isključuje mogućnost da ih je bilo, da su preko dana izlazili iz grada, negde vršili terorističke akte i vraćali se u Suvu Reku/Suharekë kao da se ništa nije dogodilo.



Optuženi Mitrović je odlučno tvrdio da policija nije bila pod vojnom komandom nakon proglašenja ratnog stanja, da je funkcionisala združena komanda, ali je svako bio odgovoran za svoje jedinice.

Na razjašnjenju odnosa i koordinacije između vojske i policije, pored člana Veća sudije Veska Krstajića, insistirali su i punomoćnici.

Pre svega, u vezi sa pretpočinjavanjem policijskih jedinica vojsci, optuženi je objasnio da je deo njegove jedinice pretpočinjen 549. brigadi Vojske Jugoslavije, a drugi 243. motorizovanoj brigadi VJ. Međutim, njemu je direktno nadređeni bio general Sreten Lukić, načelnik Štaba MUP-a na Kosovu sa sedištem u Prištini. Pored toga, optuženi je objasnio da je načelniku OUP-a Suva Reka/Suharekë pretpostavljeni bio potpukovnik Đuričić, načelnik policije u Prizrenu, a ovome je pretpostavljeni bio načelnik SUP-a Prizren, koji je odgovarao Štabu MUP-a na Kosovu. Inače, štab je istureno komandno mesto MUP-a Srbije.

Komentar:

Ovakav odgovor optuženog Mitrovića je protivrečan. Prvo tvrdi da je njegova jedinica bila pretpočinjena vojnim jedinicama, a zatim izričito tvrdi da je njemu direktno nadređeni bio načelnik štaba MUP-a general Sreten Lukić, koji je takođe direktno nadređen SUP-u Prizren, u čijoj je nadležnosti OUP u Suvoj Reci/Suharekë.

Pojašnjavajući odnos združene komande i štaba MUP-a, optuženi je rekao da nije reč o jedinstvenoj komandi već su vojska i policija delovale na istom zadatku ali samostalno, i svako je odgovarao za svoj deo aktivnosti.

Saslušanje optuženog Radojka Repanovića

Optuženi je bio komandir policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë. Načelnik OUP-a je bio Dobrivoje Vitošević. OUP Suva Reka/Suharekë bio je podređen SUP-u u Prizrenu.

U vezi sa optužnicom optuženi je rekao: «Meni je najiskrenije žao to što se desilo u Suvoj Reci, ali meni je savest sasvim čista. Optužnica je neosnovana, nikada ni od koga nisam primio naredbu da pripadnici policijske stanice Suva Reka krenu, vrše pretrase, paljenje kuća, ubijanje, tovarjenje leševa, sklanjanje sa lica mesta i slično. Nikada nikome nisam naredio da ide i ubija civile, tovari i vozi...“

U okviru akcije da se obezbede putni pravci Suva Reka/Suharekë – Prizren i Suva Reka/Suharekë – Orahovac kao i sam grad Suva Reka/Suharekë, OUP u Suvoj Reci/Suharekë postavio je punkt u selima Đinovce/Gjiaoc i Topličane/Topliqan, i tri punkta u samom gradu – kod robne kuće, osnovne škole i mosta. Punkt u selu Đinovce/Gjiaoc bio je na sedam, a punkt u Topličanu/Toplican na pet kilometara od Suve Reke/Suharekë. U okviru OUP-a funkcionisala je dežurna služba i auto-patrole, koje su sačinjavala po dva policajca. OUP je organizovao osmatranje grada sa zvonika crkve u blizini policijske stanice. Glavni zadatak osmatrača-policajaca bio je da prate zbivanja na



Reštanskom putu odakle je, prema kazivanju optuženog, policijskoj stanici pretila najveća opasnost.

Optuženi se 25. ili 26. marta 1999. sastao sa radnikom Državne bezbednosti Miloradom Nišavićem i ovaj mu je rekao da kao pripadnik DB ima saznanja da u kući u kojoj je boravila misija OEBS-a [bela kuća Fatona i Shyhrete Berisha] postoji lokator, koji može dati koordinate za granatiranje policijske stanice. Optuženi Repanović je formirao grupu policajaca i uputio ih da pretresu tu kuću. Ne može da se seti da li je to bilo 25. ili 26. 03.1999.

Na dan 26. 03.1999. optuženi je obavljao razne aktivnosti oko izmeštaja policijske stanice u fabriku *Balkan*. Posle toga je civilnim vozilom otišao da obiđe punktove u selima Đinovce/Gjiaoc i Topličane/Topliqan. Kada se vratio u popodnevnom satima čuo je pucnjavu u reonu policijske stanice. Zastao je i sačekao da prođe pucnjava. Kada je prestala, krenuo je prema policijskoj stanici i u blizini opštine je video gužvu, da se sakupio narod, pripadnici TO i video je da se tu nešto dešava. Stao je i iz pravca zanatskog centra mu je prišao dr. Boban Vuksanović, komandant grada. Bio je vidno uzbuđen i na pitanje optuženog „šta ima Bobane“, ovaj je odgovorio „rat je, krenuli su da napadnu grad“. Nakon tih reči, prema kazivanju optuženog, dr. Vuksanović mu je pokazao jedan leš, udaljen 20 m od zanatskog centra i iz džepa je izvadio oznake OVK, stavljajući mu do znanja da je ubijeni pripadnik OVK. Optuženi se tu kratko zadržao i na polasku je rekao Vuksanoviću „Bobane, mislim da znaš šta radiš“. Optuženi je otišao sa tog mesta jer, kako kaže, nije poznavao te ljude iz TO koje je video a i zbog toga što je komandant grada bio uzrujan i uzbuđen.

Optuženi je otišao u policijsku stanicu i tada mu je dežurni rekao da su prilikom pretresa kuće, na koju je ukazao radnik DB Milorad Nišavić, pronađeni CD i neke kutije i da su to odmah predali DB-u Suva Reka/Suharekë.

Optuženi je nakon saznanja da su na Reštanskom putu 25. 03.1999. pronađeni neki leševi, o tome obavestio SUP u Prizrenu da bi oni poslali uviđajnu ekipu. OUP u Suvoj Reci, osim krim. tehničara, nije imao uviđajnu ekipu. Optuženi je upoznat da je uviđajna ekipa iz Prizrena došla da obavi uviđaj, i to uprepodnevnim časovima, između 10:00 i 11:00, ali ne zna da li je to bilo sutradan [26. 03.] ili nekog od sledećih dana. On zna da je iz policijske stanice upućeno nekoliko pripadnika policija da obezbeđuju ekipu dok obavlja uviđaj. Optuženi je takođe odredio grupu policajaca da obezbeđuje radnike komunalnog preduzeća dok utovaraju, prevoze i sahranjuju tela Albanaca ubijenih na Reštanskom putu.

Na dan 26. 03. 1999. u auto patroli su bili Radovan Tanović, Slađan Čukarić, Sreten Janković i Miroslav Petković.

Glavni pretres: 4. 10, 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje optuženog Nenada Jovanovića



Optuženi je bio pomoćnik komandira stanice policije u Suvoj Reci/Suharekë.

Na dan 26. 03.1999. optuženi je oko podneva izašao iz policijske stanice i video je dva parkirana kamiona sa leve strane u pravcu Prištine. Prišao je bliže i u tom trenutku su iz kamiona počeli da izlaze uniformisani ljudi. Video je da se jedna grupa razvija u strelce i da idu desnom stranom u pravcu sela Reštane/Reshtan a druga grupa, u koloni po jedan, idu Reštanskim putem. Video je da za njima polako idu kamioni iz kojih su izašli. Optuženi je tada video na autobuskoj stanici da je stigla uviđajna ekipa iz Prizna i da joj prilaze članovi auto patrola iz OUP-a u Suvoj Reci/Suharekë. Sledećeg trenutka optuženi vidi plavi landrover iz pravca Prizrena. To se vozilo parkiralo na raskrsnici za Reštane/Reshtan. Izašao je Radoslav Mitrović koga je optuženi znao od ranije. Prema rečima optuženog, Mitrović mu se obratio povišenim tonom pitajući ga „šta je ova gužva, šta se ovde radi“. Optuženi se zbunio i nije znao šta da odgovori. Sledećeg trenutka Mitrović je seo u vozilo i otišao u pravcu Prizrena.

Na dan 25. 03.1999. u jutarnjim časovima, nakon što su otišli policajci na isturene punktove u selima Đinovce/Gjiaoc i Topličane/Topliqan, kroz Suvu Reku/Suharekë su prošle jedinice PJP Čegrovi. Išli su Reštanskim putem Iz tog pravca se čula pucnjava i, kako je rekao optuženi, bilo je očigledno da se tamo nešto događalo.

Sutradan 26. 03.199. oko 11:00 sati optuženi je čuo od komandira da uviđajna ekipa iz Prizrena kasni. On nije pitao zašto dolazi ta ekipa ali je pretpostavio da je to u vezi sa jučerašnjom pucnjavom na Reštanskom putu.

26. 03.1999. u auto patroli su bili policajci Radovan Tanović i Slađan Čukarić, kao i pripadnici rezervnog sastava Sreten Janković i Miroslav Petković.

Istog dana optuženi je prošao gradom, sve je bilo normalno a kada je došao ispred stanice policije pogledao je prema Reštanu/Reshtan i video je dim iz jedne ili dve kuće i osetio je smrad na izgorelo. Optuženi je smatrao da su to uradili Čegrovi koji su prethodnog dana prošli kroz Suvu Reku/Suharekë.

Glavni pretres: 5. 10. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje optuženog Slađana Čukarića

Optuženi ne priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu se stavlja na teret. Ne može da se seti šta je radio 26. 03.1999. jer mu je taj datum isti kao svi drugi dani.

Optuženi tvrdi da se sva naređenja u policiji izdaju pismeno, a vrlo retka usmena naređenja upisuju se u knjigu dnevnih događaja koje kasnije starešina parafira.

Pripadnik MUP-a je postao četiri do pet meseci pre početka bombardovanja, a u Suvu Reku je premešten pet do najviše 10 dana pre početka bombardovanja.



Za kratko vreme koliko je boravio u Suvoj Reci/Suharekë bio je pratilac i u većini slučajeva vozač u auto-patroli jer je imao vozačku dozvolu, ali se ne seća ko je s njim bio u patroli.

Optuženi je odbio da odgovara na pitanja punomoćnika oštećenih, sa obrazloženjem da su pristrasni i da štite teroriste.

Saslušanje optuženog Milorada Nišavića

Optuženi negira navode optužnice koji se odnose na njega i u vezi sa događajem koji je predmet optužnice. Kaže da je u večernjim časovima 26. marta čuo pojedini građani komentarišu da je bilo oružanih dejstava oko stanice milicije i da su neki ljudi poginuli. Posebno je čuo da su poginuli neki Berišanci. Nije obraćao pažnju jer je tih dana bilo dosta dejstava između pripadnika policije i OVK. Optuženi je tu situaciju preciznije objasnio sledećim rečima: „Ja sam čuo da je bilo, ja sam mislio da je to sukob pripadnika policije i UČK, da je bilo tih ubistava, ali konkretno niko nije rekao da su pobili porodicu Beriš, to se krilo, ćutalo se.“

Optuženi je radio u OUP-u u Suvoj Reci/Suharekë kao operativac Resora državne bezbednosti Srbije. Njegov zadatak je bio da prikuplja obaveštajne podatke o OVK.

Optuženi je stanovao u centru grada, a njegova porodica je u naselju Široko imala hotel *Boss* koji je držao njegov brat Milovan. Taj brat je, preko ugovora, izdao hotel američkoj misiji u okviru Kosovske diplomatske posmatračke misije (KDOM), koja je boravila u hotelu 1998. i ostala do negde iza Nove godine 1999. Optuženi tvrdi da je sedište misije OEBS-a bilo u albanskim kućama, zaposleni u misiji boravili su u kući Berisha i u drugim albanskim kućama, a nikada u hotelu njegovog brata ili u srpskim kućama.

Na osnovu pitanja Nataše Kandić utvrđeno je da je brat optuženog radio kao obezbeđenje u misiji OEBS-a, čije je sedište bilo u kući porodice Berisha. Optuženi je na njeno pitanje o lokatorima u kući Berisha negirao da je on od komandira policijske stanice optuženog Repanovića tražio da se izvrši pretres kuće Berisha.. Na iskaz optuženog Repanovića predočen od strane predsednice Veća, optuženi je rekao kako on nije imao informaciju o lokatorima ali je moguće da je komandir mislio da on zna da je postavljen lokator.

Posle Kumanovskog sporazuma u junu 1999. optuženi je izbegao sa Kosova u Srbiju i zaposlio se u Resoru državne bezbednosti centar Kragujevac. Počeo je da istražuje događaj od 26. 03. 1999. u Suvoj Reci/Suharekë. Na osnovu razgovora sa više ljudi 27. 08. 2001. godine sačinio je belešku u koju je upisao da je od ljudi saznao da se 26. 03. desilo ubistvo porodice Berisha, da ih je poginulo 30, 40 ili 50, ne zna tačno. U belešku je uneo imena policajaca za koje je čuo da su umešani u ubistvo Berisha. Konkretno, zapisao je da je Slađan Čukarić izveo iz stanice Abdulaha Elshani i da je pucao u njega i da su posle toga Čukarić, Tanović, Miki Petrović i još dvojica u civilu otišli prema kućama Berisha, izveli ukućane i ubili ih. Tu službenu belešku dostavio je svom načelniku Markoviću, a 25. 09. 2001. i Republičkom tužiocu Srbije. On je krajem 2001. udaljen iz službe i dve godine je bio na raspolaganju, zatim je prebačen u javnu



bezebednost u Kragujevcu, potom je degradiran i prebačen u manji grad [Batočina], odakle je napustio posao.

Glavni pretres: 6. 10. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje optuženog Miroslava Petkovića

Optuženi je mobilisan u januaru ili februaru 1998. u rezervni sastav policije. Obavljao je poslove obezbeđenja punktova policijske stanice. Krajem 1998. prebačen je u auto-patrolu.

Na dan 26. 03. 1999, izjutra, sa vozilom je otišao na punkt u selo Đinovce/Gjiaoc, koji je obilazio svakih sedam dana radi dostave hrane. Tu se zadržao oko dva sata. Oko 11.00 sati je krenuo nazad. U Suvoj Reci/Suharekë, u blizini policijske stanice video je dva blindirana kamiona koji su policajci zvali *stodesetka* iz kojih su iskakali pripadnici njemu nepoznate jedinice. Ti vojnici su nosili maskirne uniforme, tamno-plave i tamno-zelene boje. Čim su iskočili iz kamiona razvili su se u strelce i krenuli prema naselju Berisha. Još je sedeo u kolima kada je čuo pucnjavu iz pravca u kom su otišli vojnici. Zatim je parkirao vozilo ispred stanice i izišao. Tada ga je Tanović uhvatio za ruku i rekao: „Hajde i ti, neka akcija je u toku, krenućemo za njima.» Njih četvorica, Tanović, Čukarić, Petković i Janković krenuli su za vojnicima prema naselju Berisha. Nisu ulazili u prve dve-tri kuće, a optuženi ostavlja mogućnost da su vojnici ulazili. Njih četvorica došli su do ulaza jedne bele kuće. Ispred optuženog su bili Tanović, Čukarić i trojica ili četvorica pripadnike te, njemu nepoznate jedinice. U jednom momentu čuo je pucnjavu. Tanović mu je izdao naređenje da zajedno sa Jankovićem ode iza kuće i da im čuvaju leđa da neko ne bi zapucao na njih. Optuženi i Janković morali su da se sklone u zaklon jer se pucalo sa svih strana. Pucnjava je dolazila izvan tih kuća. Meci su fjučali prema kući iza koje su oni bili. Siguran je da se nije pucalo iz tih kuća nego iza kuća. U jednom trenutku Tanović je pozvao optuženog, ovaj mu je prišao i video da Tanović stoji sa jednim pripadnikom te, njemu nepoznate, jedinice, i menja okvir na automatskoj pušci, a iza njega uza zid kuće ležala su četvorica, petorica muškaraca koji su verovatno neposredno pre toga ubijeni.

Nakon toga optuženi je primetio grupu građana koja se kretala Reštanskim putem prema centru. Tada mu je Janković, rezervista sa nadimkom Ceci, rekao da je dobio naređenje od Tanovića da „vidimo gde taj narod ide“. Optuženi je zajedno sa Cecijem krenuo iza ljudi, prateći ih prema autobuskoj stanici. Po njegovom mišljenju niko nije usmeravao narod, ljudi su sami išli prema centru. Došli su do autobuske stanice, i optuženom i Jankoviću se pridružuju Čukarić, Tanović i još trojica, četvorica pripadnika te njemu nepoznate, jedinice. Tu im je Tanović naredio da nastave da prate narod koji je prošao autobusku stanicu, benzinsku pumpu, pa je došao do Opštine i uputio se prema Zanatskom centru. Optuženi je na benzinskoj pumpi video Jashara Berishu. Između Opštine i Zanatskog centra nalazio se jedan kiosk na koji se naslonio Janković jer mu je bilo muka. Posle desetak minuta optuženom i Jankoviću se pridružuju Tanović i Čukarić. U tom trenutku optuženi je čuo pucnjavu sa svih strana, i oko njih i oko zanatskog centra. Tanović je rekao Jankoviću da ostane kod kioska i čuva mu leđa, a optuženog je usmerio



da ide na kraj zanatskog centra i pazi da s te strane neko ne dođe. Optuženi je otrčao, ali osećajući se nebezbedno povukao se u jedan manji prolaz unutar zanatskog centra. Tada je čuo jaku pucnjavu, na 30 do 50 metara od njega, i video Tanovića kako zajedno sa četvoricom ili petoricom iz te njemu nepoznate, jedinice pretrčava i pita optuženog „zašto nisi na svom mestu“. Optuženi mu je odgovorio da je tamo opasno. Tanović je nosio tri kašikare, jednu crnu i dve zelene i optuženi ga je video kako vadi kašikaru i baca u pravcu jednog lokala u zanatskom centru. Video je da je zatim bacio drugu kašikaru, a posle dva do pet minuta čula se rafalna paljba nakon koje je odjeknula detonacija, što je značilo da je Tanović bacio i treću kašikaru. U pravcu jedne picerije pucali su Tanović i četvorica ili petorica pripadnika njemu nepoznate jedinice. Kada je prestala pucnjava optuženi je pitao Tanovića „šta je bilo“ a Tanović mu je rekao: „Unutra su teroristi, oni su otvorili vatru na nas i mi smo dejstvovali na njih“. Tanović je motorolom pozvao nekoga i posle desetak minuta došli su Boban Vuksanović, komandant grada i Miki Đorđević, Bobanova desna ruka. Posle par minuta došla je grupa romskih mladića i policajci Nedeljković i Veljković. Optuženi misli da je njih pozvao komandant grada. Desetak minuta posle dolaska Roma, stigao je kamion *tamić* i parkirao se pored zanatskog centra. Dr Vuksanović je naredio policajcima da obezbeđuju objekat. Posle toga je naredio Veljkoviću, drugim policajcima i Romima da uđu u piceriju, iznose tela i utovaruju ih u kamion.

Optuženi priznaje da je zajedno sa Tanovićem, Jankovićem i jednim pripadnikom te njemu nepoznate jedinice ušao u jednu kuću i da je Tanović polio stepenište tečnošću iz jedne bočice koju je nosio sa sobom. Neko od njih je kresnuo upaljač i upalio stepenište kuće. Tanović je izdao naređenje da se kuća zapali.

Saslušanje optuženog Zorana Petkovića

Optuženi negira navode optužnice i da tog 26. 03. 1999. godine, kada se dogodilo krivično delo za koje se tereti, on nije bio u Suvoj Reci/Suharekë.

Optuženi nije bio pripadnik ni aktivnog ni rezervnog sastava policije. Radio je u Narodnoj odbrani, kod načelnika Zorana Stanisavljevića.

Na dan 26. 03.1999. u 7:15 časova optuženi je bio ispred Skupštine opštine i čekao načelnika Stanisavljevića da bi pošli na sastanak u Prizren. U 9:00 sati su on, načelnik Stanisavljević i Milorad Nišavić zastavom 128 krenuli u Prizren gde je načelnik Stanisavljević imao sastanak kod svog pretpostavljenog. Taj sastanak je završen oko 14:00 sati. Onda su otišli u magacin Vojnog odseka, kako bi uzeli cigarete i još neku robu, i pošli za Suvu Reku/Suharekë. Usput su svratili u Đinovce/Gjiaoc, Topličane/Topliqan i Široko/Shiroko da bi pripadnicima TO na punktovima ostavili cigarete i nešto hrane. Oko 15.30 časova stigli su u Suvu Reku i optuženi je parkirao vozilo ispred Skupštine opštine. Preko puta Opštine je zanatski centar, na čošku je trafika, ulaz u zanatski centar i sam zanatski centar. Prilikom parkiranja primetio je na ulazu u zanatski centar vozilo zastava boje trule višnje sa ciradom žute boje, a iza tog kamiona primetio je vozilo gradske čistoće *Gradac*, jedan mali žuti TAM. Kamioni su bili okrenuti ka Prizrenu.



Optuženi je, po naredbi predsednika Opštine, tokom NATO bombardovanja dva, tri puta autobusom prevezio Albance do granice sa Albanije.

Optuženi je preuzeo benzinsku pumpu u blizini Opštine, na kojoj je pre rata radio Jashar Berisha.

Komentar:

Postoji kolizija između iskaza brata optuženog Zorana Petkovića, takođe optuženog, koji kaže da je Zoran preuzeo pumpu 27. 03. 1999. i samog optuženog Zorana, koji kaže da je to bilo 2. 04. 1999.

Izveštavanje medija

Štampani mediji

Dnevni list *Blic* je jedini 1. 10. 2006. objavio vest o početku suđenja za ratni zločin u Suvoj Reci, navodeći krivično delo i podatak da je prvooptuženi Radoslav Mitrović zauzimao visok položaj u MUP-u Srbije. Informacija o početku suđenja pripadnicima policije ponovljena je 2. 10. 2006. na dan početka suđenja. Suđenje je najavio i dnevni list *Glas javnosti*.

Gotovo svi dnevni listovi u Srbiji su izvestili 3. 10. 2006. o prvom danu suđenja i saslušanju prvooptuženog Radoslava Mitrovića. *Večernje novosti* naglašavaju da optuženi tvrdi da se u vreme izvršenja krivičnog dela nije nalazio u Suvoj Reci i da ima alibi za to. Slično izveštava i vojvođanski list *Dnevnik*, prenoseći da se optuženi brani da nije kriv i da se poziva na alibi.

Dnevni list *Politika*, u veoma informativnom izveštaju, predočava čitaocima iskaz prvooptuženog u svim bitnim elementima, povezujući ratni zločin u Suvoj Reci sa masovnim grobnicama u Batajnici, gde su nađeni ostaci nekih ubijenih u Suvoj Reci. Autor izveštaja pominje imena preživelih članova porodice Berisha, kao i činjenicu da suđenju prisustvuju porodice žrtava.

Dnevni list *Danas* je jedini list koji nabraja imena svih (48) žrtava masakra u Suvoj Reci/Suharekë. U izveštaju se navode bitni elementi optužnice, zločin se povezuje sa masovnim grobnicama u Batajnici a za generala policije Vlastimira Đorđevića, koji se pominje kao naredbodavac prenošenja tela ubijenih Albanaca sa Kosova u Srbiju, kaže se da je „haški begunac“.

Dnevni tabloid *Kurir* daje šturi izveštaj, naglašavajući da prvooptuženi izražava žaljenje za žrtvama i da ima alibi. S druge strane, u tekstu se navodi da su branioci optuženih tražili udaljavanje Nataše Kandić iz publike, što je netačno pre svega jer je ona punomoćnica žrtava i branioci su tražili njeno udaljavanje iz postupka u tom svojstvu. Dalje, u tekstu se pažnja posvećuje činjenici da je u publici bio sudija Ljubomir Veličković [osuđen za korupciju] i da su ga optuženi pozdravili.



Dnevni list *Press* prenosi kratko saopštenje agencije *Beta* o početku suđenja, sa akcentom na odbranu prvooptuženog da nije kriv.

Dnevni list *Glas javnosti* otvoreno staje na stranu odbrane i optuženih. U podnaslovu je izvučena rečenica koja navodi na zaključak da su, u stvari, "albanski teroristi iz OVK" počinili ratni zločin, dok su u samom tekstu navedeni delovi iskaza koji ublažavaju odgovornost optuženog. Posle prepričavanja procesne situacije u kojoj je sud odbio zahtev odbrane za udaljavanje Nataše Kandić, u tekstu se daje komentar: „...pa je Kandićeva ostala u sudnici na opšte zadovoljstvo desetak albanskih novinara.“

Dnevni list *Blic* objavljuje izveštaj koji u samom naslovu daje značaj žrtvama: *Masakr nad porodicom Berisha*. Takođe, u kratkim crtama, navodi delove optužnice u kojima se opisuje ratni zločin, počinjen u Suvoj Reci/Suharekë.

O drugom danu suđenja mediji manje pišu nego o prvom. Dnevni list *Večernje novosti* daje nepotpunu informaciju o odbrani optuženog Radojka Repanovića, navodeći da se on ne oseća krivim.

Dnevni list *Danas* daje iscrpan i celovit izveštaj sa suđenja, navodeći ključne delove iskaza optuženog koje poredi sa optužbama na njegov račun. Izveštaj povezuje događaje u Suvoj Rci sa masovnim grobnicama u Batajnici i sa „haškim beguncem“ Vlastimirom Đorđevićem.

Dnevni list *Glas javnosti* korektno prikazuje iskaz drugooptuženog, bez komentara ili naglašavanja pojedinih delova.

Dnevni list *Politika* prepričava iskaz drugooptuženog, naglašavajući aktivnosti grupe teritorijalaca i pokojnog komandanta TO dr.Vuksanovića, s tim što uporedo navodi opis događaja prema optužnici.

O odbrani optuženog Nenada Jovanovića, zamenika komandira policijske stanice, tokom trećeg dana suđenja (4.10.2006) izvestile su četiri dnevne novine. *Politika* i *Danas* su objektivno i informativno izvestile o odbrani optuženog Jovanovića, s tim što je *Danas* podsetio i na prethodno saslušane optužene, kao i na navode optužnice. Obe pomenute novine, kao i *Glas javnosti* i *Dnevnik*, ukazuju na to da optuženi potvrđuje navode optužnice da su kritičnog dana viđena dva kamiona iz kojih izlazi nekoliko desetina pripadnika neke jedinice koji se razvijaju u strelce, i u takvoj borbenoj formaciji kreću ka Reštanskom putu.

Četvrti dan suđenja (5.10.2006) zabeležili su samo *Danas* i *Politika*. *Politika* veoma kratko navodi da je suđenje nastavljeno saslušanjem optuženih Čukarića i Nišavića, dok *Danas* daje potpunu informaciju o sadržaju iskaza optuženih, ali propušta da ukaže na razlike u njihovim iskazima u vezi sa navodnim lokatorima u kući porodice Berisha.

O petom danu suđenja *Politika* i *Glas javnosti* izveštavaju šturo, dok *Danas* jasno predstavlja odbranu optužene braće Petković i navode optužnice, posebno naglašavajući



neposredno saznanje optuženog o tzv. „overi“ žrtava, čime se ukazuje na okrutnost i nemilosrdnost počinitelaca zločina prema civilima.

Komentar:

Suđenje za ratni zločin u Suvoj Reci/Suaharekë nije najvažnija tema štampanih medija. *Danas* izveštava objektivnije i potpunije nego *Politika*, a obe novine su daleko više posvećene praćenju suđenja nego ostali štampani mediji. Utisak je da novinski izveštaji nisu informacijski dovoljni da čitalac stekne potpunu sliku o tome šta se dogodilo u Suvoj Reci/Suaharekë, što je predmet optužnice koju zastupa Tužilac za ratne zločine Republike Srbije.

Televizijsko izveštavanje

O početku suđenja izvestile su dve televizije: javni servis Radio Televizija Srbije (RTS) u sva tri dnevnik (informativne emisije) i privatna televizija TV B92, u vestima od 16:00 i 18:30 časova (prilog u trajanju od 56 sekundi).

Potpuniji i informativniji prilog (u trajanju od 2 minuta i 2 sekunde) dala je RTS, obaveštavajući gledaoce u dnevniku koji se prikazuje u udarnom terminu u 19:30 časova, da su sva lica optužena za ratne zločine prema albanskim civilima pripadnici policije i navodeći da je prvooptuženi do hapšenja bio na funkciji pomoćnika komandanta žandarmerije. U prilogu se navodi deo iskaza prvooptuženog koji negira da ima veze sa zločinom. Masovne grobnice u Batajnici povezuju se sa sudbinom žrtava u Suvoj Reci/Suaharekë. Prilog sadrži stav Tužilaštva za ratne zločine o značaju suđenja za utvrđivanje sudske istine o počinjenim zločinima. Izveštaj novinara praćen je snimkom sa Kosova iz vremena izvršenja zločina, na kome se vidi patnja i uplašenost albanskih civila.

O drugom danu suđenja [3.10.2006] izvestile su privatne televizije TV PINK i TV KOŠAVA, prenoseći odbranu drugooptuženog Radojka Repanovića, komandira OUP Suva Reka/Suaharekë, da se ne oseća krivim i da je optužnica neosnovana.

Prilozi i jedne i druge televizije (u trajanju od 25 sekundi) nejasni su i ne pružaju dovoljno informacija gledaocu da shvati o kakvom je suđenju reč.

U neutralnom izveštaju sa trećeg dana suđenja (prilog u trajanju od 39 sekundi), TV PINK prenosi iskaz optuženog trećeg reda Nenada Jovanovića, zamenika komandira policijske stanice, u delu kojim on dovodi u pitanje alibi prvooptuženog Mitrovića, rekavši da ga je na dan izvršenja zločina video u Suvoj Reci. Prilog prati snimak Suve Reke na kome se vide ruševine i kuće u plamenu.

Radio B92 je svakodnevno izveštavao o suđenju. U izveštaju o prvom danu suđenja poimenično se pominju optuženi pripadnici MUP Srbije, porodica Berisha iz koje su 48 žrtava, kao i masovne grobnice u Batajnici, gde su nađeni posmrtni ostaci ubijenih u Suvoj Reci/Suaharekë u martu 1999. Izveštaj je pojačan izjavom portparola Tužilaštva za



ratne zločine Srbije da je “ovaj slučaj dobar znak da je Srbija spremna da se suoči sa prošlošću i obračuna sa izvršiocima ratnih zločina” i izvršne direktorke Fonda za humanitarno pravo Nataše Kandić da ohrabruje činjenica da je Tužilaštvo za ratne zločine uspjelo da pribavi dokaze o odgovornosti visokih funkcionera MUP-a Srbije za ubijanje albanskih civila i uklanjanje tragova. U vezi sa izveštajem, B92 je objavila četiri komentara čitalaca veb sajta B92, koji podržavaju suđenja za ratne zločine. O toku suđenja 3, 4 i 6. oktobra B92 izveštava prenoseći izveštaje agencije *Beta*, u kojima se navodi šta je ko od optuženih u svojoj odbrani izneo, bez zapažanja da je zahvaljujući pitanjima tužioca i punomoćnika žrtava utvrđeno da je u albanskoj kući na Reštanskom putu, iz koje su srpski policajci izveli i streljali najmanje četiri muškarca 26. marta 1999. godine, pre NATO bombardovanja bilo sedišta misije OEBS-a.

Glavni pretres: 6. 11. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Suđenje nije održano zbog tehničkih problema.

Glavni pretres: 7. 11. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Suđenje prati grupa posmatrača sa Kosova, u kojoj su četiri člana porodica žrtava, dvojica novinara i istraživač FHP - Kosovo, posmatrač misije OEBS-a u Srbiji, 50 studenata III godine Pravnog fakulteta u Beogradu i oko 20 članova porodica optuženih.

Saslušanje optuženog Ramiza Papića

Optuženi je bio aktivni policajac u Suvoj Reci/Suharekë. Radio je kao vozač terenskog oklopnog vozila marke UAZ. Naredbe je dobijao isključivo od komandira policije Repanović Radojka. Spreman je da se suoči sa svakim ko ga spominje da je učestvovao u zločinu.

Sa početkom bombardovanja auto-patrole su bile organizovane u dve smene, dnevnu i noćnu. Dnevna auto patrola, u kojoj je bio i optuženi, obilazila je policijske punktove u selima Đinovce/Gjiaoc, Topličane/Topliqan i prema Sopini/Sopine, dopremala hranu, vodu i opremu, i ako se neko od dežurnih policajaca razboli patrola ga je vozila kod lekara.

Optuženi je bio vozač dnevne auto-patrole koja je svakodnevno, u vremenu od 12.00 do 14.00 časova, vozila hranu na punktove van Suve Reke/Suharekë. Ne seća se ko su bila druga dvojica u auto-patroli, ali zna da je jedan uvek bio rezervni policajac.

Optuženi je 25. 03. do 12:00 sati bio u policijskoj stanici, a onda je krenuo da odnese hranu na punkt u selo Đinovce/Gjiaoc. Dok je bio u policijskoj stanici čuo je pucnjeve iz okoline Reštanskog puta. Nije išao da proveriti šta se događa.



Optuženom je jedino poznato da su tokom NATO bombardovanja stradali predsednik suda u Suvoj Reci/Suharekë, zamenik komandanta PJP iz Kruševca i njegov vozač. Oni su krenuli da obave uviđaj van Suve Reke/Suharekë i naleteli su na nagaznu minu. Optuženi se seća tog događaja jer je on bio u drugom vozilu.

Optuženi se ne seća da li je 26. ili 27. 03.1999. u popodnevnom satima, vozio komandira Repanovića da obiđe lokaciju za izmeštanje policijske stanice. Nasuprot rečenom, optuženi je u istrazi rekao da je 26. 03. u prepodnevnom časovima vozio komandira da vidi gde će da izmesti policijsku stanicu. Seća se da je 26. ili 27. 03. vozio komandira u Dom zdravlja, ali ga nije svojim vozilom UAZ vratio u policijsku stanicu. Posle toga optuženi je otišao da odnese hranu na punktove u Đinovce/Gjiaoc i druga sela i tamo nije sreo komandira, koji je u svojoj dobronamernosti rekao da je tih dana, 26. i 27.03., svakodnevno išao u obilazak punktova van Suve Reke/Suharekë.

Za događaj koji je predmet optužnice optuženi je čuo kada je poginuo predsednik opštine, dr Vuksanović. Tom prilikom, kako kaže optuženi, okupilo se puno građana i od njih je čuo komentar da je ubistvo predsednika opštine osveta Albanaca za ubistvo albanskih civila.

Optuženi je video zapaljene albanske kuće na Reštanskom putu i u dubini Reštanskog puta, ali se ne seća kada je to video. Ne zna ko je zapalio te kuće.

U vezi sa optužbom da je išao od kuće do kuće i naređivao Albancima da napuste kuće i idu za Albaniju, optuženi kaže da to nije tačno. Tvrdi da ga starešine nikada nisu slale u pretres kuća. Poriče navode optužnice da je od braće Agrona i Bardyla Berisha uzeo novac, kao i da je zajedno sa optuženima Čukarićem, Petković Zoranom i Mikijem, iz kuće Vesela Berishe izdvojio muškarce. On je video kolone Albanaca iz Suve Reke/Suhareke i iz drugih delova Kosova koji su napuštali kuće iz straha od bombardovanja. Dana 5.04.1999. jedna kolona je krenula iz Suve Reke/Suharekë i komandir Repanović je naredio optuženom i Miroslavu Petkoviću da pokušaju da vrate Albance, međutim oni to nisu uradili jer je njihovo vozilo pogođeno zoljom, a optuženi Papić je zadobio teške povrede.

Glavni pretres: 7, 8. i 9. 11. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Velibora Veljkovića

Suđenje prati grupa posmatrača sa Kosova, u kojoj su četiri člana porodica žrtava, dvojica novinara i istraživač FHP - Kosovo, posmatrač OEBS-a, 80 studenata III godine Pravnog fakulteta u Beogradu i oko 20 članova porodica optuženih.

Svedok Veljković je bio zaposlen kao policajac u stanici policije u Suvoj Reci/Suharekë od 23. 08. 1994. i radio je sve do povlačenja srpske policije sa Kosova, u junu 1999. Od 1997. je radio kao evidentičar podataka na kompjuteru. Sve vreme je nosio uniformu.



Radno mesto mu je bilo u pomoćnoj zgradi, u dvorištu stanice policije. Radno mesto mu je bilo na spratu, a u prizemlju je stanovao.

Kada opisuje događaj od 26. 03.1999. svedok kaže da je on počeo između 12.00 i 13.00 časova i da je trajao tri, četiri sata. Komandir stanice policije Radojko Repanović formirao je grupu policajaca i poslao ih da ubijaju Albance: "...moj tada pretpostavljeni starešina Radojko Repanović, ne mogu da se setim kako mi je rekao, ali znam da je hteo da me pošalje sa jednom grupom ljudi... i on mene tera jednostavno da se ja pridružim toj grupi ljudi koja, vidim, negde je krenula... oni su jednostavno negde hteli da krenu, međutim, ja po onome kako je bilo, odmah sam ukapirao da se radi, da negde žele da krenu u ubijanje". Policajci koje je odredio komandir Repanović nosili su maskirne prsluke, imali su automatske puške koje su držali u rukama i okvire sa municijom. Svedok nije hteo da krene sa grupom zbog toga što je ocenio da se radi o čistom krivičnom delu i o najopasnijem prekoračenju ovlašćenja koje ima policija. U toj grupi koja je krenula u ubijanje bili su policajci Tanović, Čukarić, Miroslav Petković i još neki čijih imena ne može da se seti.

Ubijanje je počelo ubistvom pritvorenika Abdullaha Elshani, koji je bio pritvoren u sobi za privođenje u policijskoj stanici. Ključ od te prostorije bio je u Dežurnoj službi. Svedok se nalazio u Dežurnoj službi kada je neko od kolega uzeo ključ i svedok je odmah iza toga čuo pucanj u dvorištu, Pogledao je kroz prozor i video je da pritvorenik leži na travi. Izišao je napolje i video da je pritvorenik mrtav, da mu je pucano u glavu ili grudi. Pet minuta nakon tog ubistva grupa za ubijanje je krenula prema Reštanskom putu u pravcu sela Studenčane/Studenqan. Nepunih pet minuta pošto su krenuli svedok je čuo pucnjavu iz pravca Reštanskog puta, i to iz pravca jedne od albanskih kuća na Reštanskom putu, koja je udaljena stotinak metara od policijske stanice. Odmah nakon te pucnjave svedok je video ljude koji beže ulicom Reštanski put prema autobuskoj stanici. Video je policajce iz grupe za ubijanje kako pucaju u pravcu ljudi koji beže, i to nasumice, pa su neki od tih koji su bežali pali mrtvi, a neki nisu pogođeni. Albanske civile koji su bežali niko nije usmeravao, sami su bežali prema autobuskoj stanici i zanatskom centru. U trenutku kada je video ubijanje ljudi koji su bežali svedok je primetio jedan teretni kamion sa spuštеном cirađom, koji je došao iz pravca Prizrena. Kamion je stao na raskrsnicu Reštanskog puta i ulice Cara Dušana, glavne ulice u Suvoj Reci/Suharekë. Tada mu je komandir Repanović rekao kako mora da se ide u utovar leševa. Svedok se ne seća da li mu je komandir to rekao u policijskoj stanici ili ispred zgrade. Odredio je da s njim pođu Sreten Janković i Ivica Novković. Tu grupu svedok naziva grupom za utovar. Novković i Janković su pripadnici rezervnog sastava policije. Sa njima je svedok krenuo u utovar leševa i dok je utovarivao leševe čuo je pucnje iz pravca zgrade *Metohija vino*, koja se nalazi u neposrednoj blizini policijske stanice i Zanatskog centra. Ispred kuće koja je bila s desne strane kuće u kojoj je bilo sedište misije OEBS-a utovarili su četiri, pet leševa. Video je da je ta kuća gorela dok je grupa skupljala leševe, ali svedok ne zna da li je izgorela cela ili samo sprat. Svi ubijeni su bili u civilnoj odeći.

„Ljudi [Albanci koji beže] idu ispred, ovi ljudi koji su pucali u njih [grupa za ubijanje] idu iza njih, i posle minut, dva, mi [grupa za utovar] krećemo sa kamionom na utovar leševa koji su bili ovde, ispred kuće.“ Sve vreme dok se kreće iza kamiona Reštanskim



putem, nakon utovara leševa, svedok čuje pucnjeve iz pravca *Metohija vina*, a potom iz zanatskog centra. Radilo se o pucanju kratkim rafalima iz automatskih pušaka. Pored toga čuo je iz pravca zanatskog centra jednu detonaciju, pa je pretpostavio da je bačena neka bomba. Kada su, idući iza kamiona, došli do policijske stanice, svedok je čuo od nekih kolega da ima još leševa da se utovare, pa je krenuo prema benzinskoj pumpi i odatle je video da u zanatskom centru, u jednoj piceriji, na kojoj su bila razvaljena vrata, ima dosta leševa. Procenjuje da je bilo između 30 i 40 leševa. Svedok je ušao u piceriju i sa Sretenom Jankovićem je iznosio leševe i utovarivali su ih u kamion. Svedok je u zanatskom centru, ispred picerije, video radnike komunalnog preduzeća u radnim odelima, zatim pripadnike Civilne zaštite, TO i nekoliko mladića romske nacionalnosti, od 17, 18 godina, koji su takođe iznosili leševe iz picerije i utovarivali ih u kamion. Tu ispred picerije bili su policajci Tanović, Miki Petković, Slađan Čukarić, dr Boban Vuksanović, komandant grada. Svi su imali puške u rukama.

Svedok je u piceriji video da je jedna žena živa. Stajala je pored šanka i obratila mu se na albanskom, ali on nije razumeo. Svedok je izišao napolje i rekao da je jedna žena živa. Potom je neko od policajaca, a on ne zna ko, ušao u piceriju i svedok je čuo pucanj. Kada je ponovo ušao video je jednog čoveka koji mu je rekao da su mu ubili celu porodicu i molio da njega ostave u životu. I to je rekao napolju, kad je izašao iz picerije, pa je ponovo neko ušao i ubio i tog preživelog čoveka.

Među žrtvama je bilo najviše žena i dece; radilo se o deci od 10 do 12 godina. Video je jednu trudnu ženu, kao i staricu od 100 godina.

U jednom trenutku svedoku je bilo muka od leševa, pa je napustio Zanatski centar i otišao u policijsku stanicu. Ne seća se da li je tamo video komandira Repanovića. Odmah po povratku u stanicu od nekih kolega je čuo da je stigla naredba da se prestane s ubijanjem Albanaca i da se ide od kuće do kuće i obaveste Albanci da u roku od pola sata napuste Suvu Reku/Suhareku i idu za Albaniju. Nije prošlo ni pola sata od kada je čuo tu naredbu, a iz policijske stanice je već video kolone Albanaca u automobilima, traktorima i kombijima kako idu prema Prizrenu, odnosno prema Albaniji.

Suočavanje svedoka i optuženog Repanovića

Prilikom suočavanja svedoka Veljkovića sa optuženim Radojkom Repanovićem svako od njih je ostao pri svom iskazu i to svedok pri tome da je komandir formirao grupu za ubijanje i grupu za sakupljanje leševa u kojoj je bio svedok. Optuženi Repanović je ostao pri svom iskazu da nije naredio ubijanje Albanaca niti je formirao grupe za ubijanje i sakupljanje leševa. U vezi sa ubistvom pritvorenika Elshani, optuženi Repanović je tvrdio da on u to vreme nije bio u policijskoj stanici dok je svedok tvrdio da je bio prisutan i da je odmah znao za ubistvo pritvorenika.

Komentar:

U svom iskazu na glavnom pretresu svedok u izvesnom smislu odstupa od izjave pred istražnim sudijom. Svedok je pred istražnim sudijom naveo da su se u grupi za ubijanje,



koju je odredio komandir Radojko Repanović, pored pokojnog Tanovića, optuženih Slađana Čukarića i Mirsolava Petkovića, nalazili i *Miško Debejac* (optuženi Milorad Nišavić) i optuženi Ramiz Papić, ali na glavnom pretresu svedok se ne seća da su optuženi Nišavić i Papić učestvovali u grupi za ubijanje. Svedokovo nesećanje je svakako posledica činjenice da svedok nema nikakvu zaštitu, da je zaposlen u stanici policije u Medveđi, koja se nalazi na granici sa Kosovom, a sam je pred sudom rekao da je uplašen i razočaran i ako se zarati na jugu Srbije da će prvi ispaljeni metak biti u njegovu glavu.

Svedok je tokom saslušanja od svih učesnika u postupku pitan da navede tačne reči kojima je komandir Repanović odredio grupu za ubijanje i poslao je u akciju ubijanja. Svedok je na sva ta pitanja odgovorio kategorički, vrlo jasno i precizno, da je komandir formirao grupu za ubijanje, da ju je poslao u akciju ubijanja, ali da ne može da se seti kojim rečima je izdao naredbu za ubijanje. Za svedoka Veljkovića nijednog trenutka nije sporno da je komandir formirao grupu za ubijanje i poslao je u akciju ubijanja.

Glavni pretres: 9. novembar 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Dobrivoja Perića

Suđenje prati grupa posmatrača sa Kosova, u kojoj su četiri člana porodica žrtava, dvojica novinara i istraživač FHP - Kosovo, posmatrač OEBS-a, 80 studenata III godine Pravnog fakulteta u Beogradu i oko 20 članova porodica optuženih.

Svedok je u vreme događaja bio okružni tužilac u Prizrenu. Danas obavlja funkciju tužioca Okružnog tužioca u Prizrenu izmeštenog u Požarevcu u Srbiji.

Svedok je saznao za masakr u Suvoj Reci/Suharekë nakon napuštanja Kosova i dolaska u Srbiju. Svedok ne spori činjenicu da je ubistvo članova porodica Berisha spadalo u nadležnost njegovog tužilaštva, ali on nije bio obavešten o događaju iako je policija bila obavezna da prijavi svako krivično delo iz nadležnosti okružnog tužioca.

O iseljavanju Albanaca sa Kosova, koji su u kolonama prolazi kroz Prizren, svedok kaže da je NATO bacao letke pozivajući Albance da napuste Kosovo: “.... napustili su teritoriju u mimohodu, mirno, niko ih nije dirao, bar sam to u gradu gledao. Ja sam očevidac, ja sam gledao da su iz svih pravaca dolazili i da su odlazili i niko ih nije dirao. Potpuni red i u tišini“.

Komentar:

Iskaz ovog svedoka je značajan jer postoje razlike između njegove izjave i izjave optuženog Mitrovića u vezi sa alibijem optuženog Mitrovića. Svedok Perić navodi da je bombardovanje kasarne u Prizrenu bilo 24. 03.1999. dok optuženi Mitrović tvrdi da je bilo 25. 03. U vezi sa uviđajem, svedok Perić kaže da je uviđaj izvršila vojska jer je kasarna bila vojni objekat, dok optuženi Mitrović tvrdi da je uviđaj obavila policija jer je u kasarni bio smešten njegov 37. odred PJP. Optuženi Mitrović tvrdi da je SUP Prizren



izmešten iz svoje zgrade pre početka bombardovanja, a svedok kaže da je izmešten nekoliko dana nakon početka bombardovanja. Optuženi Mitrović tvrdi da je 26. 03. u izmeštenom objektu SUP-a imao sastanak sa funkcionerima SUP-a, kojem su prisustvovali i predsednik Okružnog suda u Prizrenu Nikola Vazura i okružni tužilac Dobrivoje Perić i da su komentarisali bombardovanje kasarne u kojem su dvojica pripadnika policije poginula a jedan teško ranjen. Na više puta ponovljeno pitanje, i od strane predsednice Veća i branioca optuženog, svedok je rekao da nije bio na tom sastanku, da nije bilo razloga da bude prisutan i na kraju da ne može da se seti takvog sastanka. Prilikom suočavanja, optuženi Mitrović je ostao pri svojoj tvrdnji da je tužilac Perić bio prisutan na sastanku, dok je svedok Perić uporno ponavljao da se ne seća takvog sastanka.

Izjava svedoka Perića ozbiljno dovodi u pitanje alibi optuženog Mitrovića o njegovom kretanju i sastancima 26. 03. 1999.

Saslušanje svedoka Miloša Vukobrata

Svedok Vukobrat je u vreme događaja bio zamenik načelnika SUP-a u Prizrenu. Na ovu funkciju svedok je došao 1997. godine bez svoje volje, kako je sam rekao. Do tada je bio načelnik OUP-a Stari grad u Beogradu. Zbog prekoračenja ovlašćenja policajaca OUP-a Stari grad tokom demonstracija u Beogradu, 1996/97, svedok je premešten na Kosovo.

Svedou je poznato da je kasarna u Prizrenu prvi objekat koji je NATO gađao na Kosovu. Prva informacija koja je stigla u SUP bila je da su dvojica policajaca poginula a jedan teško povređen. Kasnije je svedok otišao na lice mesta i video je ranjenog policajca koji je bio iz odreda PJP iz Niša.

Svedok pamti da je uviđajna ekipa SUP-a u Prizrenu izvršila uviđaj na licu mesta posle bombardovanja kasarne, ali on nije prisustvovao uviđaju već je obišao kasarnu pre dolaska uviđajne ekipe. Na pitanje predsednice Veća da li je optuženi Mitrović bio kod kasarne kada je on bio tamo, svedok kaže: „U to vreme, on na licu mesta nije bio... mislim da na licu mesta, kada sam ja bio, on nije bio.“ Na predočavanje predsednice Veća da je svedok Perić izjavio da je uviđaj vršila vojska, svedok navodi da on nije prisustvovao uviđaju, ali je siguran da je uviđaj obavila uviđajna ekipa SUP-a u Prizrenu a da je verovatno paralelno uviđaj radila i vojska. Na ponovljeno pitanje da li je video optuženog Mitrovića na licu mesta i da li su razgovarali, svedok kaže: „Pre dajem da jesmo, no da nismo.“

O samom ubistvu albanskih civila u Suvoj Reci/Suharekë 26. 03.1999. svedok ne zna ništa. O tome je saznao kada je svratio u Srbiju, iz štampe.

Na pitanje tužioca da li je 26. i 27. marta video Albance da napuštaju Suvu Reku/Suharekë, svedok kaže: „Kolone su išle iz pravca Đakovice, iz pravca Suve Reke i slivale su se tamo prema Vrbnici, ka graničnom prelazu.“ Prema svedoku, Albanci su se iseljavali zbog rata, NATO napada i pošto su se ljudi našli u panici, haosu, i videli su izlaz u bekstvu sa Kosova.



Na pitanje Nataše Kandić da li je SUP Prizren dobio naređenje da na granici prema Albaniji oduzme i uništi lična dokumenta Albanaca, svedok odgovara: „To je opet bio taj period rata, haosa, i mislim da je to nekako sa dokumentima krenulo spontano. Nisam siguran da je bilo uopšte ikakvog naređenja, da je naređeno da se uzimaju dokumenta.“

Komentar:

Iskazi svedoka Perića i Vukobrata značajni su zbog toga što je optuženi Mitrović naveo njih kao osobe sa kojima je komunicirao u Prizrenu 26. 03. 1999. u vreme zločina u Suvoj Reci/Suharekë. Međutim, oni nisu potvrdili da su 26. 03. u Prizrenu videli optuženog Mitrovića i sa njim razgovarali.

Glavni pretres: 4, 5, 6. i 7. decembar 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka A

Na početku pretresa svedok je tražio zaštitu identiteta dodeljivanjem pseudonima i zaštitu lika od publike u sudnici i javnosti. Na glavnom pretresu 4. 12. 2006. nisu postojali tehnički uslovi za svedočenje iz posebne prostorije, kako publika ne bi mogla da vidi lik svedoka.

Na glavnom pretresu 5. 12. 2006. godine, sudskom veću i strankama u postupku omogućeno je da vide lik svedoka i da mu čuju glas, dok je publika mogla samo da čuje njegovo svedočenje.

Svedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije OUP Suva Reka/Suharekë/Suharekë. Na dan 26. 03. 1999. godine oko 9:00 časova ujutru, krenuo je u obilazak punkta Đinovce sa patrolom u čijem sastavu su bili optuženi Slađan Čukarić i Miroslav Petković, i pored njih Radovan Tanović i pomoćnik komandira stanice policije u Suvoj Reci/Suharekë Nenad Jovanović. Poneli su hranu, municiju i još neke stvari. Vozili su rusko vozilo, marke UAZ. Vođa patrole bio je optuženi Slađan Čukarić. Od 1998. godine u Suvoj Reci u hotelu Balkan bili su stacionirani Čegrovi, PJP, uglavnom iz Kruševca i Niša. Njihov komandant je imao šifru Čegar 1. Svedok ga je često viđao da dolazi u stanicu policije i odlazi kod komandira policije i načelnika OUP-a.

Ulazak Čegrova u naselje Berisha

Okolo podneva, tog 26. 03. 1999. patrola koja je bila u obilasku punkta u selu Đinovce/Gjiaoc vraća se u Suvu Reku/Suharekë. Na raskrsnici puta za Reštane svedok je video jedan plavi landrover, parkiran na trotoaru ispred zgrade OUP Suva Reka/Suharekë. Patrola je svoje vozilo parkirala ispred stanice policije. Zatim je svedok video jedan maskirni blindirani kamion koji je došao iz pravca Prizrena. Takav kamion su koristili Čegrovi. Svedok je video da iz tog kamiona izlaze pripadnici Čegrova u maskirnim uniformama. Odmah iza tog kamiona stigao je drugi kamion. Svedok je video da su se Čegrovi, iz jednog i drugog kamiona, razvili u strelce i da su krenuli prema



albanskim kućama koje se nalaze na putu za Reštane. Primetio je da su Čegrovi vrlo besni i da se ponašaju kao zveri. U trenutku kada su Čegrovi krenuli Reštanskim putem, svedok je video njihovog komandanta kako izlazi iz plavog landrovera: „Čegar 1 kreće ka stanici policije gde smo mi stajali i obraća se pomoćniku Nenadu Jovanoviću. Nije hteo da primi vojnički pozdrav od njega i naredio mu je da ne stojimo tu, nego da krenemo za njim.“ Svedok je to lično čuo jer je stajao u neposrednoj blizini Čegra 1. Precizno je čuo da Čegar 1 kaže: „Šta gledate? Šta čekate tu?“ Na te reči Čegra 1 pomoćnik Jovanović je odgovorio: „Ajmo, ajmo, idemo!“ Svi su, jedan po jedan, krenuli za Čegrovima. Pomoćnik Jovanović krenuo je sa njima, a Čegar 1 ostao je pored svog džipa.

Svedok je video kada su Čegrovi skrenuli kod prvih albanskih kuća. Čuo je pucnjavu, video da Čegrovi ulaze u kuće, vrše pretres i da izbacuju ljude iz kuća. Svedok je trkom, zajedno sa pomoćnikom Jovanovićem, optuženim Čukarićem i Petkovićem, kao i pokojnim Tanovićem, došao do kuće koja se nalazi iza kuće u kojoj je do rata bilo sedište misije OEBS-a. Svedok je video kamion ispred prodavnice auto-delova, koja se nalazila ispred kuće, bivšeg sedišta OEBS-a, i kako Čegrovi uzimaju robu iz prodavnice i toware u kamion.

Patrola je prošla pomenutu prodavnicu i došla do kuće koja se nalazila odmah iza kuće u kojoj je bilo sedište OEBS-a. Svedok je sve vreme čuo veliku pucnjavu oko kuća, gde su bili Čegrovi. Svedok je video da niko ne puca iz albanskih kuća i znao je da pucaju Čegrovi.

Streljanje muškaraca na Reštanskom putu

Kada je patrola došla do kuće koja se nalazi iza bivšeg sedišta OEBS-a, optuženi Čukarić naredio je svedoku da obezbeđuje tu kuću sa desne strane, a optuženom Miroslavu Petkoviću sa leve strane. Kuća je bila zaključana, pa su optuženi Čukarić i pokojni Tanović razvalili vrata, ušli unutra i počeli da pucaju. Svedok je čuo galamu, a potom je video da žene i deca beže iz kuće. Iz drugih kuća takođe su bežali ljudi i svi su krenuli prema Zanatskom centru. Za to vreme, optuženi Čukarić i pokojni Tanović izveli su iz kuće koja se nalazi iza bivšeg sedišta OEBS-a četiri muškarca, koje svedok poznaje iz viđenja. Video je da ih optuženi Čukarić i pokojni Tanović legitimišu i da ih postavljaju uza zid. Svedok misli da su to bili članovi porodica Berisha, Bujar, Sedat i Agron, a četvrtom se ne seća imena. Svedok vidi da optuženi Čukarić i pokojni Tanović, nakon legitimisanja, pucaju u svu četvoricu i ubijaju ih. Posle pogubljenja, optuženi Čukarić naređuje svedoku da prati žene, decu i starce koji se kreću prema Zanatskom centru. Svedok i optuženi Miroslav Petković idu za njima do ulaza u Zanatski centar. Svedok je video da žene, deca i starci ulaze u jednu piceriju u okviru Zanatskog centra. Svedok tvrdi da je neko imao imao ključ od te picerije i da ju je otvorio. Dok su žene, deca i starci bežali prema piceriji, neko je, svedok misli da su to bili Čegrovi, pucao u kolonu. Svedok je video da je ranjeno dvoje starijih ljudi, muškarac i žena, i da su bili ranjeni u noge. Nisu mogli da hodaju. Ležali su na trotoaru, između Zanatskog centra i autobuske stanice.



Ubijanje žena, dece i staraca u Zanatskom centru

Svedok ceni da je u grupi albanskih civila koji su ušli u piceriju bilo oko trideset ljudi. Pomoćnika komandira nije više video. Poslednji put ga je video kod albanskih kuća na Reštanskom putu.

Svedok i optuženi Miroslav Petković rekli su optuženom Čukariću i pokojnom Tanoviću da su Albanci ušli u piceriju i da su se zaključali. Ta dvojica su stajala na ulazu u Zanatski centar. Pokojni Tanović je rekao svedoku da ode u restoran i donese dve flaše pića. Na putu prema autobuskoj stanici svedok je video dvoje starijih Albanaca koji su ležali na trotoaru. Bili su živi. Dok je bio u restoranu čuo je pojedinačnu pucnjavu. Kada se vraćao, video je da su starci ubijeni. Svedok veruje da su starce mogli ubiti samo optuženi Čukarić i pokojni Tanović.

Ispred picerije su stajala njih četvorica: optuženi Čukarić i Miroslav Petković, pokojni Tanović i svedok i pili alkohol. Svedok se ne seća da li je iz obližnjeg restorana doneo votku, lozovaču ili vinjak. Dok je tu stajao i pio, svedok je čuo pucnjavu na Reštanskom putu i ceni da su to pucali Čegrovi. Dok su pili, pokojni Tanović je rekao da se sklone, a on je kundakom puške razbio izlog picerije i unutra ubacio bombu. Svedok je čuo eksploziju, a odmah zatim krike. Nekoliko minuta kasnije pokojni Tanović je ubacio još jednu bombu. Posle toga su pokojni Tanović i optuženi Čukarić ispalili nekoliko rafala u ljude u piceriji.

Posle eksplozije i rafalne pucnjave, na ogradi ispred zgrade opštine okupilo se oko pedeset ljudi. Svedok im nije dao da priđu, rekavši im da se ništa lepo ne događa. Zatim su došli dr Boban, komandant odbrane grada, i izvesni Đorđević, komandant TO. U međuvremenu je stigao jedan kamion iz Prizrena, marke mercedes, sa žutom ciradom, i stao ispred picerije. Dr Boban je doveo neke mlade ljude i penzionere da utovare leševe u kamion. Kada su videli o čemu se radi, dečaci i penzioneri su hteli da odu, počeli su da beže ali su se vratili jer im je optuženi Čukarić zapretio da im sledi isto ako neće da utovaruju. Dr Boban je proveravao da neko nije ostao živ, a ti dečaci su ih ubacivali u kamion, noseći ih za noge i ruke.

Svi ubijeni su bili civili, uglavnom žene i deca. U taj kamion je ubačeno desetak tela. Kamion je otišao prema Prizrenu, odakle je i došao. Odmah zatim došao je drugi kamion, s ciradom. I on se u rikverc parkirao do Zanatskog centra. Nastavilo se s utovarom leševa. Tu se pojavio i policajac Velibor Veljković. Njemu je optuženi Čukarić naredio da utovaruje leševe, pošto se on protivio. U taj kamion je stalo dvadesetak leševa. Kamion je, kao i onaj prethodni, otišao u pravcu Prizrena.

Dok je trajao utovar leševa, pred Zanatski centar su stigla policijska kola iz kojih je izašao kriminalistički tehničar u OUP-u u Suvoj Reci/Suharekë, Todor Jovanović. Svedok misli da su u tom vozilu bili policajci Dejan Bojović i neki Andrejević, ali nije siguran. Video je da Todorović vodi Jashara Berishu. Dr Boban je zvao Jashara da priđe piceriji, a ovaj se otimao, nije hteo. Tada je optuženi Čukarić prišao Jasharu i rekao Jovanoviću: „Pusti ga meni“, odgurnuo Jashara i ispalio metak u njega. Svedok nije čuo



da je Jashar nešto rekao pre nego što je ubijen niti da je neko naredio optuženom Čukariću da ubije Jashara. I Jasharevo telo utovareno je u kamion. Svedok je istog dana na benzinskoj pumpi, gde je inače Jashar radio, video optuženog Zorana Petkovića da izdaje benzin. Takođe je video da je policajac Veljković bio prisutan kada je Jashar ubijen. Kamion je odvezao leševe, a optuženi Čukarić i pokojni Tanović naredili su svedoku, mladićima i penzionerima iz Civilne zaštite da donesu zemlju i prosu je po podu picerije kako bi se pokrili tragovi krvi. Svedok je video da je komandir Repanović došao na kraju, kada se sve završilo. Svedok misli da je on video ubijene ljude i da su njihova tela utovarena u kamione. Sve se završilo oko 14:00 ili 15:00 časova. Ukupno je trajalo tri do četiri sata.

Svedok je video da su, nakon što su Čegrovi ušli, izvršili pretres i isterali ljude, paljene albanske kuće. Konkretno, video je pet kuća koje su Čegrovi zapalili.

Sutradan je komandir Repanović izdao naređenje patroli da zajedno sa Civilnom zaštitom pakuje leševe po Reštanskom putu. Svedok, optuženi Čukarić i pokojni Tanović sa četvoricom iz Civilne zaštite, kriminalističkim tehničarem Todorom Jovanovićem i dvojicom kriminalističkih tehničara iz SUP-a u Prizrenu, išli su da skupljaju leševe. Ispred njih je išao mali kamion u koji su utovarali leševe. Kriminalistički tehničari snimali su leševe, a ljudi iz Civilne zaštite ubacivali su ih u kamion. Svi ubijeni su bili civili. Leševi su dovezeni na groblje u Suvoj Reci/Suharekë, gde su sahranjeni.

Naredba za iseljavanje Albanaca

Svedok je od policajca Dejana Bojovića čuo da je stigla naredba da se moraju isprazniti albanske kuće. U roku od tri-četiri dana iseljeni su svi Albanci iz Suve Reke/Suharekë. Kroz Suvu Reku/Suharekë je prošlo dvadeset do trideset autobusa iz Kosovske Mitrovice, Uroševca i okoline Suve Reke/Suharekë.

Glavni pretres: 9. 01. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punimoćnici žrtava

Glavni pretres nije održan zbog sprečenosti člana Veća, sudije Gordane Božilović-Petrović. O odlaganju pretresa sud je obavestio punomoćnike 8. 01. u 14:00 časova, kada su porodice žrtava koje prate suđenje već bile krenule sa Kosova. Izvršna direktorka FHP-a je uputila protest predsednici Veća zbog nemarnog odnosa prema članovima porodica žrtava, koji su po zakonu učesnici u postupku i moraju biti blagovremeno obavешteni o odlaganju pretresa.

Porodice žrtava stigle su u Srbiju 9. 01. oko 19:00 časova, u organizaciji FHP-a. Pored sedam članova porodica žrtava, došla su dvojica novinara, prevodilac i član Tima FHP-a za podršku svedocima/žrtvama [TPSŽ] iz kancelarije FHP-Kosovo. Grupa je kao i ranije putovala u pratnji MUP-a Srbije, čiji su pripadnici danonoćno dežurali u hotelu u kojem su smeštene porodice, pratili ih do suda i natrag u hotel, kao i tokom kretanja kroz grad.



U grupi članova porodica bili su supruga i sin Abdulaha Elshani, koji je ubijen 26. 03. 1999. godine u Suvoj Reci/Suharekë. Supruga Tahire je poslednja videla svog supruga – u trenutku kada su ga pripadnici srpske policije lišili slobode ispred kuće i odveli u pravcu policijske stanice. Ona je izrazila spremnost da o tome svedoči pred sudom. Budući da zakon propisuje da svedok ne može pratiti suđenje pre saslušanja, Tahire Elshani je napustila sudnicu i do povratka na Kosovo o njoj se brinuo TPSŽ.

Glavni pretres: 10. 01. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Nastavak saslušanja svedoka A

Na prethodnim glavnim pretresima je dao svoj iskaz i odgovarao na pitanja predsednice Veća, članova Veća, tužioca, punomoćnika i branilaca. Na glavnom pretresu 10. 01. 2007. svedok je odgovarao na pitanja optuženih. Međutim, sva relevantna pitanja raspravljena su na prethodnim pretresima.

Tokom saslušavanja svedoka A u januaru 2007. godine, sudski stražari koji se brinu o redu u galeriji za publiku, tokom suđenja glasno su razgovarali između sebe i pokazivali netrpeljivost prema porodicama žrtava.

Glavni pretres: 11. 01. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milutina Miljkovića

Na dan početka NATO bombardovanja, 24. 03. 1999. godine, svedok je radio u SUP-u Prizren kao oficir u Odeljenju policije, na poslovima unapređenja rada i stručnog usavršavanja policije. Od 6. 04. svedok je radio u OUP-u Suva Reka/Suharekë i to na osnovu usmenog naređenja načelnika SUP-a Prizren da pomogne načelniku OUP-a Suva Reka/Suharekë.

Na samom početku NATO napada jedna bomba je pogodila kasarnu u Prizrenu. Svedok ne zna datum, ali se seća da je kasarna pogođena oko osam sati uveče. Komandir saobraćajne policije Milan Šipka obavestio ga je da ima povređenih radnika SUP-a, pa je svedok odmah otišao u SUP da se informiše. Tamo je saznao da su dvojica policajaca poginula, a dvojica povređena. Odmah su prebačeni u bolnicu. Sutradan, između 11:00 i 11:30 časova, svedok je došao u bolnicu da poseti povređene, a onda je policija organizovala prebacivanje povređenih na stadion u Prizrenu, odakle su helikopterom prebačeni u vojnu bolnicu u Niš (Srbija). Tog dana svedok je video optuženog Mitrovića u gradu, u prolazu. Međutim, nije ga video za vreme uviđaja u kasarni, ni u bolnici, kao ni na stadionu prilikom poletanja helikoptera sa ranjenicima. Svedok zna da je bio neki sastanak u SUP-u Prizren u vezi sa ovim događajem ali ne zna da li je optuženi Mitrović bio na tom sastanku. Time je svedok osporio odbranu optuženog Mitrovića da je on nakon što je kasarna pogođena bio na uviđaju, u bolnici, na stadionu pred poletanje



helikoptera, kao i na sastanku u SUP-u Prizren, nakon što je helikopter odleteo sa ranjenicima.

Svedok ne zna ništa o ubistvima Albanaca 26. 03.1999.

Komentar:

Iskaz svedoka je značajan, pošto ozbiljno dovodi u pitanje alibi optuženog Mitrovića, koji tvrdi da je u vreme masakra u Suvoj Reci/Suharekë, 26. 03. bio u Prizrenu. Ovaj iskaz pogotovu dobija na značaju kada se uporedi sa iskazima optuženog Nenada Jovanovića i svedoka A, koji su izneli da su optuženog Mitrovića videli tog dana (26. 03.1999) u Suvoj Reci i čuli kada je on naredio policajcima iz OUP-a Suva Reka/Suharekë da krenu za pripadnicima PJP Reštanskim putem.

Saslušanje Milovana Gogića

Svedok je bio vođa smene u Dežurnoj službi u OUP-u u Suvoj Reci/Suharekë. Živeo je u Prizrenu i do početka bombardovanja svakodnevno je putovao na posao, a nakon toga kući je išao povremeno. U dežurnoj službi je još radio Goran Đokić. Dežurali su 24 časa, s tim što su se dogovarali o tome koliko ko dežura i dok jedan dežura drugi se odmara, spavajući na podu.

O samom događaju, ubistvima na Reštanskom putu i Zanatskom centru, svedok ne zna ništa. Što se tiče iseljavanja Albanaca, svedok tvrdi da su se iseljavali u manjim grupama, samoinicijativno.

Na pitanja punomoćnika svedok je izneo da policajci nisu zaduživali bombe, da se 26. marta čula pucnjava sa svih strana, da je bilo pravilo da svi policajci nakon povratka sa terena podnose izveštaj dežurnoj službi, uključujući policajce u osmatračnici u zgradi *Podrumi vina*, dok oni koji su bili u osmatračnici na zvoniku pravoslavne crkve nisu podnosili izveštaje. Na insistiranje Nataše Kandić svedok je rekao da je zgrada *Podrumi vina* najbliža Zanatskom centru, i da se sa osmatračnice te zgrade najbolje vidi zanatski centar.

Komentar:

Svedok otvoreno pokazuje da nije spreman da bilo šta kaže o ubistvima 26. 03.1999.. Iako je objasnio da svi pripadnici policije na terenu, uključujući i one na osmatračnici na zgradi *Podrumi vina*, imaju obavezu da dežurnoj službi podnesu izveštaj, svedok je krajnje neuverljiv kada kaže da ne zna ništa o događajima na Reštanskom putu i u piceriji u zanatskom centru, kao i da ne zna da li uopšte postoje izveštaji o tim događajima.

Glavni pretres: 12. 01. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Gorana Đokića



Svedok je radio u dežurnoj službi u OUP-u Suva Reka/Suharekë, zajedno sa Milovanom Gogićem. Svedok je detaljno opisao raspored prostorija u OUP-u Suva Reka/Suharekë, i ko je sve i na kom mestu radio u OUP-u Suva Reka/Suharekë. Međutim, svedok ništa ne zna o ubistvima Albanaca 26. marta, niti o iseljavanju Albanaca iz Suve Reke.

Na pitanja punomoćnika svedok je rekao da je 26. 03. čuo jaku detonaciju u centru Suve Reke i da je tog dana video uviđajnu ekipu iz SUP-a Prizren, ali ne zna povodom kog događaja je došla ta ekipa.

Komentar:

Ovaj svedok je još zatvoreniji u iznošenju svojih saznanja nego svedok Gogić. Karakteristična je njegova reakcija na poziv predsednice Veća da se okrene prema optuženima i da kaže da li nekoga prepoznaje. Gledajući optužene svedok je najpre rekao da nikoga ne poznaje, a onda, na ponovni poziv predsednice Veća da bolje pogleda, prepoznao je sve pojedinačno, sem optuženog Mitrovića.

Glavni pretres: 1. 02. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Novice Đorđević

U vreme NATO bombardovanja, svedok je bio angažovan kao rezervni policajac. 24. 03.1999. je bio na dužnosti obezbeđenja stanice policije, a sutradan je od pomoćnika komandira stanice policije, optuženog Nenada Jovanovića, dobio zadatak da ide na zvonik crkve Svetog Petra i Pavla i da zajedno sa Nebojšom Milojevićem i Milovanom Fatićem osmatraju deo grada u pravcu autobuske stanice, policijske stanice, veterinarske stanice i naselje Slođ. Celi 25. 03. 1999. dan i noć, svedok sa Milojevićem i Fatićem proveo je na zvoniku. Čula se pucnjava sa svih strana. Video je da glavnim putem prolazi vojska i policija, perma Prizrenu. 26. 03. oko 12:00 sati Milojević je otišao u policijsku stanicu da uzme sendviče a pre toga je Fatić napustio zvonik i nije se vratio. Po povratku, Milojević je rekao svedoku da će „osobu koja je bila u stanici policije da izvedu“. Kasnije je svedok video da tu osobu, Abdulaha Elshani, koga je lično poznavao, izvodi optuženi Slađan Čukarić zvani Jajce i da ga je odveo do kuće Nedžada Berishe, koja je bila sedište misije OEBS-a, i tu ubio. Abdulaha Elshani-ja svedok je video prethodnog dana u hodniku u policijskoj stanici. Stajao je naslonjen na zid. Nije bio vezan. Nakon ubistva Elashani-ja, došla su trojica civila džipom. Imali su *škorpiione*. U isto vreme svedok je video da su stigli optuženi Miroslav Petković i pokojni policajac Tanović. Oni su sa optuženim Čukarićem stražarili iza kuće Nedžada Berishe dok su trojica civila stajala ispred te kuće. Jedan od tih civila je kucao na vrata, razgovarao sa nekim iz kuće i odmah zatim je izašla grupa od petnaestak ljudi, mukaraca, žena i dece. Optuženi Čukarić, Petković i pokojni Tanović su iza kuće izdvojili muškarce a žene i decu su pustili. Svedok je video da su mušakrci stali iza zida. Kada je prva žena izašla na put videla je telo ubijenog Abdulaha Elshani i počela je da vrišti - ljudi su počeli da beže, i svedok o tome kaže: „tad se čula pucnjava i video sam kako su padali pokošeni, ubijeni“. Svedok je kasnije, na pitanja predsednice Veća, objasnio da su se on i Milojević sagli kada je počela pucnjava i kada je prestala pucnjava podigli su glave i videli bračni par iza perona



na autobuskoj stanici. „Muškarac je pao i žena pored njega i rukom ga je kasnije, za nekih možda minut, uhvatila za ruku i počela da vuče polako. Ustali su i krenuli prema Zanatskom centru. U tom trenutku pojavljuju se Miki i Tanović ispred autobuske stanice i njih dvoje [braćni par-FHP] ulaze u Zanatski centar. Više nisam imao pogled, nisam mogao da pratim šta se dešavalo u Zanatskom centru“.

Nakon izvesnog vremena svedok je video da je jedan civil došao na benzinsku pumpu. Pozvao je Jashara Berishu i sa njim je krenuo prema Zanatskom centru. Svedok je čuo pucnjavu. Posle sat vremena benzinska stanica je ponovo počela da radi. Svedok je video da je Jashara zamenio Zoran Petković.

Svedok je sat vremena posle „ovog što se desilo“ [ubistvo u Zanatskom centru - FHP], video optuženog Ramiza Papića, kada je sa Milovanom Gogićem otišao do kuće dr. Agrona Berishe, prazgovarali su sa doktorom, i nakon par minuta iz kuće su izašli dr Agron, njegova majka i njegova supruga, i kolima su otišli u pravcu Prizrena.

Svedok je ostao na zvoniku celu noć. Nebojša Milojević je nakon događaja u Zanatskom centru napustio zvonik i nije se vratio.

Sutradan je svedok otišao u policijsku stanicu. Niko nije hteo da priča o tome šta se prethodnog dana desilo.

Svedok je 26. 03.1999. ujutro video kada su na posao došli optuženi Repanović i Jovanović. Tog jutra video je i optuženog Miroslava Petkovića, koji je bio angažovan na obezbeđenju policijske stanice.

U vezi sa iskazom svedoka Velibora Veljkovića da su 26. 03. 1999, pre ubistva, u Suvu Reku/Suharekë došle neke jedinice Posebne policije, dva kamiona, i da su iz tih kamiona izašli policajci koji su se razvili u strelce i krenuli Reštanskim putem, svedok je video neku policiju koja je išla Reštanskim putem prema Prizrenu, pre nego što se desilo ubistvo. Video je da su policajci išli peške, držeći oružje u rukama. Svedok nije obraćao pažnju da li je ta policija ulazila u kuće na Reštanskom putu.

Glavni pretres: 5. 02. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Andelka Popovića

Svedok je bio pripadnik rezervnog sastava OUP-a u Suvoj Reci/Suharekë, od početka bombardovanja. Na televiziji je 24. 03.199. video da je počelo bombardovanje. Ujutru, 25. 03. u 5:00 ili 6:00 časova došao je u krug policijske stanice i sa 24 policajca je krenuo na teren. Sa nekoliko automobila su otišli na teren i rasporedili se u tri odeljenja sa po osam policajaca. Svedok je raspoređen u selo Topličane/Topliqan, u objekat koji je bio prvi na putu iz pravca Suve Reke/Suharekë prema Prizrenu. Do tog objekta se stiže automobilom za deset do petnaest minuta. Obezbeđivali su put, kako svedok kaže, da ne bi sišli teroristi sa planine Kabash i krenuli na policijske snage. Svakoga dana na punkt u



Topličanima/Topliqan policijska patrola je donosila hranu. U toj patroli su bili optuženi Slađan Čukarić, Miroslav Petković, Ramiz Papić i svedok A. Dolazili su vozilom marke UAZ, a vozač je bio optuženi Ramiz Ppaić. Ne može da se seti da li je patrola donela hranu 26. 03. 1999. godine, budući da su oni poneli hranu kada su došli, 25. 03. 1999. Komandir Repanović ih je obilazio skoro svaki dan, Dolazio je crvenom *askonom* koju je sam vozio. Svedok se ne seća da li je komandir dolazio 25. ili 26. 03. ali jednog od tih dana sigurno jeste. Pomoćnik komandira, optuženi Jovanović, prvi put je došao peti ili šesti dan od dolaska svedoka u Topličane/Topliqan.

Svedok je držao stražu na zvoniku. Sa zvonika se vidi groblje, autobuska stanica, ulaz u Zanatski centar ali se ne vidi unutrašnjost centra, vidi se put za Reštane, pojedine kuće porodica Berisha, ne sve.

Pored lokalne policije, u Suvoj Reci/Suharekë je bila stacionarna policija iz Srbije. Svedok zna da je misija OEBS-a bila smeštena u jednoj belo albanskoj kući ali ne zna da li je ona zapaljena. Nije čuo detonacije.

Svedok poznaje dr. Bobana Vuksanovića. Zna da je ubijen u zasedi. Bio je veliki autoritet.

Svedok je čuo o stradanju porodica Berisha, kada se vratio sa terena: "Pa šta sam čuo, deslio se par ubistava, poubijano, šta je bilo, kako je bilo, stvarno me nije interesovalo, takav sam čovek da me nešto, nije me uopšte interesovalo, nisam se raspitivao znači, šta je bilo, kako je bilo".

Sa nekim stradalim se družio: „... pa smo se sutra preko nišana gledali i pucali jedan u drugog“. Na pitanje predsednice Veća da li je moguće da je čuo da je ubijeno samo par ljudi, svedok je odgovorio: „Ne znam stvarno ko je stradao“.

Svedok je više puta ponovio da ga nije interesovalo ko je stradao, da nije želeo da sluša priče o tome. Iz medija je nešto više saznao, kada je počelo suđenje. Na precizno pitanje da li je nakon povratka sa terena čuo za ubijanje na Reštanskom putu, svedok je rekao: „Verujte mi nisam čuo...Ništa nisam čuo“.

Glavni pretres: 6. 02. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milana Đuričića

Svedok je bio načelnik Odeljenja policije u SUP-u Prizren. U okviru SUP-a Prizren bilo je više OUP-a, među kojima i OUP Suva Reka/Suharekë. Praksa u SUP-u Prizren je bila da su se svakog jutra održavali sastanci kolegijuma u kojima su učestvovali načelnici svih organizacionih jedinica i komandant 37 odreda PJP, Radoslav Mitrović, a kada je on bio sprečen kolegijumu je prisustvovao njegov zamenik.



Svi organi unutrašnjih poslova na Koosvu su neposredno pre početka NATO bombardovanja dobili uputstvo od ministra unutrašnjih poslova o izmeštanju ljudstva, tehnike i evidencije.

Prva bomba u Prizrenu pala je 24.03.1999. i pogodila je kasarnu Vojske Jugoslavije, u kojoj je bio izmešten deo SUP-a. Pogođen je objekat kasarne u kome su bili smešteni pripadnici SUP-a Prizren i PJP iz Srbije. Svedok je lično bio na licu mesta i zatekao je povređene, ruševine a i požar. Bez obzira što je bio vojni objekat, organi kriminalističke policije su obavili uviđaj, ali sutradan a ne te večeri.

Svedok je siguran da je komandant bio obavešten o bombardovanju kasarne i pogibiji i ranjavanju policajaca ali ne zna ko ga je obavestio. On misli da je optuženi Mitrović izašao na lice mesta ali ne zna kada. Svedok je često viđao optuženog Mitrovića ali ne može da kaže da ga je video ispred kasarne, nakon što je svedok došao. Svedok se ne seća da je bio na nekom sastanku starešina u vezi sa bombardovanjem kasarne.

Predočavanje odbrane optuženog Mitrovića

Predsednica Veća je predočila svedoku da je optuženi Mitrović u svojoj odbrani rekao da je preko radio stanice direktno razgovarao sa Milošem Vukobratom, zamenikom načelnika SUP-a Prizren i Mikijem Đuričićem, načelnikom policije iz Prizrena i da im je rekao da je pogođen objekat policije u krugu kasarne.

Na to predočavanje svedok je rekao da se ne seća ko mu je javio za bombardovanje kasarne ali ne isključuje mogućnost da je to bio optuženi Mitrović.

Na pitanje predsednice Veća da li je bilo baš tako kako kaže optuženi Mitrović, svedok je na to odgovorio: "Najverovatnije. Neko nas je obavestio. Neko nam je javio. Ja se nisam setio da je Mitrović zvao a moguće je".

Svedok je na pitanje predsednice Veća kako je moguće da se ne seća da je vodio razgovor sa Mitrovićem, svedok je odgovorio: "Pa moguće je, zašto ne".

Na sledeće pitanje predsednice Veća da li je uopšte tih dana pozvao optuženog Mitrovića da dođe u Prizren, svedok je odgovorio: "Ne znam zašto, ne sećam se, zašto bih ga pozvao".

Za stradanje porodica Berisha svedok je čuo kada je na televiziji čuo svedočenje jedne žene iz Suve Reke/Suharekë na suđenju Slobodanu Miloševiću.

Svedok je bio kategoričan u odgovoru na pitanje punomoćnika da li je po povređene došao vojni helikopter da ih prebaci u Beograd, svedok je nekoliko puta ponovio da nikakav vojni helikopter nije došao po povređene.

Glavni pretres: 7. 02. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Saslušanje svedoka Miloša Vojinovića

Svedok je 11.01.1999. godine rešenjem ministra unutrašnjih poslova Srbije postavljen na mesto načelnika Sekretarijata unutrašnjih poslova u Prizrenu. Prvog dana NATO bombardovanja, u večernjim časovima, pogođen je objekat u krugu vojne kasarne, u kome je bio izmešten deo SUP-a Prizrena i pripadnici 37 odreda PJP. Tom prilikom je poginuo jedan pripadnik rezervnog sastava SUP-a u Prizrenu i jedan pripadnik 37 odreda PJP a nekoliko je povređeno.

U okviru SUP-a u Prizrenu bilo je sedam organizacionih jedinica. Pored njih, načelnik SUP-a je kontaktirao sa načelnicima OUP-a. Sretao se i sarađivao sa predstavnikom vojske generalom Božidarom Delićem i sa komandantom 37 odreda PJP Radoslavom Mitrovićem.

Povodom proglašenja ratnog stanja nije izdato nikakvo posebno naređenje: "... postojalo je Uputstvo o informisanju i tu nema šta da se naređuje. Sa Uputstvom su bili upoznati svi koji su trebali da budu upoznati. Svaka 24 časa, kada se završe, znači, od 00 do 24, dežurna služba na osnovu sakupljenih podataka dostavlja izveštaj Operativnom centru u Ministarstvu unutrašnjih poslova u sedištu, i mislim, da su slali Štabu MUP-a Srbije u Prištini".

Svedok ne može da potvrdi da je nakon što je pogođena kasarna imao sastanak sa optuženim Mitrovićem, niti sutradan za vreme uviđaja: "Da li je dolazio, ja stvarno ne mogu biti isključiv. Ne mogu da budem isključiv, kažem, moguće je, poginula su dva policajca.... Ne mogu da se setim, i ne mogu da budem isključiv, ne želim da pogrešim. Znači, da kažem tačno dana, toga i toga, na tu temu sam održao sastanak, ne znam."

Svedok ne zna ništa o ubistvu porodica Berisha. On kaže: "Što se tiče Suve Reke, od početka bombardovanja jedino za mene zastrašujuća situacija je bila... kad mi je javljeno da je poginuo direktor ili doktor iz Doma zdravlja i cela ekipa koja je išla na uviđaj i koja je odletela u vazduh."

Komentar:

Indikativno je da je svedok obavešten o stradanju ekipe za uviđaj a da nije znao za ubistvo 48 članova porodice Berisha. Njegovo objašnjenje je u suprotnosti sa procedurom u komunikaciji između policijskih organa, koju je opisao pred sudom. Imajući to u vidu, svedok je morao znati svaku incidentnu situaciju u nadležnosti policije.

Glavni pretres: 5. 03. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Nebojše Milojevića



Svedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije Suva Reka/Suharekë. Radio je na izdavanju ličnih dokumenata i uverenja. Kada je počelo bombardovanje njegova služba je izmeštena u jednu fotografsku radnju. Izdavao je bonove za gorivo i zelene kartone za prijavljivanje izbeglica koje su sa sela dolazile u Suvu Reku.

Sutradan pošto je počelo bombardovanje otišao je samoinicijativno na zvonik pravoslavne crkve. Bilo je popodne, kada je otišao na zvonik, između 16:00 i 19:00 časova. Smatrao je da će u samom zvoniku biti najbezbedniji. Zatekao je rezervistu policije Novicu Đorđević. Svedok je nosio pušku.

Predočavanje iskaza iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku da je u istrazi rekao da je dobio zaduženje da stražari na zvoniku. Svedok je objasnio da ga je bilo sramota da prizna da je otišao na zvonik da bi se sakrio. Na zvoniku je proveo nekoliko sati i u toku noći vratio se kući. Sutradan je nastavio da radi na svojim poslovima u fotografskoj radnji.

Svedok sa zvonika nije mogao da vidi policijsku stanicu, Reštanski put i autobusku stanicu. Predsednica Veća mu je predočila iskaz svedoka Novice Đorđević u kojem on kaže da se sa zvonika vidi deo dvorišta policijske stanice i Reštanski put. Svedok je ostao pri tvrdnji da to ne može da se vidi.

Predsednica Veća je predočila svedoku da je u istrazi rekao da se sa zvonika dvorište autobuske stanice lepo vidi, jer je neograđeno, našta je svedok odgovorio da nije razmišljao o tom pitanju u istrazi i da sada misli da se dvorište autobuske stanice može videti sa zvonika.

Prvi put je čuo za stradanje porodice Bersiha kada je saslušavan 9.06.2005.

Saslušanje svedoka Milovana Fatića

Svedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije u Suvoj Reci/Suharekë. Kada je počelo bombardovanje bio je u policijskoj stanici. Sutradan [25.03.1999] je raspoređen na punkt Topličani/Topliqan-Đinovac/Gjiaoc, kod nekog mosta, sa zadatkom da sa grupom policajaca obezbeđuje put Suva Reka/Suharekë-Prizren. Na tom mestu svedok je ostao pet, šest dana. Hranu su im donosile kolege ali se ne seća tačno ko.

Kada se svedok vratio u Suvu Reku/Suharekë policijska stanica je bila izmeštena u Dom zdravlja.

Svedok kategorički tvrdi da nije dežurao na zvoniku, kao što kaže svedok Novica Đorđević, čiji mu je iskaz predočen. Pored policajaca iz OUP Suva Reka/Suharekë u gradu su bili smešteni i pripadnici 37 i 87 odreda PJP. Bili su stacionirani u hotelu *Balkan*. Pripadnici 87 odreda imali su plave maskirne uniforme a iz 37 odreda nosili su i plave i zelene maskirne.



Za ubistvo porodica Berisha čuo je nakon što je izbegao sa Kosova, u nekoj televizijskoj emisiji. Najbolje je poznavao i bio mu je prijatelj Afrim Berisha. Poznavao je Jashara Berishu koji je radio na pumpi.

Svedok je bio zadužen sa jednom ručnom bombom. Zna da je bilo par policajaca koji su takođe bili zaduženi bombama. On je razdužio bombu uoči napuštanja Kosova, u junu 1999.

Glavni pretres: 6. 03. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Todora Jovanovića

Svedok je radio u OUP-u Suva Reka/Suharekë kao kriminalistički tehničar od 1991. Njegove prostorije su bile u dvorištu OUP-a, u posebnoj zgradi sa dva sprata, gde su na prvom spratu bile prostorije za spavanje i odmor a u prizemlju su bile prostorije službe za kriminalističku tehniku.

Na samom početku bombardovanja svedok je deo opreme prebacio u Dom zdravlja i tu je ostala do svedokovog napuštanja Kosova. Pored toga, deo opreme koji se tiče fototehničke dokumentacije držao je u svom stanu. Do 1.04.1999. uviđaj je obavljao zajedno sa kolegama iz Prizrena, koji su u svojim evidencijama zavodili te uviđaje. Od 1.04. 1999. je sam obavljao uviđaje.

Od kako je počelo bombardovanje, 24.03.1999. svedok je prvi put izašao na uviđaj na Reštanski put. Ne zna kog je to dana bilo. Pozvale su ga kolege iz Prizrena da ide sa njima na uviđaj. Iz SUP-a Prizrena je bio kolega Nebojša Vitošević. Na Reštanskom putu su zatekli leševe. Fotografisali su leševe i lice mesta, vršili su identifikaciju leševa, skicirali su lice mesta, uzimali su otisak kažiprsta desne ruke ubijenih. Sa ekipom za uviđaj bili su i pripadnici Civilne zaštite koji su leševe utovarali u kamion, a potom odveženi i sahranjeni na muslimanskom groblju u gradu. Kamion je bio marke tam, žute ili narandžaste boje. Kamion je vozio Spiro Krstić. Tom prilikom utovareno je između dva i pet leševa. U dvorištu jedne kuće, koja bila zapaljena, našli su tri, četiri ugljenisana tela. Svedok se ne seća da li su bili u grupi ili su bili razbacani. Svedok se ne seća koji je doktor bio sa njima.

Drugi uviđaj, takođe na Reštanskom putu, svedok je obavio u stolarskoj radionici. Tu je bilo nekoliko leševa. Ne seća se da li su svi leševi bili unutra ili je bilo leševa i napolju. Uviđaj je obavio sa kolegama iz Prizrena. I ti leševi su sahranjeni na muslimanskom groblju. Ne seća se da li su u garderobi ubijenih nađena neka lična dokumenta.

Svedok je vršio uviđaj na Reštanskom putu kada su poginuli sudija Opštinskog suda iz Suve Reke/Suharekë i major Veličković.

Svedok poznaje Jashar Berishu. Zna da je radio na benzinskoj pumpi. Kasnije je čuo da je poginuo ali ne zna pod kojim okolnostima.



Predočavanje iskaza svedoka A

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz svedoka A koji je pred sudom rekao da je Todor Jovanović dobio naređenje da dovede Jashara Berishu od kuće da otvori benzinsku pumpu jer pumpa mora da radi. Svedok je negirao to.

Predsednica Veća je takođe predočila iskaz svedoka A, koji je rekao: "...baš ga Jovanović Todor vodi za ruku, Boban Vuksanović kaže dovedite ga, Jashar Bersiha se opirao, nije hteo, Jovanović ga vodi za ruku, izvlači ga iz kola, prilazi Čukarić i ubija ga". Svedok je rekao da to nije istina.

Svedok negira iskaz svedoka A da su policajci Slađan Čukarić, Radovan Tanović, Miroslav Petković i svedok A bili u obezbeđenju ekipe za uviđaj na Reštanskom putu u kojoj je bio i svedok Todor Jovanović. I to je svedok u potpunosti negirao.

Svedok Jovanović prihvata deo iskaza svedoka A da su leševi pronađeni u blizini kuće u kojoj je pre 24.03.1999. bila smeštena misija OEBS-a, ali ne zna koliko, zatim da su neki leševi pronađeni pored druge kuće na Reštanskom putu. Međutim, svedok u potpunosti negira da je znao za stradanje 48 ljudi iz porodica Berisha na Reštanskom putu. On, te leševe koje je pronašao na Reštanskom putu, ni tada ni kasnije, nije dovodio u vezu sa ubistvom 48 članova porodica Bersiha, niti je za to ubistvo znao. Prvi put je čuo za taj događaj krajem 1999. nakon što je napustio Kosovo. Čuo je preko televizije.

Saslušanje svedoka Nikole Mojsića

Svedok je bio inspektor u SUP-u Prizren, na imovinskim deliktima. Njegov pretpostavljeni Miki Milosavljević, načelnik Odeljenja za suzbijanje imovinskih krivičnih dela, ga je poslao da zajedno sa inspektorom za krvne i seksualne delikte Ljubišom Gogićem i inspektorom Latifom, čijeg se prezimena svedok ne seća, a koji je radio u potražnom odeljenju, idu na uviđaj u Suvu Reku/Suharekë. Svedok je trebalo da obezbeđuje uviđajnu ekipu. U Suvoj Reci/Suharekë, na parkingu ispred stanice policije dočekao ih je Todor Jovanović i dvojica ili trojica uniformisanih policajaca, za koje svedok ne zna da li su iz OUP-a Suva Reka/Suharekë ili iz neke druge jedinice, stacionirane u Suvoj Reci/Suharekë. O tome kakav je to uviđaj, i na kom mestu, upoznao ih je Todor Jovanović.

Svedok je obezbeđivao dva uviđaja na Reštanskom putu. Misli da je to bilo istog dana. Prvi uviđaj ekipa je obavila kod jedne visoke kuće, koja je bila zapaljena. Ta kuća je imala u prednjem delu neku prodavnicu. Tu su pronašli četiri ugljenisana leša, tri muška i jedan ženski. Ekipa je fotografisala lice mesta. Našli su brojne čaure, kineske proizvodnje. Leševe su radnici Komunalnog preduzeća romske nacionalnosti utovarili u traktor. Svedok ne zna da li su leševi odveženi na groblje ili u Prizren ili u Prištinu na obdukciju.



Drugi uviđaj je obavljen u stolarskoj radionici, koja se nalazila u prizemlju jedne kuće. Tu su našli tri muška leša. I na ovom mestu ekipa je fotografisala lice mesta, napravila skicu mesta, izvršila spoljašnji pregled leševa. Prilikom pregleda leševa našli su novac i neka lična dokumenta. Svedok misli da je u uviđajnoj ekipi bio lekar. Ne seća se koji lekar.

Svedok je čuo za ubistvo 48 članova porodica Bersiha tek po dolasku u Srbiju.

Glavni pretres: 7. 03. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Spire Kostića

Svedok je pre rata radio kao trgovac. Od 24. 03.1999. godine svedok je bio angažovan u Civilnoj zaštiti. Istog dana, načelnik Vojnog odseka, Zoran Stanisavljević pozvao je Savu Jovanovića i "neku mladu decu". Svedoka je odredio za vođu grupe, koja je brojala šest, sedam pripadnika, sa zadatkom da sahranjuje leševe. To je bilo na dan kada se desio zločin u Zanatskom centru. Kasnije istog dana grupi su se pridružili Sveta Tripković, Jovan Nojić, i još neki stariji ljudi ali im je svedok zaboravio ime.

Pre podne su dobili uniformu Civilne zaštite, teget boje, cipele i kapu.. Nisu dobili oružje. Inače, svedok je kod kuće imao automatsku pušku ali je nije koristio. Njih šest, sedam je od Vojnog odseka otišlo peške do Zanatskog centra. Načelnik Vojnog odseka im je rekao da u Zanatskom centru ima nekih leševa

U Zanatskom centru su zatekli polupana stakla na jednom kafiću, a u njemu je bilo krvi i šest, sedam leševa, dok je nekoliko leševa bilo napolju. Svedok je čuo od načelnika Vojnog odseka Zorana Miljkovića da je pre njih bila neka grupa koja je u kamion utovarila leševe. Kada je svedok dosao u Zanatski centar tamo je stajao jedan kamion. On misli da je taj kamion odvezao prvu turu leševa pa se vratio. Bio je prazan i imao je cirađu sive boje, koja je bila podignuta otpozadi. Vozač je bio u kamionu. Kamion je bio prizrenске registracije. Svedokova grupa je utovarila u kamion ukupno 11 leševa. Leševi su bili sveži. Po dvoje su nosili leševe, a ako je leš bio teži onda je četvoro nosilo. Dok su utovarivali leševe bila su prisutna tri ili četiri policajaca. Oni su obezbeđivali pripadnike Civilne zaštite. Svedok se seća Mikija Petkovića i Stanka Trboljevca, koji je bio u penziji. Policajca Tanovića je tog dana upoznao.

Ubijeni su bili civili, muškarci i žene. Svedok je video jedno dete. Oko 30 do 50 metara unutar Zanatskog centra svedok je pokupio dva tela, muško i žensko, jedno pored drugog. Kamion je otišao u pravcu Prizrena.

Svedok je skupljao leševe na Reštanskom putu. Misli da je to bilo posle leševa u Zanatskom centru. Ponovo ga je pozvao načelnik Vojnog odseka Zoran Stanisavljević i rekao mu da ide u kuću gde je pre rata bio smešten OEBS, da tamo ima leševa. Svedok je krenuo sa istom grupom kao kada je išao u Zanatski centar. Načelnik im je dao kamion Komunalnog preduzeća. Bio je dvosed, imao je prikolicu, žute boje, marke tam, nije imao



ciradu. Načelnik Zoran im je tada dao i nosila. Kamion je vozio neki Bora. Deo kuće je bio zapaljen ali je vatra bila stišana. Na kući su bila polupana stakla. Pokupili su četiri, pet leševa. Neke su našli u kući a neke napolju, iza kuće. Dva lešsa su bila izgorela. Došao je i kriminalistički inspektor Todor iz OUP-a u Suvoj Reci/Suharekë i još dvoje, troje iz kriminalističke službe iz Prizrena. Svedok misli da je bio prisutan i dr Boban. On je pregledao leševe. Svedok nije siguran ali misli da je i ovaj kamion otišao u pravcu Prizrena.

Svedok nije video u Zanatskom centru komandira Repanovića niti njegovog pomoćnika Jovanovica. Za optuženog Nišavića kaže: "Mozda je, možda je naišao i otišao, ali da se zadržavao sigurno nije". Optuženi Miroslav Petković je sa Todorom Jovanovićem išao u obezbeđenje.

Svedok nije siguran da li je istog dana, kada je sa grupom utovarivao leševe u Zanatskom centru, sakupljao leševe po ulicama Suve Reke/Suharekë. Misli da su skupili 16, 17 leševa. Među leševima su bili i leševi Hamide i Murata Suka. Svedok je radio sa Hamide u trgovini 25 maj. Leševe su našli u njihovoj kuci kod stadiona. Sakupljali su od kuće do kuće. Svedok je išao kamionom Komunalnog preduzeća a ovi iz kriminalističke službe su isli napred i govorili gde ima leševa. Iz kuće Hamide i Murata Suka izneli su njihove leševe. Dr. Boban je pregledao leševe. On je nekada išao sa svedokom u kamionu a nekada je svedok išao sa Todorom. Misli da mu je dr. Boban rekao da leševe vozi za Prizren, u kasarnu. U krugu kasarne leševe su pretovarili u drugi kamion, sa ciradom. U tom drugom kamionu su već bili neki leševi. To je bio zastavin kamion, od četiri, pet tona. Tom prilikom sa svedokom su bili Sava Jovanović, Jovan Nojić i Bora vozač. Svedok se ne seća da li su se nekome javljali u kasarni. Na ulazu jedan vojnik im je rekao gde da istovare leševe. Kada su se vratili u Suvu Reku/Suharekë, svedok se javio načelniku Zoranu i on je rekao da idu kući.

Posle toga, pred kraj marta ili početkom aprila, načelnik OUP-a u Suvoj Reci/Suharekë, Milutin Miljković je rekao svedoku da ubuduće leševe sahranjuje tamo gde ih nađe.

Svedok poznaje Jashara Berishu. Posle par dana od početka bombardovanja čuo je da je ubijen. Čuo je od decaka koji su bili u njegovoj grupi. Dan, dva posle početka bombardovanja video je meštane Suve Reke/Suharekë kako u kolonama napuštaju grad.

O stradanju porodice Berisha čuo je na televiziji. Na pitanje predsednice Veka da li je to što je čuo na televiziji povezao sa leševima u Zanatskom centru, svedok je rekao: " ... ja sam takav tip čoveka, da ne volim rekla, kazala, ne volim da ... ako nisam video znači nisam video, ne volim da slušam ono što nisam video".

Glavni pretres: 8. 03. 2007.

Saslušanje svedoka Ljubiše Gogića



Svedok je bio inspektor policije u SUP-u u Prizrenu. Ništa mu u vezi sa ubistvom 48 članova porodica Bersiha nije poznato. O tom događaju čuo je na televiziji, nakon što je izbegao u Srbiju.

Učestvovao je nekoliko puta u vršenju uviđaja u Suvoj Reci/Suharekë. Prvi put je otišao na uviđaj nakon što je dežurna služba OUP-a Suva Reka/Suharekë obavestila njegovog šefa Mikija Milosavljevića, koji ga je uputio da obavi uviđaj. Sa svedokom su pošli inspektor za potragu Afid Latifi i inspektor Nikola Mojsić. Kada su došli u Suvu Reku/Suharekë, u Dežurnoj službi su mu rekli da u okolini ima nekoliko ubijenih ljudi i da treba da se obavi uviđaj. Dva, tri, najmanje, a možda i četiri uniformisana policajca su išli kao obezbeđenje. Svedok se seća da je najmanje jednom Todor Jovanović, kriminalistički tehničar u OUP-u u Suvoj Reci/Suharekë išao sa njim na uviđaj. Mesto uviđaja pokazali bi im uniformisani policaci koji su išli kao obezbeđenje.

Svedok je učestvovao u par uviđaja na Reštanskom putu. Seća se da su kod jedne velike kuće, udaljene par stotina metara od policijske stanice, u dvorištu, ispred kuće našli tri, četiri izgorela leša. Jedan leš je bio ženski. Svedok nije primetio čaure. Kriminalistički tehničar je fotografisao lice mesta, napravio skicu a svedok je uzimao podatke o mestu događaja i zatečenim leševima za izveštaj o obavljenom uviđaju. Lekar je prisustvovao uviđaju ali svedok ne zna koji lekar. Leševi su sahranjeni na groblju u Suvoj Reci. Grobovi su bili iskopani kada su oni dovezli leševe. Ne zna da li su leševi do groblja voženi torktorom ili kamionom. Utovarivanje leševa su vršili radnici Komunalnog preduzeća.

Svedok je ponovo dolazio na uviđaj. Leševi su se nalazili dublje u odnosu na spaljenu kuću, gde je obavio prvi uviđaj. Ne zna tačno da locira ta mesta gde je ekipa vršila uviđaj.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Svedok se ne seća da je rekao u istrazi da je učestvovao u uviđaju kod stolarske radionice na Reštanskom putu i da je tada rekao da su leševi našli izvan radionice. Svedok se tog svog iskaza ne seća ali ima bledu sliku da je kod te radionice bilo leševa. Zapamtio je da nisu bili ugljenisani, da nije bilo žena i dece. Osim u dvorištu kod radionice, bilo je leševa na ulici. Svedok je učestvovao u više uviđaja u kojima je nađeno oko dvadeset leševa. Svi leševi su sahranjivani po istoj proceduri, u pojedinačnim grobovima na groblju u Suvoj Reci/Suharekë. Svedok je prisustvovao sahranjivanju.

Svedok je posle svakog uviđaja sačinjavao izveštaj, koji je predavao dežurnoj službi u SUP-u Prizren. Dužan je bio da se posle svakog uviđaja javi svom starešini i obavesti ga o proteklom uviđaju.

Saslušanje svedoka Zorana Stanisavljevića

Svedok je bio šef Odseka za narodnu odbranu u opštini Suva Reka/Suharekë. U okviru odseka delovale su službe za osmatranje i obaveštavanje, za vezu i civilnu zaštitu, za



privredu i javne službe. Šef Službe za civilnu zaštitu bio je Dragoljub Petković a njemu direktno nadređeni starešina bio je svedok Zoran Stanisavljević.

Predočavanje iskaza svedoka Spire Krstića

Prema iskazu svedoka Spire Krstića, svedok Stanisavljević je lično pozivao pripadnike Civilne zaštite u kancelariju i od njih je odredio jednu grupu koja će ubuduće da prikuplja leševe a Spiru je odredio za vođu grupe. Svedok poznaje Spiru Krstića i zna da je bio angažovan u Civilnoj zaštiti. Demantuje da je on određivao ko će biti u grupi za asanaciju terena i tvrdi da je to bilo u nadležnosti načelnika Službe za civilnu zaštitu Dragoljuba Petkovića.

Jednom prilikom je predsednik opštine Radić pozvao svedoka Stanisavljevića i rekao mu da treba da se formira ekipa koja bi zajedno sa policijom išla na asanaciju terena. Načelnik Petković je odredio tu grupu. Svedok ne zna koliko je ljudi odredio i ko je dao vozilo za teren. On nije pozivao i delio zadatke Spiri Krstiću. Nije dobijao izveštaje o asanaciji od načelnika Petkovića. Poznato mu je da je grupa sakupljala uginulu stoku. Kada se radi o leševima ljudi, svedok tvrdi da je za to bio zadužen dr. Boban. Nema nikakvih informacija o leševima ljudi. Čuo je da je poginulo dvoje, troje ljudi ali ne zna da li su Srbi ili Albanci.

Prvi put je čuo za stradanje porodica Berisha neposredno pre nego što su napustili Kosovo. Čuo je da se nešto desilo u Zanačskom centru ali ništa konkretno nije saznao.

Glavni pretres: 9. 03. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milovana Nedeljkovića

Svedok je radio u Centru veze u okviru Odseka za Narodnu odbranu u opštini Suva Reka/Suharekë. Bio je zadužen za održavanje veza sa Prizrenom. Isključiva nadležnost mu je bila da upozorava na vazdušnu opasnost, kada dobije takvu informaciju iz Prizrena. Gotovo svakodnevno je oglašavao uzbunu. Sedište mu je bilo u zgradi Narodne odbrane. Od početka NATO bombardovanja do 27.03. 1999. je bio stalno u zgradi Narodne odbrane. 27. i 28. 03. 1999. je bio u Mušutištu jer mu je umro otac. Inače, svedok je imao kuću u tom selu i ranije je tamo živeo.

Njemu je neposredni starešina bio Zoran Stanisavljević. Svedok nije imao nikakve veze sa Civilnom zaštitom. Nije čuo za stradanje porodica Berisha. Čuo je kada je stigao u Beograd, u junu 1999.

Svedok ne poznaje Jashara Berishu. Poznaje optuženog Zorana Petkovića i zna da je bio vozač Zoranu Stanisavljeviću.

Saslušanje svedoka Dragoljuba Petkovića



Svedok je radio na poslovima civilne zaštite u okviru Odseka Narodne odbrane. Neposredni starešina mu je bio Zoran Stanisavljević. Nije dobio nikakva posebna uputstva kada je počelo bombardovanje ali su postojali planovi u slučaju rata za evakuaciju ugroženog srpskog stanovništva. To je u praksi značilo preseljenje Srba iz sela gde ih je bilo 10 posto i manje. Svedok je takođe imao zadatak da obezbedi hranu za stanovništvo i sakuplja uginulu stoku. Međutim, nije bilo uginule stoke. Nije bilo ni leševa u gradu. Svedok ne poznaje Spiru Krstića.

Predočavanje iskaza svedoka Spire Krstića

Predsednica Veća je predočila deo iskaza svedoka Spire Krstića u kojem on kaže da je bila određena jedna grupa, a on određen za vođu grupe, koja je imala zadatak da na poziv Civilne zaštite ide na teren i sakuplja leševe.

Svedok nema saznanja o leševima niti o formiranju te grupe i njenog rada na sakupljanju leševa.

Svedok je stanovao u selu Popovlajne i dolazio je kombijem svakodnevno na posao. Svedok zna da je 24, 25. i 26.03. bio u Prizrenu i da je išao sa Zoranom Stanisavljevićem, Milovanom Nišavićem, pomoćnikom načelnika Stanisavljevića a vozio ih je Zorana Petković. Svedok je išao po obrasce za dnevnice a Stanisavljević i Nišavić su išli kod načelnika za narodnu odbranu u opštini Prizren, Luke Nikolića. Na dan 26.03. 1999. otišli su oko 10:00 časova a vratili se oko 17:00 časova.

O ubistvu porodica Bersiha ne zna ništa.

Glavni pretres: 2. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Svete Tripkovića

Svedok je bio direktor biblioteke u Suvoj Reci/Suharekë. Imao je pet radnika-jednu Albanku i četvero Srba. Kada je počelo bombardovanje dobio je naređenje iz Skupštine opštine da radnike raspusti zbog bezbednosti. Nakon četiri, pet dana od početka bombardovanja počeo je da radi u Civilnoj zaštiti. Neko ga je iz Civilne zaštite pozvao da dođe u srednjoškolski centar *Novi život*. To je bilo 31.03. ili 1.04. Bio je prisutan dr. Boban Vuksanović. Tada su formirane tri grupe: jedna je bila zadužena za sakupljanje leševa, druga za elementarne nepogode a treća za skupljanje uginule stoke. Svedok je raspoređen u grupu za sakupljanje leševa. Ta grupa je dobijala naređenja od dr. Bobana. Po prijemu obaveštenja o mestu gde se nalaze leševi išli su na lice mesta. Sahranjivali su ih u pojedinačnim grobovima. Imali su na raspolaganju žuti kamion, marke *tamić*. Dobili su ga od Gradske čistoće. Ukupno ih je u grupi za sakupljanje leševa bilo 10. Vozač je bio Spiro Krstić. On je bio vođa grupe i on je dobijao podatke o tome gde se nalaze leševi i gde grupa treba da ide. U grupi su bili još Jovan Nojić, Sava Jovanović, Jovica Trajković, neki Miša, zatim Dragan, izbeglica iz Hrvatske, koji je bio gluvonem, još dva mlađa Roma, neki Ilber Krasniqi koga su zvali Furija, a koji je bio kratko pa je prešao u



grupu za sakupljanje uginule stoke. Imali su plavu uniformu civilne zaštite, rukavace, aseptol, I drugo.

Sutradan, svedokova grupa je otišla u selo Movljane gde su pokupili jedan leš, u uniformi OVK. Svedoku je poznato da je korišćen jedan bager za kopanje raka, gde su sahranjivani leševi. Bager je vozio Krunislav Kazić. Posle Movljana, grupa je išla u Reštane, tu su pokupili tri, četiri leša.

Svedok zna da je u Suvoj Reci bila locirana policija iz Srbije, koja je došla na ispomoć. Nosili su braon i zelenkaste uniforme.

Za ubistvo porodica Bersuha saznao je iz priča, nakon pet, šest dana od kada se ubistvo dogodilo. Čuo je da se dogodilo u Zanatskom centru.

Svedok je stanovao kod hotela *Kristal*, na udalejnosti 500,600 m od policijske stanice. Tu su skladištili robu koju su, po naredbi dr. Bobana, uzimali iz albanskih lokala, da ne bi bila opljačkana ili uništena od bombardovanja.

Svedok je poznavao Jashara Berishu. Čuo je da je ubijen: "Točio je gorivo, otišao prema kući i odjedanput da je ubijen". Nije čuo ko ga je ubio.

Glavni pretres: 3. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Nedeljka Petkovića

Svedok je utovarao leševe iz picerije u Zanatskom centru u kamion, zajedno sa nekim svojim komšijama, među kojima je bilo mladih maloletnika. Kod svedoka je oko 11:30 časova došao dr. Boban sa autom marke *lada niva* i pozvao svedoka da pođe s njim da istovari neko meso. Dr. Boban je pozvao još Svetu Trajkovića, Davora Trajkovića, Stefana Trajkovića, Trajka Trajkovića, Bogoljuba Trajkovića.. Neki su pošli sa dr. Bobanom a neki drugim automobilom, marke *stojadin*, koji je vozio jedan Srbin iz Reštana, koji je bio traktorista u preduzeću *Balkan*. Dr Boban je bio u maskirnoj zelenoj uniformi

Po dolasku pred Zanatski centar svedok je video komandira Radojka Repanovića, koji se kratko zadržao i otišao. Video je svedoka *A*, koji je stajao kod trafike, zatim jednog policajca koga su zvali Šumadinac. Taj je nosio kačket okrenut naopako i stalno se šetao i pevao. Nosio je automat na leđima. Video je i optuženog Miroslava Petkovića. Svedoku i njegovim komšijama, koje je sa njim doveo dr. Boban, naredeno je da uđu u jednu piceriju i da odatle iznose i u kamion utovaraju leševe. Prizor je bio jeziv, svuda je bila krv, mrtvi civili, žene, deca i muškarci. Od tog prizora počeo je da povraća. Pokušao je da napusti mesto ali mu je dr. Boban zapretio da može da završe kao i ovi ubijeni, pa je zbog toga nastavio da utovaruje leševe. Svedok ne zna kuda su leševi odveženi. Među ubijenim je prepoznao devojkicu s kojom je išao u srednju školu. Takođe je prepoznao dr. Dušiju. Leševe su nosili po dvojica. U jednom trenutku Davor mu je rekao da u piceriji



ima živih. To je čuo neko od policajaca, svedok ne zna ko, i taj je ušao u piceriju i svedok je nakon njegovog ulaska čuo dva pucnja. Kada su završili sa utovarom, policajci su im naredili da sokovima operu krv sa cirađe, a onda im je dozvoljeno da idu kući. Svedok je video kada su policajci doveli Jashara Berishu, čuo je pucanj ali nije video ubistvo. Zatvorio je oči, kleknuo na zemlju. Pre nego što je svedok napustio mesto video je da je Spira Krstić došao sa žutim *tamićem*. Bio je sa Aleksandrom Milanovićem zvanim Paja. Malo su pričali sa njim i onda je Spira otišao. Svedok je tu video i Nisu Anđelkovića, predsednika Izvršnog saveta opštine, koji je stajao kod opštine i mahao rukom. Od dece [komšije sa kojima je svedok utovarao leševe] je čuo da kažu da je sa Nisom bio i optuženi Zoran Petković.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku da je na pitanje da li je u Zanatski centar dolazio komandir Radojko odgovorio: "Radojko Repanović je sve vreme bio tu". Svedok je rekao da to nije tačno, da ga je video samo kada je došao jer je stajao ispred Zanatskog centra sa dr. Bobanom. Nije ga video kada su utovarali tela a nije ga video ni kada je pošao kući.

Čitanje izjave svedoka Bogoljuba Trajkovića

Kada je počelo bombardovanje svedok je sa celom porodicom otišao kod dede, koji je imao kuću sa dvorištem, jer je tu bilo bezbednije. Dva, tri dana odkako je počelo bombardovanje kod dede je došao dr. Boban i tražio sedam, osam momaka da istovare krevete iz kamiona za vojsku i policiju koja dolazi iz Srbije. On, njegov brat Stefan, rođaci Davor, Trajko, Bogoljub, zatim komšije Svetozar Nedeljković i Neško Petković, su pošli sa dr. Bobanom i on ih je doveo u Zanatski centar. Svedok se popeo na kamion, koji je stajao ispred centra, ali kada je video da su unutra leševi, sišao je sa kamiona i obratio se dr. Bobanu, rekavši mu da nisu kreveti nego ljudi. Ovaj mu je rekao da nastavi jer može i on da bude među njima. Svedok se ponovo popeo na kamion. Svi poginuli su bili civili, žene, deca i starci. Svedok je prepoznao dr. Dušija, koji je radio na rentgenu. Sve vreme je bio na kamionu sa Trajkom Trajkovićem. Prihvatili su leševe koje su drugi donosili iz Zanatskog centra. Među ubijenima je prepoznao Jashara Berishu.

Video je policajca koga su zvali *Jajce*. I njega je svedok molio da ih pusti a on mu je odgovorio "nemoj sada *da* budeš tu među njima, bolje neka plače njegova majka nego tvoja". Video je ispred trafike svedoka *A*.

Kada su napunili kamion, on je otišao u pravcu Prizrena. Svedok i ostali su morali da ostanu da sačekaju da se kamion vrati da bi utovarili preostale leševe. Posle sat vremena kamion se vratio ali su leševe utovarili Spira Krstić, Sava Jovanović i Svetozar Tripković

Svedok je video na kratko i komandira Repanovića, kada je stajao sa dr. Bobanom.

Glavni pretres: 4. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Saslušanje svedoka Jovice Trajković

Nakon što je počelo bombardovanje, kod svedoka je došao dr. Boban Vuksanović sa automobilom *lada niva* i pozvao ga da pomogne da se istovare neki kreveti za vojsku. Sa svedokom su pošli njegova braća od strica, Stefan i Davor, koji su bili maloletni. Pošla su još dvojica ali se ne seća njihovih imena. Sa dr. Bobanom su došli do opštine. Tu je dr. Boban parkirao kola. Svedok je video parkiran kamion preko puta Opštine. Popeo se na kamion da bi istovario krevete, kako mu je dr Boban rekao, međumim, video je unutra leševe. Nije mogao da gleda. Pošto je srčani bolesnik, sišao je odmah sa kamiona. U tom trenutku je video komandira Repanovića i prišao mu, i pitao ga da li može da ide kući jer kao srčani bolesnik nije u stanju da utovara leševe. Svedok nije video komandira kada je stigao sa dr Bobanom i rođacima. Video ga je kada je sišao sa kamiona. Komandir Repanović je bio u plavoj uniformi. Inače, komandira poznaje desetak godina.

Svedok nije ulazio u piceriju, ne zna koliko je bilo leševa. Kasnije, kada su došli kući Stefan i Davor, svedok ih ništa nije pitao o događaju u Zanatskom centru.

Svedok poznaje Jashara Berishu. Bio mu je komšija. Ne zna kada i ko ga je ubio.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća predočila je svedoku da je u istrazi rekao da ga je dr. Boban predao komandiru, kada su došli pred Opštinu i da im je [svedoku, Stefanu, Davoru i drugima] rekao da će ih komandir dalje uputiti gde treba da idu. Svedok je potvrdio da je tako bilo, pa kaže da ih je komandir preuzeo, da ih je doveo do Zanatskog centra a da je dr. Boban ušao u kola i otišao nekuda.

Na ponovno insistiranje predsednice Veća koliko je bilo leševa u kamionu, kada se popeo, svedok je rekao da je bilo dva, tri leša.

Saslušanje svedoka Svetozara Nedeljkovića

Svedok se ne seća kog dana je došao dr. Boban Vuksanović, crvenim automobilom marke *zastava 101*, i pozvao svedoka da istovari neki kauč potreban za vojsku i policiju. Sa njima su krenuli Stefan i Davor Trajković i još neki Romi. Dr. Boban ih je dovezao do Zanatskog centra i tu im je rekao da treba da utovare leševe. Svedok je rekao da su oni [svedok, Stefan i Davor] deca i da to treba da radi neko stariji. Svedok i ostali su iznosili leševe iz kafića i utovarali u kamion. To su bili leševi žena, dece i starijih ljudi, svi civili. Video je jednu trudnicu. Pored kafića su stajali policajci, njih četiri, pet. Među njima je bio Miki, koga poznaje, i jedan koga su oslovljavali Jajce. Taj Jajce im je pretio kada se svedok bunio što su dovedeni da utovaraju leševe. Rekao im je da i oni mogu da budu među ubijenim. Bilo je oko 20 do 30 leševa. Nosili su ih rukama i imali su jedna nosila. Leševe je pregledao dr Boban.



Kamion u koji su utovarali leševe bio je parkiran ispred Zanatskog centra. Svedok se ne seća kakve je boje bila cerada, žute ili crvene. Svi leševi su utovareni u taj kamion. Video je kada je taj kamion otišao. Nije bilo drugog kamiona.

Svedok je poznavao Jashara Berishu. Video ga je ispred Zanatskog centra. Nije video ko ga je ubio. Čuo je pucanj i video ga je da leži na zemlji. Pored tela su stajali policajci Miki, sa puškom na ramenu, i Jajce, sa puškom u rukama. Jasharevo telo ubacili su u kamion Stefan i Trajko Trajković.

Dok je svedok bio u piceriji, prišao mu je Miki i rekao da izađe napolje. Svedok je izišao i odmah zatim je čuo jedan pucanj.

Svedok je poznavao komandira Radojka Repanovića. Video ga je u Zanatskom centru. Stajao je pored picerije, dok su leševi utovarani. Misli da nije bio prisutan kada je ubijen Jashar Berisha ali je bio sve vreme dok su utovarali leševe.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Član Veća, sudija Vesko Krstajić predočio je svedoku da je pred istražnim sudijom rekao da je komandir Repanović bio ispred Zanatskog centra kada je on došao. Na to je svedok odgovorio: "Bio je tu. Bio je u tom momentu, ali ne znam, stvarno, gde je posle otišao". Na to mu je sudija Krstajić predočio da je na glavnom pretresu rekao da optuženi Repanović nije bio kada su on i ostali došli da utovaraju leševe, da je došao posle dva sata. Na to je svedok dva puta ponovio da je komandir Repanović bio tu kada je svedok došao, pa je onda negde otišao, pa se ponovo vratio.

Među optuženima svedok je prepoznao optužene Radojka Repanovića. Miroslava Petkovića i Milorada Nišavića.

Svedok je najpre rekao da ne može da se priseti da li je optuženog Nišavića video kritičnog dana u Zanatskom centru ali da misli da nije bio. U nastavku ispitivanja u vezi sa prisustvom optuženog Nišavića u Zanatskom centru, svedok je rekao: "Ja mislim da sam video i njega, u prolazu, onako je bio... Mislim da sam ga video, video sam i njega tu... Pa bio je tu oko Zanatskog centra... Pa bio je sa ovim kolegama... Kada smo skupljali leševe". Svedok je video optuženog Nišavića pre ubistva Jashara Berisha. Bio je u civilnom odelu. Stajao je sa svojim kolegama u uniformi.

U Zanatskom centru su bili i policajci koji su svedoku bili nepoznati, nisu bili iz Suve Reke/Suharekë.

Svedoku su pokazane fotografije članova porodica Berisha koji su ubijeni, pa je on na fotografiji 627 prepoznao dete koje je utovarao u kamion, a reč je o Altinu (Nexhad) Bersihi; na fotografiji br. 633 svedok je prepoznao Drilona (Sedat) Berishu; na fotografiji br. 640 prepoznao je Hajdina (Vesel) Berishu; na fotografiji br. 659 je prepoznao Sedata (Vesela) Berishu i na fotografiji br. 660 Sherine (Ismet) Berishu.



Glavni pretres: 5. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka **B**

Svedok je zbog lične sigurnosti tražio da svedoči pod pseudonimom. Sudsko veće je donelo rešenje da svedok bude saslušan pod pseudonimom **B**.

Svedok je sa roditeljima i bratom živio u ul. Cara Dušana ali kada je počelo bombardovanje cela porodica je prešla kod svedokovog dede i stričeva, koji su živeli u kući u ul. Devet Jugovića. Tu su se osećali sigurnije. Jednog dana kod dede je došao dr. Boban Vuksanović i zatražio od dede da svedok pomogne oko istovara kreveta za vojsku i policiju koja dolazi iz Srbije. Pre toga je dr. Boban odveo svedokovog brata i još neke mladiće da pomognu takođe oko istovara kreveta. Zajedno sa njim, dr. Boban je poveo svedoka **C** i Svetozara Nedeljkovića. Autom, marke *stojadin*, doktor ih je doveo do Zanatskog centra, gde je bio parkiran jedan kamion. Tu oko kamiona bili su policajci u plavim uniformama. Dr. Boban je svedoku rekao da su kreveti u kamionu. Kada se jednom nogom popeo u kamion, i video je da su unutra leševi. Od šoka se onesvestio. Pridržao ga je brat, koji se nalazio ispred kamiona. Kada se povratio, rekao je dr. Bobanu da su u kamionu leševi a ovaj mu je odgovorio da ti ljudi spavaju. Svedok je plakao, povraćao, molio, govorio dr. Bobanu da ima samo 14 godina, da ide u školu sa doktorovim sinom, pitao ga zašto nije doveo svog sina.... Svedokov brat je takođe molio dr. Bobana da pusti svedoka **B**, govoreći mu da je bolestan, da ne može da gleda krv ali je na sve to dr. Boban rekao svedoku: "Kaže, ajde radi, bolje da ti nosiš njih nego oni tebe".

U vreme kada je svedok došao u Zanatski centar, pored Svetozara Nedeljkovića i svedoka **C**, koji su došli sa njim, tu su bili Bogoljub Trajković i Nenad Petković Neško a kasnije su došli iz Civilne zaštite. Seća se da je bio Stanko Trboljevac i da je povraćao. Iz Civilne zaštite video još nekog Paju i Savu Jovanovića. Dr Boban im je pokazao piceriju i rekao da treba da uđu unutra, iznesu leševe i utovare ih u kamion. Kamion je imao ceradu crvene boje i ona je bila otvorena. Pored kamiona stajala su nosila za prenošenje leševa.. Svedok je video tela na podu picerije a neka tela su bila u sedećem položaju. Svedok je preneo tri, četiri leša iz picerije u kamion..U toj prvoj turi ukupno su utovarili 20 do 30 tela.

Kamion sa leševima je otišao u pravcu Prizrena.Svedok je tada pitao dr. Bobana da li mogu da idu kući a on je odgovorio da se odmore, popiju po sok, da će brzo sve biti gotovo, samo da utovare još nekoliko leševa. Svedok je molio i optuženog Miroslava Petkovića da ih pusti kući a on mu je rekao: "Evo momci još malo, pa idete kući". U drugoj turi su utovarili 10,11 lešava.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku da je u istražnom postupku rekao da je optuženi Miroslav Petković pucao u jedno dete koje se "ritalo". Svedok je na to tvrdio da on lično nije video to dete ali je čuo od Svetozara Nedeljković da je jedno dete živo i on je to



rekao optuženom Mikiju Petkoviću. Svedok je potvrdio da je video da su optuženi Miki Petković i jedan policajac ušli u piceriju, da je čuo jedan rafal ali da ne zna ko je ubio to dete.

S obzirom da je rekao da ne zna ko je ubio Jashara Berishu, predsednica Veća mu je predložila iskaz iz istrage u kojem je rekao da je čuo dok su utovarali leševe da je Jashara ubio policajac koga su zvali Jajce. Svedok je na to rekao da se ne seća da je tako nešto izjavio. Na ponovljeno pitanje predsednice Veća da li je čuo od drugih ko je ubio Jashara, svedok je odgovorio da su ljudi iz Civilne zaštite pričali da ga je Jajce ubio ali da se on ne seća ko je to pričao.

Svedok je video komandira policije optuženog Radojka Repanovića kada je prošao kolima pored Znanatskog centra, dok su tovarili prvu turu leševa. Video je ispred opštine i zgrade Civilne zaštite neke civile. Ne zna ko su.

Svedok je među optuženima prepoznao Radojka Repanovića, Miroslava Petkovića, Milorada Nišavića i Slađana Čukarića zvanog Jajce.

Saslušanje svedoka C

Po svedoka je došao dr. Boban, koji je poveo sa sobom i svedoka **B**, Svetozara Nedeljkovića i Nenada Petkovića. Rekao im je da treba da pomognu oko istovara kreveta za policiju i vojsku. Ispred Znanatskog centra svedok je video žuti kamion, marke *tamić*. Imao je cirađu, koja je bila podignuta. Prvo se na kamion popeo Trajko Trajković. Dr. Boban im je rekao da treba da utovare ljude u kamion i da ne treba da se boje jer oni spavaju. Pored kamiona je bilo policije u plavim uniformama.

Svedok je pet, šest puta ušao u piceriju po leševe. Sva tela su bila u krvi. Nije video da je neko živ. Dok je bio napolju čuo je jedan pucanj u piceriji. Svedok, svedok **B** i Bogoljub Trajković otišli su kući pre nego što je kamion odvezao leševe.

Svedok je video samo u prolazu optuženog Radojka Repanovića. Naredbe u vezi sa utovarom leševa izdavao je dr Boban. On i optuženi Čukarić su im pretili da će završiti kao ti ljudi ako ne utovare njihova tela.

U piceriji je svedok prepoznao dr. Dushija a čini mu se da je pored njega video i njegovu ženu. Druge nije poznavao.

Svedok se ne seća da je pred istražnim sudijom rekao da je čuo da je optuženi Čukarić ubio radnika na benzinskoj pumpi, Jashara Berishu.

Svedok je prepoznao sledeće optužene: R. Repanovića, M. Nišavića, Miroslava Petkovića i S. Čukarića.

Glavni pretres: 15. 05. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Saslušanje svedoka Srđana Andrejevića

Svedok je od 12.03.1999. do polovine aprila iste godine bio pripravnik u SUP-u Prizren. Polovinom aprila počeo je da radi u OUP-u Suva Reka/Suharekë, kao i Dejan Bojović koji je bio pripravnik u SUP-u Prizren. Svedoku ništa nije poznato o događajima koji su predmet optužnice. U tom periodu par puta je dolazio u Suvu Reku da obiđe porodicu. Svedok nije dobio nikakvo rešenje o raspoređivanju u OUP Suva Reka/Suharekë. Komandir stanice policije u Prizrenu Miloš Ščelić mu je rekao da se javi komandiru stanice policije u Suvoj Reci Radojku Repanoviću. Raspoređen je u patrolu, zajedno sa optuženim Ramizom Papićem, Milisavom Gogićem i Milenkom Krstićem.

Predočavanje iskaza svedoka A

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz svedoka A u kojem on navodi da je tog kritičnog dana naišla patrola u kojoj su bili Todor Jovanović, Dejan Bojović i Srđan Andrejević. Todor Jovanović je držao Jashara Berishu za ruku. Svedok je tvrdio da Todor Jovanović nikada nije bio sa njim u patroli.

Svedok je takođe tvrdio da nije tačna tvrdnja svedoka A da su po naredbi komandira Repanovića, on, Ramiz Papić i Dejan Bojović išli po albanskim kućama i naređivali im da napuste Suva Reku.

Saslušanje svedoka Dejana Bojovića

Svedok je od oktobra 1997. bio student na Policijskoj akademiji u Beogradu. Pred bombardovanje je došao u Suvu Reku i javio se komandiru Repanoviću. On ga je rasporedio da ide na punkt u selo Đinovce/Gjiaoc. U njegovoj grupi su bili neki Belčo, zatim Borisavljević, braća Gogić i Anđelko Popović. Svedok je prvih sedam, osam dana od početka bombardovanja proveo na punktu na ulazu u selo Đinovce/Gjiaoc.

Predočavanje iskaza svedoka A

U vezi sa iskazom svedoka A da je bio u patroli kritičnog dana, u kojoj su pored njega bili Srđan Andrejević, Todor Jovanović i Ramiz Papić, i da je Todor Jovanović držao za ruku pokojnog Jashara Berishu, svedok je rekao da je to laž. Takođe je rekao da je neistinito da je on sa Dejanom Bojovićem i Ramizom Papićem išao po kućama i obavestavao Albance da moraju da se ise. On nikada nije rekao svedoku A da im je naredio komandir da idu po kućama i obavestavaju Albance da se ise.

Svedok je čuo dok je bio u Đinovcima/Gjiaoc da su ubijeni ljudi na Reštanskom putu. Tek kasnije, kad je na televiziji objavljeno, saznao je da se radi o porodici Berisha. Za ubistvo u piceriji nije čuo.

Saslušanje svedoka Zorana Arizanovića Dežurnoj



Svedok je bio aktivni policajac. U OUP-u Suva Reka/Suharekë poslednje tri, četiri godine radio je u Dežurnoj službi, od toga dve godine, pre bombardovanja, bio je vođa smene. Bio je dogovor da 25.03.1993. ujutru u 5:00 odnosno 6:00 sati svi aktivni policajci i rezervisti budu ispred policijske stanice.

Svedok je raspoređen u grupu koja je dobila zadatak da obezbeđuje komunikaciju prema Prizrenu. Svedok je na tom zadatku proveo pet, šest dana. U njegovoj grupi su bili i aktivni policajci i rezervisti. Kada je svedok krenuo na teren, u službi su ostali Milovan Gogić i Zvonko Nedeljković. Kada se vratio viđao je Milovana Gogića. Ne zna kako je teklo dežurstvo dok je on bio na terenu.

Kada se posle sedam dana vratio, svedok je čuo neke priče da su neki ljudi ubijeni u Zanatskom centru. Nije pitao a niti čuo koji su to ljudi ubijeni. Vlasnik stana u kojem je svedok stanovao, Spiro Krstić mu je rekao da se dogodio neki haos. Nije mu ništa detaljnije rekao. Svedoku je pozanto da je Spiro Krstić nakon mesec dana od početka rata bio zadužen za skupljanje leševa.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku njegov iskaz pred istražnim sudijom u kojem je rekao da je čuo da je izvesni policajac Jajce, koji je premešten iz Orahovca, učestvovao u tim ubistvima. Svedok je to potvrdio, s tim što se ne seća od koga je to čuo.

Svedok je čuo da je saobraćajac Stanković iz SUP-a Prizren bio prisutan kritičnog dana i da ga je Jashar Berisha molio da ga spasi. Njegova žena Dina je radila u OUP-u Suva Reka/Suharekë.

Svedok zna da je u Suvoj Reci bila prisutna policija iz Vranja, Leskovca i Kruševca. Bili su stacionirani u hotelu Balkan a deo u Prizrenu. Imali su svoj pozivni znak, *Čegar 1*, *Čegar 2* itd. Ta policija iz Srbije je imala posebnu uniformu. Kruševačku policiju, jednu četu je video 25.03. ujutro, kada je bio ispred policijske stanice. Otišla je Reštanskim putem prema Orahovcu.

Svedok poznanje optuženog Nišavića. Nosio je kožnu jaknu, ne seća se da li je bila crna ili braon. Misli da ga je video 25.03. izjutra ispred policijske stanice, kada su se svi okupili

Za vreme rata svedok nije bio u patrolama.

Glavni pretres: 16. 05. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milosava Gogića



Svedok je bio rezervista u OUP-u Suva Reka/Suharekë. 25.03.1999. javio se u policijsku stanicu. Radio je do 15:00 časova. Sledećeg dana, 26.03. došao je u 5:00 sati u policijsku stanicu. Tamo je već bio komandir Repanović i njegov pomoćnik Jovanović. Svedok je raspoređen na punkt u selu Đinovce/Gjiaoc. U njegovoj grupi su bili svedokov brat Miško Gogić, Milenko Krstić, neki Beli, Trifun Borisavljević, Dejan Bojović, Trifunović, Anđelko-Đeka Popović i još jedan čijeg imena ne može da se seti. Svedokova grupa je krenula vozilom koji je vozio optuženi Nenad Jovanović. Svedok se seća da je dan kasnije u grupu došao Srđan Andrejević. Grupa je na terenu ostala tri, četiri dana.

Po povratku u Suvu Reku/Suharekë svedok je video da ima oštećenih kuća, sa izgorelim krovovima. Svedok je čuo za ubistvo u Suvoj Reci/Suharekë preko televizije, kada je neko svedočio o tome u Hagu.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku da je u istrazi rekao da je na teren išao 26.03.1999. Svedok je rekao da je to tačno a da je pred sudom napravio grešku.

Predsednica je predočila svedoku iskaz svedoka Srđana Andrejevića u kojem on kaže da je do polovine aprila bio u Prizrenu. Svedok je na to odgovorio da je možda zaboravio ali da mu se čini da je Srđan bio u grupi sa svedokom.

Saslušanje svedoka Krunislava Jankovića

Svedok je bio rezervista u OUP-u Suva Reka/Suharekë. Dan pre bombardovanja komandir Repanović je rekao rezervistima da se jave sutradan ujutro ako krene bombardovanje. Svedok je tako učinio. Došao je oko pet, šest sati. Zatekao je komandira Repanovića i oko 60 policajaca. Svedok je raspoređen na položaje u selo Đinovce. Bio je u grupi sa još četvoricom policajaca. U kući ispod njihove bio je Dejan Bojović. Vođa svedokove grupe je bio Slavoljub Jokić. Svedokov položaj je bio u jednom kanalu na putu Suva Reka/Suharekë-Prizren. Sledeći položaj je bio na 200m dalje. Svedok misli da je na terenu proveo od četiri do šest dana. Hranu su donosili policajci iz stanice.

Po povratku u Suvu Reku svedok je čuo od Perhana iz preduzeća *Miran san*, koje se bavilo sakupljanjem i sahranjivanjem leševa, da su neke Beriše ubijene i da ih je ubila policija. Svedok je poznao Vesela Berishu za koga je čuo takođe da ga je ubila policija.

Tog jutra, kada su se svi policajci okupili pred policijskom stanicom, svedok je video Čegrove u krugu policijske stanice. Postrojavali su se. Kada je svedokova grupa krenula na položaje, Čegrovi su ostali ispred policijske stanice.

Svedok je prepoznao sve optužene osim Radoslava Mitrovića. Seća se da je optuženi Nišavić nosio kožnu jaknu, crne ili braon boje ali ga nije video "na taj dan". Svedok nije umeo da objasni o kom se to danu radi, s obzirom da je tvrdio da je prvog dana nakon početka bombardovanja otišao na položaj u selo Đinovce/Gjiaoc.



Svedoku je poznato da je pre bombardovanja ubijen jedan Srbin iz Sopina ali mu nije poznato da je tog dana bilo i drugih ubistava.

Po dolasku u Srbiju svedok je jednom prilikom razgovarao sa svedokom A o događajima u Zanatskom centru. Nije mu iznosio detalje.

Saslušanje svedoka Slavoljuba Jokića

Svedok je po zanimanju policajac. Svedok je 24.03.1999. oko 19:30 časova došao iz Kragujevca. Komandir mu je rekao da je raspoređen na položaj na putnom pravcu Suva Reka/Suharekë-Prizren i da ujutru ide tamo. Svedok je spavao i pre 24.03. u policijskoj stanici. Ujutro je formirano četiri, pet grupa. U svakoj je bilo po četiri, pet policajaca. U njegovoj grupi su bili Goranac Ramadan Šabani i Janković Krunislav. Ispred policijske stanice se okupilo ukupno oko 20 do 25 policajaca. Svi su bili iz OUP-a Suva Reka/Suharekë.

Položaj svedoka je bio na samom ulazu u selo Đinovce/Gjiaoc. Položaji su bili na svakih 150m. Komandir Repanović i njegov pomoćnik Jovanović su obilazili položaje. Komandir je dolazio privatnim automobilom, marke ascona a pomoćnik službenim vozilom, marke lada niva. Zvonka Nedeljkovića i Zorana Arizanovića je video kada su dolazili na položaje a dok su boravili u selu Đinovce nije ih viđao jer se nije pomerao sa svog položaja. Posle četiri, pet dana svedok i ostali su prešli na drugu lokaciju, u selo Rečane. Prošli su kroz Suvu Reku.

Svedok je čuo za ubistvo porodice Bersiha kada je na televiziji prikazano suđenje u Hagu, na kome se govorilo o stardanju te porodice. On je poznavao samo Jashara Berishu. Zna da je radio na benzinskoj pumpi. Posle mesec dana od početka bombardovanja na toj pumpi je viđao optuženog Zoraan Petkovića.

Glavni pretres: 17. 05. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Ratomira Milojevića

Svedok je bio rezervni policajac. U policijsku stanicu se javio 24.03.1999. Tog dana nije ništa radio a sledećeg dana je raspoređen na položaje na putu Suva Reka/Suharekë-Prizren. Svedokov položaj je bio kod osnovne škole u selu Đinovce. Seća se da su na položajima u selu Đinovce bili rezervisti Anđelko Popović i jedan od braće Gogić. Vođa grupe u kojoj je bio svedok je bio aktivni policajac po imenu Beli.

Svedok je pred napuštanje Suve Reke/Suharekë, 10.06.1999. godine, čuo šta se događalo u Suvoj Reci/Suharekë. Ne zna od koga je čuo. Kada su napuštali Suvu Reku/Suharekë video je spaljene kuće. Poznavao je Agrona Berishu i Jashara Berishu. Tek kasnije, kada je izbegao iz Suve Reke/Suharekë, je čuo da je Jashar Berisha ubijen.



Svedok je proveo 72 dana na terenu ali se samo seća da je bio u Ostrozubu i Đinovcu, po nekoliko dana.

Saslušanje svedoka Zvonka Nedeljковиća

Svedok je policajac. Pre bombardovanja je radio u Dežurnoj službi. Pored kancelarije Dežurne službe morali su proći svi koji su dolazili na sastanak kod komandira Repanovića i načelnika Vitoševića. Gotovo svakodnevno su dolazile starešine iz SUP-a Kruševac i Aleksinac, iz Posebnih jedinica policije ili iz SAJ-a. Komandir Repanović je često obaveštavao Dežurnu službu ko će doći na sastanak. Tako svedok zna majora Gorana Veličkovića, iz SUP-a Kruševac, koji je poginuo u nekoj zasedi. Međutim, svedoku nikada niko nije najavio da dolazi Čegar 1. On ne zna kako on fizički izgleda.

Svedokova grupa je otišla sama na teren, 24. ili 25.03.1999. Tog trenutka kada je grupa krenula nije bilo drugih policajaca ispred policijske stanice. Vođa svedokove grupe je bio aktivni policajac Zoran Arizanović. Od rezervista u grupi su bili Sreten Janković, Milan Popović, Trajković Dragan i Đuro Nojić. Položaj svedokove grupe je bio na početku sela Đinovce/Gjiaoc. Pomoćnik komandira Jovanović je došao u Đinovce/Gjiaoc 25. ili 26.03. i tom prilikom je dao instrukcije da mogu da spavaju u albanskim napuštenim kućama. Vođa grupe na sledećem položaju je bio Slavoljub Jokić.

Posle povratka u Suvu Reku/Suharekë svedok je raspoređen da obezbeđuje saobraćajnicu ispred Robne kuće. Bio je smešten u samoj Robnoj kući. Tada, kada se vratio, od majke i brata čuo da je ubijen Jashar Berisha i da su ubijeni i drugi Albanci u Zanatskom centru. Svedokova porodica i Jashar Berisha su bili susedi. Za Jashara svedok kaže da je bio dobar čovek. Inače, svedokovu majku i brata su ubili neki Albanci u junu 1999. u Suvoj Reci/Suharekë.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku izjavu koju je dao tužiocu Stankoviću u kojoj kaže da su starešine iz SUP-a Leskovac i Aleksinac prenosile komandiru Repanoviću naredbe za neke akcije, kao i njegove reči: “znam da je komandir primao naredbe od njega [Čegar 1]... e sad da li je Čegar 1 prenosio naredbe iz Beograda”

Svedok je reagovao objašnjavajući da on nije mogao reći da zna nego da je najverovatnije da su jedni drugima prenosili naredbe. On nije bio prisutan na sastancima starešina tako da ne može znati da li je Čegar 1 prenosio naredbe.

Saslušanje svedoka Đure Nojića

Svedok je bio rezervni policajac u OUP-u Suva Reka/Suharekë. Javio se u policijsku stanicu 25.03.1999. Tu su bili komandir Repanović i pomoćnik Jovanović. Došlo je do podele grupa. Svedokova grupa je dobila da ide na položaj na ulaz u Đinovce, da čuva most. Svedok je potvrdio da je optuženi Jovanović bio tog dana sa njima kada mu je član Veća sudija Krstajić predočio da optuženi Jovanović tvrdi da tog dana nije dolazio u



policijsku stanicu. Svedok je još dodao da je optuženi Jovanović tog dana došao na položaj da vidi kako se grupa rasporedila na mostu. Sa svedokom bili su aktivni policajci Zvonko Nedeljković, Živorad Trifunović, Zoran Arizanović i Milan Popović. Otišli su službenim vozilom lada niva koje je vozio optuženi Ramiz Papić. Zadatak je bio da čuvaju put da ne prođu albanski teroristi.

Posle nekoliko dana svedokova grupa se vratila u Suvu Reku/Suharekë i svedok je raspoređen da čuva put ispred Robne kuće. Svedok je video da su prodavnice i kuće sa desne strane hotela *Balkan* zapaljene. Ne zna da li su to bile kuće porodica Berisha, Shala ili Kuçi.

Po njegovom povratku, kod pokojnog Milutina Trajkovića je došao rođak Jashara Berishe da pita da li nešto zna o njegovoj sudbini. Bio je prisutan i svedokj i tada je saznao da je komšija Jashar ubijen.

Tog jutra, kada je pošao na teren, svedok je video kod hotela *Balkan* policiju iz Srbije, koja je bila smeštena u tom hotelu. Video ih je samo u prolazu. Znao je da je to policija iz Kruševca, Niša, Vranja. Imali su šifru *Čegar* kao što su oni imali šifru *Šara*.

Glavni pretres: 4. 06. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Ivice Novkovića

Svedok se ne seća događaja. Delovao je uplašeno i usporeno. Na predlog branilaca optuženih sud je odredio sudsko-medicinsko veštačenje kako bi se utvrdilo da li je svedok sposoban da svedoči.

Glavni pretres: 5. 06. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Jovana Nojića

Dr. Boban Vuksanović je došao po svedoka kući i rekao mu da treba da ide da sakupi leševe u Zanatskom centru. Svedok je odbio da ide tamo. Njegove komšije su bile iz porodice Berisha. Jedan dečak od 10, 12 godina je plakao i govorio da su u Zanatskom centru ubijene Berishe.

Svedok je tog dana kada je u Zanatskom centru ubijeno 48 članova porodice Berisha bio na ulici kod podruma vina. Puno sveta, "i staro i mlado" je bilo ispred opštine da vide tu viku. Svi su gledali u žene koje su došle iz kuća pored groblja, s gornje strane autobuske stanice. Svedok je video tri žene i dvoje dece. Vrištale su. Jedan policajac, Bosanac ili Crnogorac, nije dao svedoku da ide za njima i vidi šta se događa. Posle toga je otišao kući.



Svedok je prihvatio da kao pripadnik Civilne zaštite ide po selima i sakuplja leševe uginule stoke i civila. Išao je u selo Rečane. Sa njim su išli Sveto Tripković, Sava Jovanović i Krunoslav Kazić. Osim u Rečane, išli su u Studenčane, Samodražu, Movljane i Mušutište. Umotavali su leševe u ćebad i sahranjivali na albanskim grobljima.

Svedok je sakupljao leševe u selu Trnje/ i Lešane/Leshan, sa Spirom Krstićem, Svetom Tripkovićem i Krunoslavom Kazićem. Pokupili su dva leša. Svedok je najpre rekao da su leševe odvezli u Prizren a potom da su ih sahranili na albansko groblje u selu Široko. Kriminalistički inspektor Todor Jovanović je stalno išao sa njima i slikao leševe.

Svedok je čuo da je njegov komšija Jashar Berisha ubijen. Video je da su se Albanci iz Suve Reke i Lešana iseljavali. Išli su prema Prizrenu.

Saslušanje svedoka Trajka Trajkovića

Svedok je u vreme događaja imao 16 godina. Na početku bombardovanja u kuću gde je živio sa roditeljima, braćom, dedom i babom došao je dr. Boban Vuksanović sa policajcem iz Rečana kog su zvali maneken i pozvao mladiće da pomognu oko istovara kreveta za vojsku i policiju. Pošli su svedok i njegova braća, svedok **B** i svedok **C**. Pre svedoka dr. Vuksanović je već bio odveo jednu grupu u Zanatski centar. U njoj su bili Nedeljko Petković i Jovica Trajković. Svedok je bio u vozilu, na putu prema Zanatskom centru, kada je video da se Jovica Trajković vraća kući. Ispred Zanatskog centra bio je parkiran jedan kamion, sa žutom, podignutom cirađom. Pored kamiona je stajao vozač koga svedok nije poznao. Zatekao je Bogoljuba Trajkovića i Nedeljka Petkovića... Posle je došao i Sava Jovanović. Video je tu i Jovana Nojića. Tu, pored kamiona je bio policajac Jajce. Kod trafike je stajao svedok **A**. Jajce im je rekao da se popnu u kamion. Kada se svedok popeo u kamion video je desetak leševa. Nije hteo da utovaruje leševe, kao ni svedok **B** ni svedok **C**.

Policajac Jajce je rekao svedoku i ostalima da iznesu leševe iz kafića i utovare u kamion. Dečaci su se obratili dr. Bobanu sa molbom da ih pusti, da oni to ne mogu da rade a on nije ništa odgovorio nego se okrenuo i otišao. Unutra su zatekli leševe, žene, muškarce i malu decu. Svedok je bio malo na kamionu, malo je iznosio leševe iz kafića. Tako su se menjali i ostali. Rukama su nosili leševe.

Dva muškarca su preživela masakr. Jedan je ustao na kolena prema svedoku i ostalima. Svedok je prepoznao doktora kome ne zna ime. Svedok i ostali su odmah pobegli napolje. Jajce je poslao optuženog Miroslava Petkovića unutra, posle čega se čuo pucanj, jedan ili dva. Svedok je najpre rekao da je još jedan čovek preživeo i da je ponovo ušao optuženi Miroslav Petković unutra ali je na ponovljeno pitanje rekao da je video samo doktora koji ih je molio za pomoć.

Dok su utovarali leševe policajci su doveli svedokovog komšiju Jashara Berishu. Svedok se ne seća ko je doveo Jashara. Odjednom se stvorio ispred kamiona, prema ulici. Obratio se svedoku i ostalim komšijama da mu pomognu. Svedok mu je odgovorio da ne mogu.



Jajce je Jasharu naredio da prekine da priča. Prišao mu je i uzeo njegovu crnu torbicu. Sledećeg trenutka svedok je video Jashara na zemlji. Bila su dva pucnja. Jajce ga je ubio.

Utovarli su oko 50 leševa. U kafiću nije ostao nijedan leš. Unutra nije bilo oružja. Sokovima su prali cirađu od krvi. Jajce ih je terao da iskopaju zemlju i pospu po podu u kafiću ali je svedok A prišao i rekao da pusti decu da idu kući. Kada su odlazili Jajce im je rekao da ne smeju nikome da pričaju šta su radili.

Svedok je bio krajnje nesiguran u vezi sa pitanjem predsednice Veća da li je video komandira Repanovića u Zanatskom centru. Najpre je rekao da ga je video kod trafike, a potom da nije siguran, da ga je možda video. Kada su završili sa utovarom leševa, svedok je video optuženog Zorana Petkovića da stoji ispred opštine.

Svedok je prepoznao sve optužene osim Radoslava Mitrovića. Za optuženog Nenada Jovanovića je rekao da ga zna po liku ali da mu ne zna ime.

Optuženi Čukarić je izneo prigovor na iskaz svedoka, tvrdeći da ga on tereti zbog toga što je svedoka i njegovu braću sprečavao da pljačkaju albanske lokale.

Predsednica Veća je donela rešenje o suočenju optuženog Čukarića i svedoka. Svako je ostao pri svojoj tvrdnji.

Saslušanje svedoka Save Jovanovića

Svedok je bio pripadnik Civilne zaštite. Pozvao ga je dr. Boban Vuksanović. Raspoređen je da sakuplja leševe, prvi put četiri dana posle početka bombardovanja. Dr Boban je najpre došao po braću od strica, Trajkoviće a kasnije popodne je došao po svedoka. Bilo je govora da se istovare neke stvari. Sa svedokom je pošao i Sveta Tripković.

Svedok je samo dva puta sakupljao leševe u Suvoj Reci/Suharekë, a sve ostalo po selima. Prvi put je svedokova grupa skupljala leševe u Zanatskom centru. Sa njim u grupi su bili Sveta Tripković, Spira Krstić, Aleksandar Milanović zvani Paja, i drugih se ne seća. U kafiću su našli sedam, osam leševa i dva, tri napolju. Leševe su utovarili u kamion, koji je bio parkiran ispred Zanatskog centra. Svedok nije siguran da li je cirađa bila žute boje. Zna da je kamion otišao u pravcu Prizrena ali ne zna gde tačno.

Drugi put su uzeli dva leša kod fudbalskog igrališta. Dr Boban je rekao da uđu u kuću zubara Murata. Odatle su poneli leš dr Murata i njegove supruge. Leševi nisu bili baš sveži. Leševe su odvezli u kasarnu u Prizren, žutim kamionom koji je vozio Spira. Osim svedoka, išao je dr. Boban. Istovarali su leševe u vojni kamion. Svedok je najpre rekao da u tom vojnom kamionu nije bilo leševa a potom je rekao da je bilo.

Svedok nije bio prisutan kada je doveden Jashar Berisha. On nije znao da je on tog dana ubijen i da je njegov leš takođe utovaren u kamion. Kod svedokovog dede došao je sused Hamit Bersiha da pita za Jashara Berishe. Svedok nije znao ništa da mu kaže.



Glavni pretres: 6. 06. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Stanka Trboljevca

Od 1990. godine je penzioner MUP-a Srbije. Živeo je u stanu kod Doma zdravlja. Za vreme bombardovanja je čuo o ubistvu porodice Berisha. Čuo je da je stradao i Jashar Bersiha. Svedok je poznavao Jashara, kao i njegovog brata Halita. Svedok ne zna ništa o događajima u Zanatskom centru jer u kritično vreme nije bio tamo.

Predočavanje iskaza optuženog Repanovića

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz optuženog Repanovića u kojem on kaže da se kritičnog dana vraćao sa položaja iz sela Đinovce, i kada je stigao u grad čuo je intenzivnu paljbu, stao je u gradu da sačeka da se smiri, razgovarao je sa dr. Bobanom i zapazio je Stanka Trboljevca, penzionisanog policajca. Svedok je to u potpunosti negirao. On tog dana nije bio u Zanatskom centru.

Predočavanje iskaza svedoka Bogoljuba Trajkovića

“Kamion se vratio, došli su pripadnici Civilne zaštite, bio je prisutan Sava Jovanović, Spira Krstić, Svetozar Tripković, Aleksandar Milanović, a bio je prisutan i Stanko Trboljevac”. Na predočavanje tog iskaza svedok je rekao da to nije tačno, da on nije bio u Zanatskom centru tog dana kada se desio zločin.

Svedok je takođe negirao da je moguće da su ga Spira Krstić i svedok **B** mogli videti kod picerije, gde je ubijeno 48 članova porodice Berisha. Svedok je bio pripadnik Civilne zaštite i njegov zadatak je bio da kada nailaze avioni da pritisne dugme za uzbunu koje se nalazilo u zgradi gde je on stanovao. Svedok nije nosio uniformu.

Iz svog stana je mogao videti Albance koji su u grupama išli prema Prizrenu. Nije video da li je bilo zapaljenih kuća i opljačkanih lokala.

Saslušanje svedoka Miroslava Krstića

Kada je počelo bombardovanje, svedok je zamenio Mirka Đorđevića na mestu referenta za regrutaciju vojnih obveznika. Taj Đorđević je postao zamenik komandanta TO za vreme NATO bombardovanja a komandant je bio Novica Jovanović koga su zvali maneken. Kritičnog dana svedok je bio u zgradi Vojnog odseka, Oko podneva se čula pucnjava i svedok, kao i drugi koji su bili sa njim u kancelariji, mislili su da je napadnuta policijska stanica ili opština, u čijoj se neposrednoj blizini nalazila zgrada Vojnog odseka. Svi su uzeli oružje i zauzeli položaje na prozorima. Svedok misli da su u tom trenutku u kancelariji bili optuženi Zoran Petković, Vjekoslav Anđelković, predsednik Izvršnog odbora Svetislav Anđelković, dvoje, troje iz radne organizacije *Balkan*, kao i Miodrag Andrejević, takođe referent za mobilizaciju. Pucnjava je trajala oko deset, petnaest



minuta. U zgradu je ušao Jugoslav Jovanović. Plakao je. Svedok ga je upitao šta mu je a Jugoslav je odgovorio “ubili su Jashara Berishu”. Svedoku je bilo jako teško kada je to čuo. Jashar je bio dobar čovek. U popodnevnom časovima svedok je video kroz prozor neke mlađe osobe kod opštine, koje su prolazile s jedne strane na drugu, i deo cerade od kamiona. Te mlađe osobe nosile su leševe. Nije izlazio na ulicu. Prespavao je u zgradi Vojnog odseka. Sutradan je video dr. Bobana Vuksanovića i pitao ga šta se to desilo a on je rekao da se nešto strašno desilo. Pitao ga je ko je to mogao da uradi a on je rekao Nišlije i Čegrovi. Svedok ne zna ko su Čegrovi.

Optuženi Zoran Petković je bio vozač u Vojnom odseku za vreme NATO bombardovanja. Kritičnog dana ga nije video. Tog dana u zgradi Vojnog odseka sa svedokom je bio brat optuženog Milorada Nišavića, Milovan Nišavić zvani Miki. On je radio u odelje

nju za veze. Nije razgovarao sa njim o tome šta se događa. U popodnevnom časovima zvao je kuću Milorada Nišavića iz privatnih razloga i njegova porodica ga je obavestila da je u Prizrenu. Ni sutradan kada ga je video nije ga pitao šta se dogodilo u Zanatskom centru.

Iz zgrade Vojnog odseka svedok je video kolone ljudi koji su prolazili kroz Suvu Reku/Suharekë. Nije pitao odakle su.

Svedok je prvi put saznao za stradanje porodice Berisha kada je televizija B92 to objavila

Saslušanje svedoka Krunislava Kazića

Svedok je mobilisan 1998. u rezervni sastav policije. Pre početka bombardovanja bio je raspoređen da obezbeđuje put koji vodi za Orahovac/Rahovec. Posle toga je sedam dana bio na terenu pa sedam dana na obezbeđenju policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë. 24.03.1999. uveče, kada je počelo bombardovanje, bio je kod kuće. Rano ujutro 25.03. između 3:00 i 4:00 časova došlo je dežurno vozilo po policajce koji nisu bili na terenu da se okupe ispred policijske stanice. Ukupno je bilo oko 15, 20 policajaca i dva vozila (lada i zastava 101). Zadržali su se tu kratko a onda su raspoređeni u grupe. Na teren su otišli sa ta dva vozila. Krenuo je Đuro Nojić, Zvonko Nedeljković, Nenad Jovanović rezervista. Svedok je raspoređen na položaj na putu za selo Topličane/Topliqan/Topliqan/Topliqan. Bili su smešteni u jednoj napuštenoj kući. Osim Đure Nojića, Nenada Jovanovića, Zvonka Nedeljkovića, u grupi sa svedokom su bili neki Pop i Zoran Arizanović, za koga svedok misli da je bio vođa grupe.

Svedok je ostao na terenu 10 do 15 dana. Vratio se u Suvu Reku/Suharekë a onda je raspoređen na obezbeđuje put pored Robne kuće. Nekoliko dana kasnije čuo je da je pobijena porodica Berisha. Kasnije je čuo da je ubijen Jashar Bersiha. Pričalo se da je bio prisutan dr Boban Vuksnović. Od Spire Krstića je čuo da je bila masa leševa u Zanatskom centru i da su on, Jovan Nojić i Trajko Trajković sakupljali leševe.

Svedok je čuo za Čegrove iz Kruševca. Pominjali su se Čegrovi kada su išli u akcije čišćenja.



Svedok je prvi put išao da sakuplja leševe desetak dana po povratku sa terena. Išli su u Sopine. Sa njim je bio Spiro Krstić. Išao je i dr. Boban i kriminalistički inspektor Todor Jovanović. Tu u Sopine su našli jedan bager i uzeli su ga. Potom je svedok kopao rupe sa tim bagerom. Sahranjivali su leševe na albanskim grobljima, u selima gde su ih našli. U samoj Suvoj Reci/Suharekë sahranio je jednu staru ženu i jednog muškarca, čije je telo bilo istrulilo. Osim u Sopine, sakupljao je tela u selu Lešane/Leshan. Misli da je ukupno sakupio 50 do 60 leševa.

Svedok je video kolone Albanaca koji su preko Suve Reke/Suharekë išli prema Prizrenu. Svedok misli da su bežali iz straha od bombardovanja.

Glavni pretres: 2. 07. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Vere Petković

Svedokinja je majka optuženih Miroslava i Zorana Petkovića. U Suvoj Reci/Suharekë je stanovala u naselju Rasadnik, na putu prema Prizrenu. Imala je garsonjeru. Prozor nije gledao na put, tako da nije mogla da vidi vozila koja su prolazila putem.

O stradanju porodice Berisha ne zna ništa jer se to dogodilo daleko od naselja u kojem je ona stanovala. Njen sin Zoran takođe je stanovao u naselju Rasadnik. Kod njega su dolazili policajci iz Kruševca. Jednom su u njen stan upali policajci koji su nosili crne marame. Upali su i rekli su “a vi ste naši”. Njen sin Zoran je rekao da su to Mambe.

Pljačke je bilo sve vreme. Jednom prilikom svedokinja je videla velike torbe u dvorištu svoga sina optuženog Zorana. Snaha joj je rekla da ih je ostavio jedan policajac, misli iz Leskovca, da ponese ako ide autobusom za Beograd ili Kruševac. Snahi je rekao da su to stvari iz nekih stanova. Svedokinja je pronašla tog policajca i naredila mu da uzme svoje torbe. “Kada je on to radio, onda su radili svi koji su dolazili” [svedokinja misli na policajce iz Srbije]

Pre nego što je policija napustila Kosovo policajci iz Kruševca su palili albanske kuće. Da ne bi zapalili koju srpsku kuću, Srbi su isticali svoja imena na kuće.

Svedokinja je poznavala iz porodice Berisha, Muharrema, Sejdi-ju, Jashara...Njen pokojni muž im je pokazivao kako da podižu vinograde. Vjollcu Berisha je znala iz viđenja, dok je stanovala u gradu. Sa Vjollcom nikada nije bila u istoj prostoriji. Zna da je ćerka Imera Gashi. Viđala ju je kad je Vjollca bila u srednjoj školi. Shyhrete nije poznavala, osim što je znala da je rodnom iz Mušutišta.

Za ubistvo Jashara je čula u junu 1999. kada su Srbi otišli iz Suve Reke a ona ostala. Bila je u policijskoj stanici i tukli su je.

Njen sin Zoran je do oktobra ili novembra 1998. vozio autobus na liniji Prizren-Beograd. Jednom je Zorana “kidnapovao onaj Fatmir Limaj koji je bio u Hagu”. Kada su počeli da



ga tuku njegovi ljudi, Fatmir ga je prepoznao i naredio da ga puste ali mu je rekao da ne sme više da vozi autobus i da sledeći put mogu da se sretnu samo preko nišana. Tada je Zoran prestao da vozi autobus.

Svedokinja zna da su se Albanci iseljavali za vreme bombardovanja. Bežali su navodno od bombardovanja. One koji su ostali u Suvoj Reci popisala je policija, da bi se video njihov broj.

Ukupno dvadesetak Srba je ostalo u Suvoj Reci, nakon što su Kosovo napustili policija i srpsko stanovništvo. Ostali su bračni par sudija iz Zvornika koji su zaklani. Svedokinja i susedka Kića Gluščević su tučene u policijskoj stanici. Tu u policiji dobile su potvrdu da mogu slobodno napustiti teritoriju Kosova i zahvaljujući tome stigle su u Prištini, odakle su autobusom napustile Kosovo.

Saslušanje svedoka Milovana Nišavića

Svedok je brat optuženog Milorada Nišavića. Pre rata imao je firmu *Bos comerc*. On je bio vlasnik i direktor. U sastavu firme je bila auto škola, hotel, servis za tehnički pregled i prodavnica auto delova. U firmi je radila cela porodica, uključujući brata Miomira, koji je radio na tehničkom pregledu vozila ali i na drugim poslovima.

Kada je Vlada Srbije dozvolila da na Kosovo dođe misija OEBS-a kod porodice Nišavić su došli predstavnici OEBS-a i američke misije, u društvu predsednika opštine i predsednika Izvršnog veća skupštine, da pogledaju hotel za smeštaj. Svedok se odlučio da izda hotel američkoj misiji i u roku od 10 dana Amerikanci su se uselili u hotel. Sklopio je ugovor na godinu dana. Mlađi brat Miomir se zaposlio u obezbeđenju američke misije. Misija OEBS-a se rasporedila po albanskim kućama. Amerikanci su boravili u hotelu do januara 1999. kada su rekli da moraju da napuste hotel jer je Slobodan Milošević dozvolio prisustvo samo misiji OEBS-a. Nakon toga, zaposleni u američkoj misiji su napustili hotel *Boss* i pojedini su se priključili misiji OEBS-a. Svedokov brat je počeo da radi za misiju OEBS-a.

Predočavanje iskaza svedoka Stanislava Andelkovića

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz predsednika Izvršnog veća skupštine Suva Reka/Suharekë, Stanislava Andelkovića, u kojem on kaže da je misija OEBS-a najpre bila smeštena u hotelu *Boss* koji je pripadao porodici Nišavić. Svedok je na to rekao da ljudi nisu razlikovali misiju OEBS-a od američke misije.

Svedok je najpre rekao da je misija OEBS-a bila smeštena po raznim albanskim kućama a na ponovljeno pitanje predsednice Veća da li je sedište misije bilo u kući porodice Berisha na Reštanskom putu, svedok je odgovorio da je OEBS bio smešten i u toj kući. Neki iz američke misije prešli su u tu kuću. Svedokov brat je radio u toj kući kao obezbeđenje.



Svedok je mobilisan kada je počeo rat. Raspoređen je u Narodnu odbranu u centru veza. Stalno je pratio šefa Zorana Stanisavljevića kada je išao u Prizren i zbog toga su ljudi mislili da je on njegov zamenik. Međutim, on napismeno nije imao nijednu funkciju. Zgrada Narodne odbrane je bila iza zgrade skupštine opštine. Svedok je nosio zelenu vojnu košulju i plave farmerice. Od oružja je imao automatsku pušku. U centru veza su održavali veze sa rezervistima u srpskim selima, ako je trebalo nešto da im se dostavi, a inače su javljali kakvo je stanje.

Teritorijalna odbrana je bila smeštena u srednjoškolskom centru. Komandant je bio Novica Jovanović zvani maneken. Mlađi brat Miomir je bio u TO.

Svedok se ne seća da je 25.03.1999. bilo neke pucnjave ili eksplozije. Takođe se ne seća da li je 26.03. išao sa šefom u Prizren. Tih prvih dana je svaki dan išao sa Zoranom Stanisavljevićem u Prizren ali ne može da se seti da li su išli 26.03. Vozio ih je optuženi Zoran Petković, osim u jednom periodu kada je radio na benzinskoj pumpi. Tada bi dolazio nakon radnog vremena.

Predočavanje iskaza svedoka Krstića i optuženog Repanovića

Svedok nije čuo pucnjavu 26.03. iz zgrade Vojnog odseka, koju svedok Krstić i optuženi Repanović opisuju kao intenzivnu, tako da su svi u Narodnoj odbrani, kao i optuženi Repanović, koji se zatekao na ulici, pomislili da je napadnuta policijska stanica.

Svedok je čuo za stradanje porodica Berisha dan ili dva kasnije ali niko nije komentarisao tako da nije znao šta se dogodilo. Brata, optuženog Milorada Nišavića, nije pitao šta se dogodilo u Zanatskom centru. U Narodnoj odbrani je čuo da je Jashar Berisha poginuo. Misli da je Jugoslav Jovanović došao i to rekao.

Predočavanje iskaza svedoka Stanislava Anđelkovića

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz svedoka Anđelkovića u kojem on kaže da je svedok došao u kancelariju predsednika opštine i rekao da je na ulici čuo da je stradao Jashar Berisha.

Svedok se tog događaja ne seća ali dozvoljava da je nekim poslom došao u zgradu skupštine i preneo šta je Jugoslav rekao da je Jashar ubijen. On sigurno nije bio na ulici.

Svedok je čuo da građani pričaju da se dogodilo u Zanatskom centru ali se nije pominjala bela kuća na Reštanskom putu. Video je da su tamo bile spaljene albanske kuće. Nije nikoga pitao ko je to uradio. Bilo je pljačkanja albanskih prodavnica ali ne i srpskih. Zbog tih pljački opština je formirala komisiju od tri člana, uključujući svedoka, koji su iz albanskih lokala uzimali robu i skladištili je u magacinu, sprečavajući da roba bude opljačkana. Potom je ekipa iz Odeljenja za privredni kriminal iz SUP-a Prizren vodila istragu protiv Srba koji su pljačkali. Radili su u jednoj kancelariji u sudu u Suvoj Reci. Goranac po imenu Džeza je vodio tu ekipu za privredni kriminal.



Svedok zna za PJP iz Prizrena. Ne zna za PJP iz Srbije ali zna da je policija iz Srbije dolazila na ispomoć. Policija iz Kruševca je dolazila u njihov hotel na piće. Nije čuo za Čegar niti zna šta to znači. Svedok je bio u komisiji koja je vršila popis na benzinskoj pumpi, nakon stradanja Jashara Berisha. Svedok je najpre rekao da je popis obavljen dva ili tri dana od početka bombardovanja, a kasnije, na pitanje punomoćnika kada je popis obavljen u odnosu na vest da je Jashar ubijen, svedok je rekao da je bilo popodne. Pumpa je morala da radi. Sa benzinske pumpe nije mogao videti unutrašnjost Zanatskog centra. Na pumpi je radio optuženi Zoran Petković desetak dana, a onda je bio pritvoren u Prizrenu, pa je pušten i nastavio je da radi u Narodnoj odbrani.

Svedok ne zna ništa o lokatorima u sedištu OEBS-a. Ne zna da je njegov brat, nakon napuštanja Kosova, vodio istragu o ubistvima u Zanatskom centru. Takođe ne zna da je bio saslušan od strane MUP-a Srbije u vezi sa ubistvom članova porodica Berisha.

Svedok, kao i branilac optuženog Milorada Nišavića advokat Tatomir Leković su pozvani u MUP Srbije zbog kontaktiranja svedoka.

Saslušanje svedoka Miomira Nišavića

Svedok je brat optuženog Milorada Nišavića. Trgovac je po zanimanju. Mobilisan je u TO 24.03.1999. TO je brojala oko 100 ljudi. Bili su smešteni u srednjoškolskom centru u Suvoj Reci. Svedok je bio komandir voda. Komandant TO je bio Novica Jovanović zvani maneken a njegov zamenik je bio Mirko Đorđević koji je ubijen u zasedi OKV. Neposredni starešina svedoku je bio Stanislav Đorđević. Jedinice TO bile su raspoređene u srpskim selima.

Prvih dana rata svedok je provodio vreme u srednjoškolskom centru.. Niko nije imao neko posebno zaduženje. Išao je kući na ručak. Svakodnevno je viđao svoju braću. Sa optuženim Miloradom je stanovao u istoj zgradi a brat Milovan je živeo u neposrednoj blizini. Optuženi Milorad je nosio SMB košulju a od oružja je imao automatsku pušku. Svedoku je poznato da je njegov brat pre rata vozio službeno vozilo marke jugo a ponekad i ladu.

Svedok je radio kao obezbeđenje u američkoj misiji, koja je bila smeštena u njihovom porodičnom hotelu *Boss*. Svedok ne zna da su predstavnici OEBS-a dolazili na pregovore sa bratom oko izdavanja hotela ali dozvoljava da nije bio upućen jer se time bavio brat Milovan. Misija OEBS nije bila prisutna na Kosovu dok je u hotelu *Boss* bila smeštena američka misija. Posle dva meseca američka misija je završila mandat i svedok je prešao da radi u OEBS, opet kao obezbeđenje. Jedno ili dvoje iz američke misije je prešlo da radi u OEBS. Svedokov posao se sastojao u tome što je stražario ispred zgrade u kojoj je bila smeštena misija. Po dvoje su radili u smenama. Bio je dobro plaćen posao. Svedok zna da je misija OEBS-a bila smeštena u kući nekog od Berisha ali ne zna ko je vlasnik kuće. Pravilo je bilo da se radi 48 sati pa onda sledi odmor od dva ili tri dana. Tih dana kada je misija OEBS-a odlazila sa Kosova svedok je bio na odmoru tako da ne zna kog dana su otišli. Svedok se jedino seća da su od Srba u američkoj misiji ili u misiji



OEBS-a radila dvojica Srba, Arsić Gliša i Miroslav Maksimović. U misiji se pričalo ako dođe do bombardovanja da će OEBS napustiti Kosovo.

Pričalo se da stranci postavljaju lokatore ali se svedok ne seća da je razgovarao sa bratom, optuženim Miloradom o tome. U misiji OEBS-a je bilo satelitskih telefona. Svedok nije siguran ali je o tome možda obavestio brata. Ne zna da je policija, nakon odlaska misije OEBS-a iz Suve Reke/Suharekë, vršila pretres kuće u kojoj je bilo sedište OEBS-a.

Svedok je čuo za izraz *Čegar*. Misli da je to bio nadimak nekom policajcu.

Svedok je saznao za stradanje porodica Berisha posle dve, tri, četiri godine od kako su napustili Suvu Reku/Suharek. Čuo je preko medija da je u Suvoj Reci/Suharekë poginulo dosta civila. Ne zna ko je radio na benzinskoj pumpi u Suvoj Reci/Suharekë. Razgovarao je sa braćom o stradanju porodice Berisha kada je počelo suđenje.

Glavni pretres: 3. 07. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Miloša Stefanovića

Svedok je policajac. Radio je kao magacioner u OUP-u Suva Reka/Suharekë. Pre rata je svakodnevno putovao iz sela Mušutište/Mushutisht, gde je živeo, na posao u Suvu Reku/Suharekë. Kada je počeo rat, ako je bio na poslu u Suvoj Reci/Suharekë, ostao bi da spava u policijskoj stanici. U OUP-u Suva Reka/Suharekë imali su od oružja automatske puške, puškomitraljez, optički nišan, nekoliko snajpera, i bombe. Svedok ne zna ko je konkretno dužio snajperske puške. One su pre rata date vodovima a oni su konkretno zaduživali pojedince. Iz OUP-a Suva Reka/Suharekë trojica su bila na obuci za gađanje snajprom: svedok, Jovica Stanković i pokojni Zvezdan Tasić. Gađali su na strelištu. Svedok takođe ne zna ko je dužio bombe jer je on 23. ili 24.03.1999. otišao u Mušutište/Mushutisht. Tamo je ostao pet, šest dana u odeljenju OUP Suva Reka/Suharekë. Kada se vratio, u magacinu, koji je bio izmešten, nije našao bombe i snajpere.

Takođe po povratku iz Mušutišta svedok je čuo da je Jashar Berisha nestao. Nije se interesovao šta je bilo sa njim. Tada, kada se vratio, video je kolone Albanaca koje su išle prema Prizrenu. Policajcima je bilo zabranjeno da kontaktiraju sa izbeglicama. Svedok pretpostavlja da su Albanci odlazili zbog bombardovanja a onda je NATO gađao Srbe koji su ostajali na Kosovu. Komandir Repanović je svima rekao da niko ne dira izbeglice, već da im daju vodu i da ih štite od UÇK.

Svedok zna kuću na Reštanskom putu u kojoj je bilo sedište OEBS-a ali ne zna ko je bio vlasnik te kuće. Zna da je u toj kući bila prodavnica delova automobila i da je vlasnik bio neki Albanac sa brkovima. U taj deo grada policajcima nije bilo dozvoljeno da se kreću. Inače, nije čuo da je neko stradao iz te kuće u kojoj je bilo sedište OEBS-a.



Čegar je bio pozivni znak za policajce iz Prokuplja (Srbija). Svedok je video optuženog Mitrovića jednom prilikom u Prizrenu na nekom sastanku a možda i u Suvoj Reci, ili u stanici ili na pumpi, kada je svedok sipao benzin za službena vozila.

Saslušanje svedoka Nikole Vazure

Svedok je sudija. Pre rata i za vreme NATO bombardovanja svedok je bio predsednik Okružnog suda u Prizrenu.

Prvi put kada je NATO gađao Prizeren pogodio je kasarnu. Sud nije pravio uviđaj. Svedok je čuo da je bilo nastradalih.

Svedok je čuo za Posebne jedinice policije. Nije znao ko je njihov komandant. Svedok je upoznao optuženog Mitrovića u hotelu *Teranda* pre rata. Pitao je tužioca Dobrivoja Perića ko je to i on mu je rekao da Mitrović komandant policije iz Niša. Posle toga sreo ga je još jednom ili dva puta, ali pre bombardovanja. Svedok se ne seća da je optuženog video kada je kasarna bombardovana. On je dva puta bio u prostorijama Turista, gde je najpre bio izmešten SUP, i dva puta u zgradi Vodovoda, gde je kasnije bio izmešten SUP. Ne seća se da je u tim prilikama video svedoka.

Za stradanje porodica Berisha prvi put je čuo u Beogradu, kada su uhapšeni komandir policije u Suvoj Reci.

Svedok je viđao kolone kroz Prizren. Odlazili su i Albanci iz Prizrena. Niko ih nije terao. Osećali su se bezbednije da odu u Albaniju.

Saslušanje svedoka Nebojše Gopića

Svedok je bio aktivni policajac od 1991. U OUP-u Suva Reka/Suharekë radio je kao saobraćajni policajac. Od 24.03. 1999. je bio raspoređen u auto patrolu. Položaj mu je bio kod zgrade *Podruma vina*. Sa njim su bili Bungu Sejdi, Anđelko Popović i Milosav Đorđević. grade Policija je takođe patrolirala ispred robne kuće, obezbeđivala je policijsku stanicu, a obezbeđenje je bilo i na zvoniku crkve.

Svedok nije čuo nikakvu pucnjavu u Suvoj Reci, osim što su Albanci izvan Suve Reke provocirali. Video je da je izgorela kuća u kojoj je bilo sedište OEBS-a ali ne zna kada.

Svedok se seća ubistva Srbina u prodvanici delova, koja je pripadala preduzeću *Balkan*. On i Anđelko Popović su ga našli mrtvog i odneli su ga u Dom zdravlja. Svedok je o tom ubistvu odmah obevestio Dežurnu službu u OUP Suva Reka/Suharekë. Čuo je da je ubijen Jashar Berisha. Čuo je to od Jovana Nojića, koji je radio u komunalnom preduzeću. Nakon što je predsednica Veća predložila svedoku da je kod istražnog sudije rekao da zna da je Zanaški centar spaljen, svedok je to potvrdio.



Svedoku je poznato da su u Suvoj Reci bile prisutne Posebne jedinice policije iz Pprokuplja, Niša, Kruševca... Čegar je bio naziv za policiju iz Prokuplja. Zna da je optuženi Mitrović bio komandant PJP.

Svedok ne zna ništa o stradanju porodice Berisha.

Glavni pretres: 4. 07. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, Punomoćnici žrtva

Glavni pretres nije održan Na predlog tužioca i branilaca optuženih sudsko veće je donelo rešenje da pozove sudske veštake da obrazlože svoj nalaz i mišljenje o sposobnosti Ivice Novković da svedoči.

Glavni pretres: 5. 07. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtva

Saslušanje svedoka Dragana Borisavljevića

Svedok je bio aktivni policajac u OUP-u Suva Reka/Suharekë. Pre rata je bio zamenik komandira policije, optuženog Repanovića. Pored toga, bio je zamenik komandira Prizrenske čete PJP, Veljka Radenovića. Pretpostavljeni Radenoviću je bio komandant 124 Kosovske brigade. Žarko Braković. Ta brigada je imala osam četa. Jedna od njih je bila Prizrenska četa.

Kada je počelo bombardovanje komandir Prizrenske čete, Veljko Radenović je pozvao svedoka da sa vodom dođe u Prizren. Svedok je bio komandir voda koji je brojao dvadesetak policajaca iz Suve Reke. Zadatak im je bio da obezbeđuju komunikacije i da rasturaju terorističke grupe. Vod je raspolagao jednim snajperom. Vod iz Suve Reke nikada nije samostalno bio u akcijama sa četom PJP iz Niša. O angažovanju je uvek odlučivao komandir čete.

Svedok zna da je komandant 37 Odreda PJP bio optuženi Mitrović. Imao je ličnog vozača, koji je vozio belo terensko vozilo, marke pajero ili micubiši. Nikada nije prisustvovao sastancima kolegijuma u OUP-u Suva Reka/Suharekë.

Svedok je sa vodom otišao 23. ili 24.03.1999. u Prizren. Posle nekoliko dana se vratio u Suvu Reku, a posle je ponovo išao. Ništa neobično nije primetio po svom povratku. Čuo je da se pominju neki lokatari ali nikome nije izdao nalog za pretres kuća. Primetio je da je na benzinskoj pumpi drugi čovek. Nije pitao šta se dogodilo sa Jashar Berishom. Za stradanje porodice Berisha saznao je kada je u junu 1999. izbegao u Srbiju.

Svedok je povremeno viđao kolone izbeglica koje su polazile kroz Suvu Reku/Suharekë.

Predočavanje iskaza svedoka iz istrage



Svedok je ostao pri svom iskazu pred sudom, da je 23. ili 24.03. sa vodom otišao za Prizren, tvrdeći da je sigurno tako jer bi inače znao šta se događalo u Suvoj Reci/Suharekë na početku bombardovanja.

Saslušanje svedoka Milisava Gogića

Svedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije u Suvoj Reci/Suharekë. Za rezervni sastav policije u OUP-u je bio zadužen pomoćnik komandira policije, optuženi Nenad Jovanović. Iz porodičnih razloga, svedok je u vreme bombardovanja bio raspoređen da dežura u svom naselju Široko/Shiroke, u kojem je stanovao. To je radio do povlačenja policije sa Kosova, 11.06.1999. godine.

O stradanju porodice Berisha čuo je na televiziji, kada je prenošeno suđenje Slobodanu Miloševiću. Poznao je Jashara Berishu ali ne zna šta se sa njim dogodilo.

Svedok je 1998. godine, najviše dva puta, dežurao na zvoniku. Nije bio zadužen snajeprom a ni drugi policajci koji su sa njim dežurali na zvoniku. Sa zvonika se vidi put Prizren-Priština, deo Reštanskog puta, deo policijske stanice okrenut prema autobuskoj stanici, kao i kuća u kojoj je bilo sedište misije OEBS-a.

Glavni pretres: 10. 09. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje sudskih veštaka, neuropsihijatra dr. Predraga Tasovca i specijaliste za medicinsku psihologiju dr. Nade Janković

Veštaci su predali sudu pismeni nalaz i mišljenje o procesnoj sposobnosti Ivica Novkovića da svedoči pred sudom. Prema njihovom nalazu, svedok nema medicinsko objektivnih prepreka za davanje iskaza ali on subjektivno nije u stanju da to uradi. Na nivou sposobnosti kod svedoka nema oštećenja, kao što nema psiho-patoloških poremećaja ali je on i svesno i emocionalno doneo odluku da ne svedoči. Svedok oseća egzistencijalnu pretnju da svedoči.

Na predlog stranaka sud je doneo rešenje da veštaci pročitaju iskaz svedoka Novkovića pred istražnim sudijom i da ocene da li je bio sposoban da svedoči. Nakon čitanja iskaza veštaci su izneli svoje mišljenje da je Ivica Novković bio sposoban da da iskaz.

I pored toga što su se tužilac i odbrana saglasili da se pročita iskaz svedoka Novkovića iz istrage, sud je pristupio nastavku ispitivanja svedoka bez donošenja posebnog rešenja.

Saslušanje svedoka Ivica Novkovića

Svedok je nastavio sa konfuznim odgovorima na pitanje predsednice Veća, i na sva bitna pitanja je odgovarao da se ne seća. Tužilac, odbrana i punomoćnici nisu postavljali pitanja.



Glavni pretres: 1. 10. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Predsednik Okružnog suda u Beogradu je doneo odluku o zameni člana Veća sudije Gordane Božilović-Petrović sudijom Snežanom Nikolić-Garotić. To je bio razlog zbog čega su branioци optuženih tražili izuzeće predsednika Veća, članova Veća, predsednika Okružnog suda u Beogradu i predsednika Vrhovnog suda Srbije. Glavni pretres je prekinut do odluke Opšte sednice Vrhovnog suda Srbije.

Glavni pretres: 5. 11. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Predsednica Veća je upoznala učesnike u postupku da je Opšta sednica Vrhovnog suda odbila zahteve za izuzeće. Nakon toga, advokati Veljko Đurđić i Goran Petronijević tražili su da se Nataši Kandić uskrati svojstvo punomoćnika oštećenih. Veće je odmah donelo rešenje kojim je taj predlog odbijen.

Zbog izmene u sastavu Veća, u skladu sa odredbama ZKP-a, postupak je počeo ispočetka.

Na osnovu saglasnosti stranaka optužnica nije ponovo čitana već je Veće konstatovalo da je optužnica pročitana.

Odbrana optuženih

Optuženi su pojedinično izneli svoju odbranu. Svi su ostali pri iskazima datim na ranijim glavnim pretresima. Optuženi su dodatno imali potrebu da neke detalje objasne kao što su raspored objekata u centru Suve Reke/Suharekë, udaljenost pojedinih zgrada od Zanatskog centra, opštine, crkve, policijske stanice i drugo. Neki od optuženih su u karte Suve reke/Suharekë uneli podatke o lokaciji pojedinih objekata koji nisu ucrtani, kao i podatke o razdaljini među određenim objektima. Članovi Veća, tužilac, branioци i punomoćnici nisu imali pitanja koja se tiču direktno predmeta optužbe. Njihova pitanja su se odnosila na pojašnjenja koja su izneli optuženi.

Glavni pretres: 6. 11. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Veće je donelo odluku da se pročitaju transkripti sa svih ranijih glavnih pretresa. Uz saglasnost stranaka, transkripti nisu čitani već je Veće konstatovalo da su pročitani.

U nastavku pretresa, optuženi Mitrović, Repanović i Čukarić stavili su primedbe na iskaze svedoka Veljkovića, A i Novice Đorđevića. Te primedbe se vrlo malo razlikuju od njihovih ranijih primedbi, tako da u vezi sa tim nije bilo posebnih pitanja od strane Veća i učesnika u postupku.



Glavni pretres: 3. 12. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

S obzirom da je planirano saslušanje svedoka čiji je maternji jezik albanski, sud je obezbedio simultani prevod. Prevodilac sa Kosova, Ferid Teliqi je položio zakletvu da će verno prenositi reči svedoka, dok tu obavezu nije imala Eda Radoman jer je stalni sudski prevodilac u Beogradu.

Saslušanje svedoka Hysni Berishe

Dana 22.03.1999. godine, pre povlačenja misije OEBS-a, desio se zločin u centru Suve reke/Suharekë. Tada je ubijeno 10 Albanaca i njihova tela do danas nisu pronađena. Dana 25.03.1999. godine, u ranim jutarnjim časovima, ubijeno je 34 albanskih civila. Tog dana, osim u Suvoj reci/Suharekë bilo je ubijanja u selu Trnje/Ternje. U tom selu je ubijeno 34 civila a ostali stanovnici su proterani. Onda dolazi 26.03.1999. kada je ubijeno 49 članova porodice Berisha, među kojima je 18 mlađe od 18 godina. Osim ubistva porodice Berishe, tog 26.03.1999. ubijen je Sejfula Barjaktari koji je imao 82 godine, i tog dana je ranjen i njegov sin. Zatim dolazi 28.03.1999. kada su civili proterani iz kuća, i iz kolone je izveden i ispred porodice je ubijen Nebi Jaha. Tog dana je u selu Lješan/Leshane ubijeno 10 albanskih civila.

Dana 2.04.1999. policijske snage su u selu Sopiye ubile 30 albanskih civila i proterale stanovništvo za Albaniju. Dana 3.04.1999. srpske snage su naterale narod da idu za Albaniju. Tokom proterivanja veliki broj kuća je spaljen. U selu Dragačina/Dragačin, 17.04.1999. 10 staraca je ubijeno i bačeno u bunar. U selu Bukoš/Bukosh, 5.05.1999. ubijena su 32 civila.

Dana 21.05.1999. preostali Albanci su morali da napuste svoje domove i da krenu prema Albaniju. Sva albanska imovina, kuće, automobili su tada spaljeni.

Prvo masovno proterivanje Albanica iz Suve reke/Suharekë je bilo 28.03.1999. U podne je miniran minaret na džamiji a posle toga je pucano iz raznih oružja. Detonacije su bile veoma jake. Ljudi su isterani iz kuća, skupljeni su u centru a odatle su usmereni za Albaniju. Svedok je telefonom razgovarao sa dvojicom braće koja su živela u centru. Oni su se negde sklonili, čekali su na svedoka i još jednog brata, ali su morali da napuste grad 29.03.1999. godine ujutro.

Posle ulaska NATO snaga na Kosovo, porodice su počele da traže svoje rođake koji su nestali. Krenuli su da obilaze masovne grobnice. Tri masovne grobnice su bile u Suvoj reci/Suharekë i jedna u naselju Široko/Shirokë: jedna u naselju Berisha, tu je bilo 34 groba, na Pećanskom putu bila je grobnica sa 36 grobova, u naselju porodice Kuqi bilo je 52 grobna mesta i u naselju Široko/Shirokë bilo je 10 grobova. Spontano su počeli da otvaraju grobove da bi utvrdili ko je u njima. Nije bilo pisanih tragova, pa su se plašili da ne unište tragove. Zbog toga su formirali Savet porodica sa zadatkom da organizovano prikuplja podatke o nestalim članovima porodica Bersiha i drugim nestancima i ubistvima u Suvoj reci/Suharekë. Kada su porodice Berisha dobile informaciju da se na vojnom poligonu i deponiji u selu Koriša/Korisha nalaze dve masovne grobnice, kontaktirale su haške istražitelje i oni su započeli sa otvaranjem grobnica. Na vojnom



poligonu su našli lične stvari ali ne i tela, osim tela jedne mlade žene iz sela Landovice/Landovicë. Porodice su kasnije saznale da se leševi članova porodica Berisha nalaze u masovnim grobnicama u Srbiji na policijskom terenu u Batajnici. Porodice još uvek nisu dobile posmrtno ostatke svojih ubijenih članova.

Misija OEBS-a je bila smeštena u kući sina Faika Berishe, udaljene šezdeset do sedamdeset metara od policijske stanice. Osoblje misije je bilo smešteno u privatnim kućama. Bili su u kući Murata Suke, Xhevdeta Berishe, Rahmana Zeqirija... Zločin, 26.03.1999. godine, je počinjen baš u kući gde je bila smeštena misija OEBS-a.

Svedok je do 23.05.1999. bio u Suvoj reci/Suharekë, mada je nekoliko puta dolazila policija i isterivala ga iz kuće. Svedokova kuća se nalazi na trouglu puta Duhle-Prizren i puta Suva reka/Suahrekë-Rečane/Recan. Tu se nalazio jedan plac za prodaju građevinskog materijala. Od svedokove kuće do policijske stanice bilo je oko 80 metara vazdušnom linijom.

Na crtežu, koji je svedoku sud dao na uvid, svedok je za prvu kuću rekao da ne zna ime vlasnika, za drugu pripada Naimu Bekteshi, zatim da je pored sedišta OEBS-a kuća Fatona Bersihe, onda dolazi kuća Bektasha Elshani, pa Haki Bersihe i Bardhylla Berishe. Pozadi je kuća Ahmeta Berishe a iza kuće sedišta OEBS-a je kuća Vesela Bersihe.

Kada je misija OEBS-a napustila Kosovo niko od Albanaca se nije iselio iz svojih kuća. Prvo proterivanje je bilo 28.03.1999. Miniran je minaret, bila je velika detonacija, počelo je pucanje sa svih strana, a popodne je stanovništvo iz centra proterano i usmereno prema Albaniji. Svedok je čuo pucnjavu. Razgovarao je telefonom sa braćom koja su stanovala u centru Suve reke/Suharekë i oni su mu rekli da su morali da napuste kuće. Svedok se nije mogao pridružiti braći jer se plašio da prođe pored policijske stanice. Tu noć 28/29.03. je sa porodicom proveo u kući a onda su sledećeg dana morali da idu za Albaniju.

Svedok je dobro poznavao Abdulaha Elshani. Policija ga je 25. 03.1999. sa porodicom i komšijama isterala iz kuće i sve ih je zatvorila u šupu srednjo-tehničke škole. Potom su žene i decu pustili da idu a njega su odveli u policijsku stanicu. Prošle godine je njegovo telo nađeno u Suvoj reci/Suahrekë. Identifikovano je DNK metodom. Svedok dobro poznaje Jashara Berishu. Bio mu je rođak. Radio je na benzinskoj pumpi. Zna da je ubijen 26.03.1999. ali o tome kako je ubijen, ko ga je doveo na mesto gde je ubijen i u koje vreme je ubijen, sve to je saznao od očevidca, od koga je uzeo izjavu.

Svedok je 26.03.1999. sa drugog sprata svoje kuće video Vesela i Musli-ju Bersiha. Oni su nosili bele kape. Svedok je video i Musli-jevu majku, koja je bila invalid. Krenuli su prema Reštanima/Reshtan ali im policija nije dala, usmerila ih je prema policijskoj stanici. Pucalo se sa raznih strana, iz *Podruma vina*, iz crkve, pošte, iz zgrade Narodne odbrane, iz Robne kuće. Pucalo se sa zvonika. Video je kada je zapaljena kuća sinova Vesela Berishe. Svedok je video da iz kuća porodica Berisha, izlaze, iz jedne 10, iz druge 11, iz treće 10 i iz četvrte 16 članova porodica, ukupno 47.



Dana 27.03.1999. uveče svedok je bio kod rođaka u podrumu. Dan nakon zločina nad Berishama policija je preuzela akciju spaljivanja kuća u naselju gde je bila kuća OEBS-a. Zapaljene su kuće Vesela Berisha, Haki Berishe, Bektesha Elshani, Naima Bekteshi, Ismeta Kuçi, Jashara Kabashi i Banusha Taka. Tu nije bilo drugih kuća. Svedok se plašio da će sutradan biti policijske akcije u njegovom naselju pa se posle ponoći sa porodicom premestio kod rođaka.

Dana 21.05.1999. u kuću svedoka je došla policijska patrola, koja je primorala svedoka, njegovu porodicu i komšije da za pet minuta napuste kuće i idu za Albaniju. Policajci su im rekli da oni koji imaju vozila ili druga prevozna sredstva mogu njima da idu za Albaniju a oni koji nemaju da idu kod robne kuće gde je organizovan prevoz do granice sa Albanijom. Tom prilikom svedok je prepoznao Sinišu Andrejevića, Milisava Gogića, bio je neki Torbeš, zatim Miki Petrović i peti u toj grupi je bio plav ali ga svedok ne poznaje. Drugi put su došli da ih popišu. Treći put su im naredili da idu u Budakovo/Budakovë da zatrpaju rovove. Četvrti put su došli 21. 05. 1999. kada su im naredili da napuste kuće. Svedok je od 23.05. do 13.06.1999. boravio u Prizrenu

Od optuženih svedok je poznavao Mikija i Zorana Petkovića, koje je video u policijskim uniformama za vreme NATO bombardovanja. Poznavao je optuženog Milorada Nišavića. Znao je da je u njegovom hotelu *Boss*, pre nego što se misija preselila u kuću Faika Berishe, bilo sedište misije OEBS-a. Dolazio je sa ćerkom kada je konkurisala za posao. Poznao je optuženog Repanovića ali sa njim nije imao kontakt. Ostale optužene ne poznaje.

Kad se vratio 13.06.1999. u Suvu reku/Suharekë, svedok je video da se Srbi iseljavaju. Odmah je krenuo u naselje Berisha. Pošao je redom, od kuće Faika Berishe. Iza te kuće, pored bunara i pored zida video je tragove krvi, stvari, delove odeće i nekoliko delova kostiju. Potom se približio kući Vesela Ramadan Bersihe. Kuća je bila zapaljena sa svih strana. Onda je ušao u kuću Vesela Shabana Berishe. Znao je da je tu živela baba od 100 godina ali nju nije našao nego samo ćebe natopljeno krvlju. Odatle je otišao do kuće Avdije Berisha. Ta kuća nije bila zapaljena nego demolirana. U njoj je našao konzerve i razbacane fotografije. Kod Muslije Berishe je našao špriceve i konzerve. Pošao je na groblje porodice Bersiha. Našao je poređena 34 groba, Izuzev tri, četiri sa inicijalima, ostali su bili označeni sa NN. Onda je išao na Rečansko groblje i na kraju je obišao groblje porodice Kuçi, gde je takođe zatekao grobove sa oznakama NN.

Komentar:

Uloga svedoka Hysni Bersihe u prikupljanju podataka o nestalim i ubijenim je rasvetljena pitanjima punomoćnika. Svedok je objasnio da je on odmah nakon povratka albanskog stanovništva iz izbeglištva formirao Udruženje za pronalaženje i identifikaciju žrtava u opštini Suva Reka/Suharekë. Pojasnio je da podatke nije prikupljao kao član Saveta porodica niti po nalogu Haškog tribunala već je to radio u okviru tog Udruženja. Prikupljene podatke Udruženje je davalo Savetu porodica, Haškom tribunalu i svima koji su bili zainteresovani za zločine u Suvoj Reci/Suharekë.

Svedok je u svom iskazu rekao da je video da se pucalo sa zvonika ali je tek na pitanje Nataše Kandić pojasnio da je od preživele Vjollce i njenog sina Gramsoa saznao da je on



ranjen dok su bežali. Gramos je tada imao devet godine. Ranjen je ispred policijske stanice.

Glavni pretres: 4. 12. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedokinje Shyhrete Berishe

Do decembra 1998. sedište OEBS-a je bilo u hotelu *Boss*, vlasništvo optuženog Nišavića, a od 28. 12.1999. misija OEBS-a je bila smeštena u kući svedokinje i njenog muža Nexhata. Ljudi iz OEBS-a koji su došli kod svedokinje da iznajme kuću rekli su veoma jasno da su smešteni u hotelu *Boss* ali da im više odgovara kuća porodice Bersiha. U drugom delu kuće je živio Faton Berisha, sin Nexhatovog brata. On je svoj deo kuće iznajmio zaposlenim strancima u misiji. Svedokinja je sa svojom porodicom preselila kod svojih roditelja u selu Mušutište/Mustisht a i Faton je otišao kod svog oca Faika. Po odlasku misije 20.03.1999. svedokinja se sa porodicom vratila kući ali su se smestili kod Fatona jer je on već bio očistio svoj deo kuće. Tih dana, Shyretin muž i deca su svakog jutra išli da čiste kuću.

Dana 25. 03. oko 5:00 izjutra, čulo se veliko lupanje na prednjim vratima. Svedokinja je spavala na spratu. Ona je sišla, otvorila vrata i videla tri policajca u uniformama. Policajac u sredini je bio veoma visok. On joj stavio pušku na grudi i pitao za muža. Nexhat je sišao i onda su počeli da pretresaju stan. Našli su kacige i fotografije spaljenih kuća koje su pripadale misiji OEBS-a. Jedan mladi policajac je rekao svedokinji da se popne na sprat i kada se ona popela on joj je rekao da joj je muž u opasnosti i da će ga ubiti ako ne da novac. Svedokinja je od Fatonove supruge Sebahate uzela 1.000 maraka i dala tom policajcu. U međuvremenu je pristiglo još policajaca i svedokinja je zapazila jednog mladog, crnputog, nižeg rasta, grubog lica, veoma agresivanog, sa otvorenom uniformom a na grudima imao je poredane noževe. Taj je trčao za njom govoreći „vidi, vidi ovu lepu ženu“ ali policajac kome je prethodno dala novac je potrčao, zaustavio ga i rekao *Žarko, Žarko* i odveo ga. Videla je da neki policajci udaraju Nexhata i da je on pao. Pitala je muža da im da novac i on je rekao da im da inače će im poubijati decu. Dala je 3.000 dem koje je nosila na grudima. U dvorištu je bio kamion. Uzeli su stvari koje su našli, grejalicu, TV apaarte i druge stvari i odneli..

Noć između 25. i 26.03. 1999. porodica svedokinje, Fatonova i Vjollcina porodica proveli su kod strica Vesela, na 30m iza kuće svedokinje. Ukupno ih je bilo 22 člana. Cele noći se čula pucnjava. Nisu smeli da izađu iz kuće. Ujutro je sa malim sinom otišla kod rođaka Agrona. Zatekla je Floru, Agronovu ženu i ona joj je pokazala dva tenka iznad kuće, prema šumi. Oko 12:00 sati jedna grupa policajaca izašla je iz policijske stanice i krenula u pravcu kuće Ismeta Kuçija. Svi su bili u uniformama, trčali su i svedokinja je videla kada su stigli do kuća Berisha. Zvali su Bujara. Kada su se približili, Sedat i njegov sin Drilon su rekli „Vidi, Zoki ide, sa braćom. Umesto Bujara izašla je njegova majka. Svedokinja je čula Zoranov glas. On je rekao: „Zašto si ti izašla, mi hoćemo Bujara“. Bujar je izišao na balkon i tu su ga ubili. Svedokinja je sa decom krenula da beži. Majlinda, 16 godina, nosila je mlađeg sina. Svedokinja je držala Altina. Videla je kada su policajci odvojili Fatona. Tada im se njegova majka Fatima obratila



rečima: „Ostavite moga sina, nemojte njega, ja ću sa vama“. Policajci su oboje povelili. Tu je svedokinja videla optuženog Nišavića, koga ona naziva Miškovć, u civilnom crnom odelu. Prišao je Nexhatu i pitao ga gde su mu Amerikanci da ga spasu. On je pucao u Nexhata. Njihova ćerka [Majlinda] je počela da vrišti visokim glasom tako da je cela Suva Reka/Suharekë čula. U tom trenutku svedokinja je videla Sedata kako trči sa druge strane kuće. Čini joj se da je Miki, brat optuženog Zorana pucao u Sedata. Posle toga ona više Sedata nije videla. Sa svojom decom, Vjollcom i njenom decom trčali su pored autobuske stanice i kod benzinske pumpe je videla rođaka Jashara. On je pitao gde idu a ona mu je rekla da su im poubijali sve muškarce a da oni beže. Pre nego što su stigli do Zanatskog centra, svedokinja je primetila da Altinu krvari ruka jer su ga pogodili dok je bežao. Jedna komšinica joj je dala pelenu i ona mu je zavila ruku. Ispred Zanatskog centra grupa Srba ih je primorala da uđu u kafić. Unutra su morali da sednu na pod i onda su odmah počeli da pucaju rafalima. Neki su odmah bili mrtvi, neki teško ranjeni, neki lakše. Srbi su ulazili unutra i pucali su u svakoga ko je pokazao da je živ. Mlađi sin je tražio da pije mleko i svedokinja je iz džepa trenerke izvukla flašicu sa mlekom i dala sinu. On se pomerao, čuli su ga i ubili su ga. Čula je da dvojica kažu da što pre treba završiti posao. Svedokinja se pravila da je mrtva. Njeno četvoro dece je bilo mrtvo. Nju su stavili na nosila i ubacili je u kamion. Kasnije, kada je kamion krenuo, svedokinja je videla da je Vjollca živa. Ona joj je rekla da je njen sin Gramos živ. Predložila je Vjollci da iskoče iz kamiona, najviše da bi mogle da svedoče o masakru. Vjollca je rekla da kamion ide veoma brzo i da je bolje da sačekaju da ih pokopaju i da onda izađu iz zemlje. Svedokinja joj je rekla da ako ih zatrpaju više neće moći da izađu napolje, tela i zemlja će ih poklopiti i neće moći da izađu. Potom je ona ustala i provirila ispod cirkade. Prepoznala je da se nalaze kod sela Ljutoglava/Lutoglav. Vetar ju je izvukao iz kamiona. Pala je na put. Našli su je neki ljudi i odveli u selo u blizini, gde su joj pružili prvu pomoć. Odveli su je u Budakovo/Budakovë, gde su joj pomogli lekari koji su tu bili sa vojskom [OVK]. Nešto kasnije svedokinja je, u veoma teškom stanju, prebačena u Albaniju a potom u Italiju.

Tog 26.03.2007. pripadnici srpske policije ubili su celu porodicu svedokinje Shyrete Bersiha: njenog muža Nexhat, ćerke Majlindu (16), Herolindu (13), sinove, Altina (10) i Redona (22 meseca), zatim Fatona, sinovca njenog muža, Fatonovu majku Fatimu, Fatonovu suprugu Sebahatu, nejgove sestre Sherine i njegova dva sina, Ismeta (3) i Erora (10 meseci).

Svedokinja zna da su istog dana ubijeni i njeni rođaci: Vesel Berisha, njegova supruga Haya (60), braća Sedat (44), Bujar (40) i Nezhmedin (37), Bujarova supruga Flora (38), Nezhmedinova supruga Lirie (24) i deca Sedata i Vjollce Bersiha, Dafina (16), Drilon (13), zatim deca Bujara i Flore, Florian (17), Edon (13) i Dorentina (4).

Komentar:

Optuženi Nišavić postavljao je pitanja svedokinji sa mesta iza njenih leđa, što nije najbolje rešenje. Na tužiočev predlog, sudija je potom upućivala optužene na mesto pored tužioca. Sudija je predočavala svedokinji fotografije žrtava, što je inače emocionalno tešku atmosferu u sudnici činilo još težom.

Zahvaljujući pitanju Nataše Kandić svedokinja je iznela da je u dvorištu svoje kuće, u koju je stigla bežeći sa decom iz kuće strica Vesela, pored optuženih Nišavića i Zorana



Petkovića, videla Nišavićevog brata koji je radio kao obezbeđenje u OEBS-u, Zoranovog brata i Rome iz Saraj mahale. Svedokinja je na pitanje punomoćnika razjasnila da nije prepoznala policajce koji su 25.03.1999. godine izjutra došli u njihovu kuću. Svi su bili u uniformama, njen muž nije nikoga prepoznao i svedokinja veruje da niko nije bio iz Suve Reke.

S obzirom da je svedokinja izjavila da je viđala automobile OEBS-a ispred hotele *Boss*, Nataša Kandić je pitala za vreme i svedokinju je precizirala da je to bilo u novembru 1998. godine, pre nego što se misija preselila u njihovu kuću, 28.12.1998. godine. Taj podatak je značajan jer je misija OEBS-a došla na Kosovo u oktobru 1998. godine na osnovu dozvole tadašnjeg predsednika SR Jugoslavije, Slobodana Miloševića.

Punomoćnici su uspeali da dovedu u pitanje odbranu optuženog Nišavića u delu u kojem on tvrdi da on nije bio prisutan 26.03.1999. godine kada su ubijeni Bujar, Sedat, Nexhat i Faton Berisha. Prilikom postavljanja pitanja optuženi je u jednom trenutku pitao svedokinju da li ona registruje njega kako navodno puca u njenog muža nakon što je Bujar ubijen. Na pitanje Nataše Kandić kako on zna da je Bujar ubijen pre njenog muža, optuženi se neubedljivo pozvao na svedoka koji tek treba da svedoči a čije ime nije hteo da kaže.

Glaavni pretres: 5. 12. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Muharrema Shale

Svedok ne zna ništa o ubistvu članova porodica Bersiha jer tog dana nije izlazio napolje, ležao je teško ranjen u kući Shaipa Arifa Gashi. Prethodnog dana, 25.03.1999. preživeo je napad policije, kada je ubijeno više Albanaca.

Dana 20.03.1999. svedok je sa suprugom, punoletnim sinom, snahom i dvoje maloletne dece, napustio Reštane/Reshtan nakon što su zaposleni u misiji OEBS-a napustili selo. Došli su kod Shaipa Gashija u Suvu Reku/Suharekë, čija se kuća nalazila na Reštanskom putu, pored tehničke škole *Skender Luarasi*. Uveče 24.03.1999. svedok je video da su došli policajci kod škole sa dva vozila, *toyotom* i *nivom*. Posmatrali su mesto i tu su spremali prostorije za smeštaj policajaca. Nosili su SMB, zelene uniforme. Imali su okačene bombe o pojas. Ta dva vozila su nakon nekog vremena otišla a neki policajci su ostali u školi. Kasnije u toku noći kamionom ili autobusom je došla veća grupa policajaca. Smestili su se u školu. Izjutra, sledećeg dana, 25.03.1999. godine videli su da ih ima preko 40. Podelili su se u dve grupe. Jedna grupa je krenula prema kući Shaipa Gashija a druga prema Reštanima/Reshtan. Nosili su oružje u rukama. Imali su kalibarnjike, a za pojasom su imali zakačene bombe. Iza njih su išla blindirana vozila sa ugrađenim oružjem. Ovi koji su išli prema kući, kada su stigli, pozvali su Shaipa da izađe. Izašla je njegova žena a onda su oni tražili da svi izađu iz kuće, i deca. Pitali su ko je gazda, Shaip je rekao da je on, onda su njega uveli unutra i tukli su ga i on je pao u nesvest. Policajci su ga izveli napolje i stavili ga da sedi pored svedoka. Od svedoka su tražili novac i on im je dao 4.000 maraka. Bilo im je malo. Uzeli su mu dokumenta. Tražio je da mu vrate a oni su rekli da mu neće trebati.

Otišli su kod Fazlije Mamaj i izveli njega, njegovog sina Envera i još trojicu iz Reštana/Reshtan, među kojima i Qazima, koji su boravili u njegovoj kući. Sve njih su



doveli pred Shaipovu kuću a onda su ih sve zajedno odveli u stolarsku radionicu, takođe na Reštanskom putu. Na toj radionici danas piše *Trueza*. U radionicu su uvedeni svedok, Shaip Gashi, Fazli Mamaj, njegov sin Enver, zatim Idriz, Qazim, Shefket i Hasan i onda su na njih pucali. Svi su pobijeni sem svedoka i Shefketa, koji se negde skrivao. Zna da je Shefket umro od povreda, ali ne zna posle koliko dana od ubistva ostalih u radionici.

Svedoku se čini da je među policajcima koji su pucali prepoznao glas Anđelka Popovića. Čuo je kada je nekome rekao: „vidite da li ima još neko živ.“ Anđelko je plav, mršav, visok, sin je Danila Popovića, policajca koji je nekada radio u fabrici *Balkan*. Svedok je prepoznao dvojicu Roma iz Samodraže/Samodrazh, braću Lulzima i Besima Shehu. Lulzimu je bilo žao svedoka a Besim je reagovao kao da voli što je svedok uhvaćen.

Svedok je 27.03.1999. video transportere iz pravca svog sela Reštana/Rehtan. U dvorištu Qamila Kučija svedok je našao njegovo telo. Zna da je Qamil ubijen 25.03. Krenuo je da beži sa svedokovim bratom i vratio se da uzme nešto iz kuće, i tada ga je policija ubila. Svedok zna da je 28.03.1999. ubijen Nezir Gashi, Shaipov brat, koji je stanovao u kući broj 48 na Reštanskom putu. Kada su isterani iz kuće, Nezir je pitao policajca da li može da uzme traktor iz kuće. Vratio se i tada su ga ubili.

Svedok zna da Idrizovo telo još uvek nije nađeno. Tela Fazlije i Envera Mamaja su nađena i sahranjena.

Komentar:

Svedok je detaljno saslušavan o zločinima koji su počinjeni 25.03.1999. a posebno o ubistvima u stolarskoj radionici, gde je ubijeno šest ljudi, a jedan je nakon toga umro od povreda. Saslušanje ovog svedoka je značajno jer su punomoćnici od početka insistirali na rasvetljavanju zločina od 25.03.1999. godine jer su ti zločini direktno povezani sa zločinima od 26.13. 1999. godine, i to po načinu izvršenja, mestu odakle su žrtve odvedene [Reštanski put], zatim da su sve žrtve civili, da je ubijanje praćeno spaljivanjem kuća i pljačkom. Sud je prvi put detaljno ispitivao o okolnostima zločina počinjenog 25. 03.1999. koji nisu obuhvaćeni optužnicom.

Glaavni pretres: 6. 12. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Ali Gjogaja

Svedok od 1990. radi u preduzeću *Higijena* u Prizrenu. Direktor je bio Jovo Vujičić, po činu major policije. Svedok je radio kao grobar. I danas radi u istom preduzeću. Jedne večeri u aprilu 1999. godine, ne seća se tačno datuma, kod svedoka kući su došli njegov šef Budimir Spasić i trojica kolega sa posla, Shefki Salihu, Xhevdet Mazreku i Isuf Krasniqi. Došli su transportnim vozilom marke *folksvagen* kojiim je upravljao Budimir Spasić. On je pozvao svedoka da krene sa njima ali nije rekao kuda i šta treba da radi. Odvezao ih je u firmu, gde su uzeli opremu, zaštitna odela i rukavice. Poneli su iz firme pet, šest velikih guma. Krenuli su u pravcu Suva Reke/Suharekë, glavnim putem od



Prizrena. Na izlazu iz Prizrena prošli su pored policijskog punkta i iza njega skrenuli su desno na zemljani put. Tim putem otišli su na mesto gde je vojska održavala vežbe iz gađanja, koje je poznato kao *Strelišće*, gde je inače bilo strelišće Vojske Jugoslavije. Tamo su zatekli dva velika kamiona, hladnjače od devet tona i dva bagera. Svedok i njegove kolege su raspoređeni pored jednog bagera a pored drugog bagera, dvadesetak metara dalje, stajali su policajci. Pored tih policajaca, grupa policajaca je obezbeđivala celo *Strelišće* ali svedok nije video te policajce. Dok su radili palili su gume da bi videli da utovaraju leševe.

Bager je sa jednog mesta koje su obeležili Vujičić i Spasić vadio leševe, koje su svedok i njegove kolege utovarali u hladnjaču. Ta grobnica je bila duboka 3-4 m a široka 2-3m. Iz nje su izvadili oko 80-90 leševa. Svi su bili civili, žene i muškarci, u stanju raspadanja. Bager je kidao leševe, tako da svedok nije mogao da vidi da li ima dece. Radili su tokom noći. Isti posao su radili policajci, koji su utovarali leševe koje je vadio drugi bager. Utovarali su leševe u drugu hladnjaču. Svedok ne može da objasni zbog čega su policajci utovarali leševe ali pretpostavlja da bi se brže to završilo. Spasić ih je stalno požurivao da završe posao. Hladnjača koju su utovarili radnici *Higijene* je krenula i brzo se zaglavila u zemlji. Radnici nisu čekali da se izvuče hladnjača, već ih je Spasić odvezao na *Deponiju*. Zatekli su hladnjaču marke *zastava* od šest tona i jedan bager. Tu je takođe sa obeleženog mesta, iz manje grobnice nego na strelištu, bager vadio leševe a radnici su utovarali u kamion. Bilo je oko 50-60 leševa. Hladnjača je otišla pre nego što su radnici krenuli za Prizren. Odatle ih je Spasić odvezao u firmu, gde su se presvukli i umili. Kući su došli u pet sati. Nekoliko dana su se odmarali.

Posle nekoliko dana, direktor Vujičić i šef Spasić obavestili su svedoka i trojicu sa kojima je utovarao leševe na *Strelištu* i *Deponiji* da treba idu u Orahovac/Rahovec da utovaraju leševe. Odveli su ih u Pusto selo/Pastasel, gde su ručno izvadili 90 tela iz pojedinačnih grobnica, koje su bile poređane u dva reda. Osim svedoka i još trojice radnika iz *Higijene*, u ekshumaciji i utovaru tela radilo je još nekoliko ljudi, koje svedok nije poznavao. Kamionom su tela odvežena u kapelu u Prizren.

Komentar:

Svedoku je poznato da je Mirko Vujičić, sin direktora Jove, koji je radio u policiji, obavestavao direktora i šefa *Higijene* o lokacijama masovnih grobnica. Dolazio je u firmu kad god je bilo potrebno da radnici otkopavaju grobnice i utovaraju leševe. Sa svedokom i drugim radnicima taj Mirko je išao u Pusto selo/Pustasel.

Glaavni pretres: 7. 12. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milivoja Savića

Svedok je godinu i po dana, počev od 1991. godine bio načelnik Državne bezbednosti u Đakovici/Gjakove. Posle toga je raspoređen za načelnika Resora državne bezbednosti-Centar u Prizrenu. Zamenik mu je je bio Isa Kastrati. Svedok je imao tri pomoćnika, Mikicu Jovanović, Sretena Camovića i Branka Đukića. Neposredno je odgovarao Jovici Stanišiću, tadašnjem načelniku Državne bezbednosti Srbije. Osnovna delatnost Centra je



bila prikupljanje podataka o terorističkoj organizaciji OVK. Podatke je Centar slao koordinatorima Resora Državne bezbednosti u Prištini, koji su bili u sastavu Štaba MUP-a Srbije za Kosovo, kao i Resoru RDB MUP-a Srbije.

U Suvoj Reci/Suharekë, kao i Đakovici/Gjakovë i Orahovcu/Rahovec, postojali su detašmani, koji su imali mesnu nadležnost a koja obuhvata teritoriju opštine. U detašmanu Suva Reka/Suharekë radili su optuženi Milorad Nišavić i Milan Jablanović. Optuženi Nišavić, kao i svi drugi zaposleni u DB, nikada nisu nosili uniformu. Svedok ga nikada nije video u vojnoj uniformi.

O stradanju porodice Berisha je saznao iz medija. 26.03.1999. je otputovao iz Prizrena i tog dana je bio u Vranju, gde se video sa generalom Nikolićem. Istog toga dana je otišao u Novi Sad, na 40. dnevni pomen pokojnoj supruzi. Svedoku je poznato da je optuženi Nišavić bio vlasnik hotela *Boss* i da je hotel izdavao misiji OEBS-a. O lokatorima ili bilo kakvim drugim predmetima, nađenim u kući gde je bilo sedište misije OEBS-a, svedok ne zna ništa

Pre početka NATO bombardovanja sedište Centra RDB-a je bilo u zgradi SUP-a u Prizrenu. Nakon početka bombardovanja Centar je izmešten. Svi podaci koje je prikupljao Nišavić dostavljao je u pismenoj formi, i to prvom operativcu Centra, svedokovom pomoćniku Mikici Jovanoviću. Optuženi Nišavić nije imao kompjuter, pa je svoje izveštaje diktirao sekretarici u Centru u Prizrenu. Svedoku nikada nije podneo usmeni izveštaj.

Predočavanje iskaza optuženog Milorada Nišavića

Svedok se ne seća da ga je optuženi Nišavić obavestio u martu 1999. godine o ubistvima porodica Berisha, kako je optuženi izjavio pred istražnim sudijom i na glavnom pretresu. Svedok se takođe ne seća da ga je optuženi Nišavić obavestio o paljevinama u Suvoj Reci/Suharekë.

Svedok je ostao pri tvrdnji da optuženi Nišavić, kao ni drugi zaposleni u Centru, nije nosio uniformu.

Komentar:

Punomoćnici su reagovali na svedokovu tvrdnju da je 1999. godine načelnik Resora RDB MUP-a Srbije bio Jovica Stanišić, pa se svedok ispravio i rekao da je ustvari načelnik bio Rade Marković.

Svedok je na pitanje punomoćnika rekao da je nakon proglašenja ratnog stanja policija bila pod komandom vojske.

Glavni pretres: 14. 1. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Kako je suđenje počelo ispočetka, zbog promene u sastavu Veća, a pošto su svedoci Vera Petković, Milovan i Miomir Nišavić u bliskim rodbinskim odnosima sa nekim od optuženih, to prilikom ponovnog suđenja moraju biti upozoreni da nemoraju da svedoče.

Saslušanje svedokinje Vere Petković

Svedokinja je odlučila da svedoči. Ostaje pri svom ranijem iskazu s tim što dodaje da je u junu 1999. godine, kada je napuštala Suvu Reku/Suharekë, videla vojne kamione i tenkove sa razbijenim i krvavim staklima. Pita sud šta je bilo sa tim vojnicima.

Saslušanje svedoka Milovana Nišavića

Svedok ostaje pri iskazu koji je dao ranije, na glavnom pretresu.

Saslušanje svedoka Miomira Nišavića

Svedok ostaje pri iskazu koji je ranije dao, s tim što je na pitanje Nataše Kandić gde je bio 26.03.1999. odgovorio da je bio u Srednjo-školskom centru, gde je bio raspoređen nakon mobilizacije.

Saslušanje svedoka Milana Jablanovića

Svedok je radio u Službi Državne bezbednosti u Suvoj Reci/Suharekë, kao referent. Radio je sa optuženim Nišavićem. Posao mu je bio da se javlja na telefon. Nije imao status operativnog radnika. Služba DB je bila smeštena u zgradi OUP-a Suva reka/Suharekë. Kada je počelo bombardovanje služba DB je izmeštena u jednu privatnu kuću u gradu.

Svedok nije imao radio stanicu a misli da je optuženi imao. Ne seća se gde je bio 24.03.1999. Misli da optuženi Nišavić nije nosio uniformu. Sa optuženim je svakodnevno išao u Prizren, u Službu Državne bezbednosti. Čekao ga je u kolima. Svedok je imao pištolj i dužio je automatsku pušku. Optuženi je takođe imao pištolj ali se svedok ne seća da li je optuženi Nišavić imao hekler. Nije video da je bilo paljevina u Suvoj Reci/Suharekë. Ništa ne zna o iseljavanju Albanaca. Nije video kolone Albanaca. Ne zna da su sa policijom imali neke zajedničke akcije, kao što je pretres kuća. Svedok je čuo za Čegrove, zna da su policajci iz Niša, ali ne zna ko je bio njihov komandant.

O događaju je prvi put čuo nakon što je izbegao sa Kosova, 2002. ili 2003. godine. Svedok ne zna nikoga iz porodica Berisha.

Predsednica Veća je predočila svedoku službenu belešku koju su sačinili policajci Jablan Šapić i Nebojša Lalić u kojoj piše da su svedok i optuženi Nišavić zajedno išli u pretres. Svedok kaže da to nije tačno.

Svedok poznaje svedoka A. Predsednica Veća mu je predočila da taj svedok tvrdi da je bio neki Jablanović, policajac u penziji, pri utovaru leševa. Svedok potvrđuje da je njegov otac policajac u penziji ali on ne zna ništa o tim leševima. Ne zna ko je Jashar Berisha. Bilo je pucnjave ali nije čuo da je bilo nekih ubistava u Suvoj Reci/Suharekë. Čuo je da je ubijen Srbin Bogdan Lazić, pre rata, ali nije mu poznato da je neko od Albanaca stradao tih dana.



Saslušanje svedoka Save Jovanović

U vreme događaja svedok je radio u SUP-u Prizren. Porodica mu je živela u Suvoj Reci/Suahrekë a svedok je stanovao u Prizrenu. 1998. godine policija je bila smeštena u kasarni u Prizrenu. Svedok je spavao u kasarni. Na pet, šest dana pre početka bombardovanja kasarna je izmeštena zbog toga što se sumnjalo da će NATO gađati taj objekat. Ostala su dvojica dežurnih, jedan od njih je bio Repić, svedokov prijatelj, i obojica su poginula prilikom bombardovanja kasarne 25.03.1999.

Posle bombardovanja kasarne, svedok je sa mlađim sinom spavao u jednoj privatnoj kući u Prizrenu ali je često išao u Suvu Reku/Suharekë i u selo Mušutište/Mushutist, gde je boravila njegova supruga sa drugim sinom i ćerkom..

Na ulazu u grad, iz pravca Prizrena, bio je postavljen policijski punkt, na kojem su dežurali po dva ili tri policajca iz OUP-a Suva Reka/Suharekë. Zaustavljali su svakoga ko je prolazio. Svedoku je poznato da su policiji u Suvoj reci/Suharekë pomagali Čegrovi [PJP] iz Niša. Zna da je komandant bio optuženi Mitrović. Video ga je dva puta u SUP-u Prizren.

Svedok zna da je misija OEBS-a bila smeštena u kući familija Berisha a pre toga u hotelu *Boss*, u vlasništvu braće Nišavić. Viđao je vozila OEBS-a ispred hotela *Boss*. Imali su oznake OSCE-a. Čuo je da su ljudi iz te kuće gde je bila smeštena misija OEBS-a ubijeni. Poznao je Bujara, Naima, Sedata i još jednog brata čijeg se imena ne seća. Policija je imala saznanje da je iz porodica Berisha bilo pripadnika OVK. Bujar je bio ekstremista. Počevši od 1996. ili 1997. godine, prestali su svi kontakti sa Berishama. Svedokovi roditelji su stanovali pored kuće Berisha u kojoj je bilo sedište misije OEBS-a. Poznao je Jashara Berishu. Bio je u dobrim odnosima sa njim. Čuo je od dece ili kolega da je ubijen. Misli da je ubijen na samoj pumpi ali ne zna ko ga je ubio.

Svedok pamti da je optuženi Nišavić uvek nosio kožne jakne. Nikada ga nije video u uniformi. Zna da je imao pištolj *magnum*. Bio je u sukobu sa njim oko mesta za parkiranje automobila ispred zgrade u kojoj su stanovali.

Čuo je da je bilo spaljenih kuća ali nije video. Za ubistvo porodica Berishiha saznao je nakon dan, dva, tri dana od događaja, kada je došao u Suvu Reku/Suharekë da obiđe roditelje.

Svedokova majka je stanovala u zgradi gde i bivši policajac Marjan Krasniqi. Majka je bila veoma bliska sa porodicom Krasniqi.

Saslušanje svedoka Jovana Vujičića

Bio je direktor Javnog komunalnog preduzeća *Higijena, zelenilo, groblja i pijace*. Preduzeće se bavilo čišćenjem i uređenjem grada, pijacama i pijačnim uslugama, održavanjem zelenih površina u gradu i održavanjem tri groblja (pravoslavno, katoličko i muslimansko). Bilo je zaposlenih 246 radnika.

Do promene u delatnosti je došlo početkom bombardovanja kada su dobili naredbu Okružnog suda Prizren za sakupljanje leševa. Tom sakupljanju leševa prisustvovali su istražni sudija, predstavnik policije i misije OEBS-a. Bilo je leševa u Orahovcu, Maloj Kruši/Krushe ë Vogel, Velikoj Jruši/Krushe ë Madhe, Landovici/Landovic,



Širokom/Shirokë i još na dosta mesta. Najviše je bilo žrtava bombardovanja ali su sahranjivane i žrtve iz sukoba policije i OVK. Leševi su sahranjivani u selima Zrze/Xence, Orahovac/Rahovec, Mala Kruša/Krushe ë Vogel i Široko/Shirokë. Najviše leševa su našli u Pustom selu/Pastasel. Tela su vadili ručno. Bila su sahranjena u plastičnim vrećama. Drugih masovnih grobnica nije bilo. Nijednu grobnicu nisu otvarali rovokopačem i bagerom. Svedok nije čuo za grobnice na *Strelištu* i *Deponiji* kod sela Ljubižde/Lubizhd.

U voznom parku preduzeća imali su puno kamiona za smeće. Koristili su jedan kombi, troje pogrebnih kola, fapove kipere, dva bagera i jedan rovokopač.

Predočavanje iskaza svedoka Ali Gjogaja

Predsednica Veća je predočila svedoku iskaz Ali Gjogaja sa glavnog pretresa da su direktor [svedok Vujičić] i svedokov šef [Budimir Spasić] naredili njemu i drugim radnicima *Higijene* da idu na *Strelište* i da utovaraju leševe koji su prethodno, bagerom i rovokopačem iskopani iz dve masovne grobnice. Svedok i drugi radnici *Higijene* morali su leševe da utovaraju u kamione – hladnjače. Sve vreme su bili prisutni direktor Vujičić i Budimir Spasić. Zatim su svedok Gjogaj i drugi radnici prebačeni na lokaciju *Djubrište*, u neposrednoj blizini *Strelišta*, gde je bagerom iskopan još jedna grobnica a oni su leševe utovarili u treći kamion. Svedok Vujičić je negirao da je bilo kada dao naredbu za utovarjanje leševa u hladnjače, da on ne zna gde su *Strelište* i *Djubrište* i da njegovo preduzeće nema kamione-hladnjače.

Predsednica Veća je svedoku takođe predočila iskaz Ali Gjogaja da je Vujičićev sin Mirko, koji je bio šef kriminalističke tehnike u SUP-u Prizren, dolazio svakodnevno u preduzeće i prenosio informacije gde se nalaze masovne grobnice, na osnovu čega je direktor upućivao radnike na teren. Svedok je rekao da njegov sin nije dolazio službeno u *Higijenu* jer je imao pretpostavljene preko kojih su išle informacije kada je trebalo da se ide negde.

Glavni pretres: 15. 1. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Srboljuba Markovića

U vreme NATO bombardovanja svedok je radio kao inspektor u SUP-u u Prizrenu. Par puta je u vreme NATO bombardovanja išao na uviđaj u Suvu Reku/Suharekë, kada su bombardovani fabrika *Balkan-belt* i fabrika *Damper*. Poznaje kriminalističkog tehničara iz OUP-a Suvareka/Suharekë Todora Jovanovića, sa kojim je obavljao neke uviđaje u Suvoj reci/Suharekë za vreme NATO bombardovanja.

Svedoku ništa nije poznato o stradanju porodice Berisha. Roditelji su mu živeli u Suvoj Reci/Suharekë. OVK mu je ubila roditelje nakon što se policija povukla sa Kosova.

Saslušanje svedoka Milana Petrovića

Svedok procenjuje da je neposredno pred rat OVK kontrolisala 35 odsto teritorije na području SUP-a Prizren a preostalih 65 odsto mogla je u svakom trenutku da stavi pod kontrolu.



U vreme NATO bombardovanja svedok je bio načelnik Odeljenja kriminalističke policije u SUP-u u Prizrenu. Kada je počeo rat, SUP Prizren je odmah izmešten. Svedok je bio retko u kontaktu sa komandirima stanice policije u Suvoj Reci/Suharekë, optuženim Repanovićem. Kriminalistički tehničari iz SUP-a Prizren išli su na uviđaje u Suvu reku/Suharekë. Za lakša krivična dela uviđaj su vršili pripadnici OUP-a Suva reka/Suharekë. Međutim, kada se radilo o ubistvima i drugim težim krivičnim delima, ekipi iz Suve Reke/Suahrekë pridruživali su se krim. tehničari iz SUP-a Prizren. Svaki OUP na teritoriji SUP-a Prizren (Prizren, Suva Reka, Gora) imao je na raspolaganju kameru za snimanje uviđaja. Uviđaj na teritoriji Suve Reke/Suahrekë obavljao se tako što Dežurna služba OUP-a Suva Reka/Suahrekë obavesti Dežurnu službu SUP-a Prizren i onda uviđajna ekipa iz SUP-a Prizren ide na teren. O konkretnom uviđaju Dežurna služba SUP-a Prizren obavestavala je istražnog sudiju i tužioca. Na teren su išla dva inspektora, Srboљub Marković i Elez Mustafi. Po završenom uviđaju, inspektori su izveštavali svog pretpostavljenog šefa odseka a on svedoka. Pored toga, nakon povratka sa uviđaja inspektori su obavezno obavestavali istražnog sudiju i tužioca o obavljenom uviđaju, u saradnji sa njima određivali su kvalifikaciju krivičnog dela i na osnovu toga podnosili krivičnu prijavu.

Na uviđaj su ekipe izlazile istog dana kada se on dogodio ili najkasnije sutradan ujutru.

Predočavanje činjenica iz spisa predmeta

Predsednica Veća je predočila svedoku da iz iskaza optuženih i pojedinih svedoka proizlazi da je 25.03.1999. bila neka akcija u Suvoj Reci/Suahrekë i da je uviđaj obavljen 26.03.1999. Zatim da je optuženi Repanović obavestio SUP Prizren u popodnevnom satima 26.03.1999. da postoje neki leševi, te je uviđajna ekipa SUP-a Prizren izašla na teren 30.03.1999. Svedok je na to odgovorio da nema informaciju da se toliko kasnilo sa uviđajem. Svedok smatra da je moguće da su bili obavesteni 29.03. pa da je uviđaj obavljen 30.03.1999.

Predsednica Veća je takođe predočila svedoku da su u ekipi 30.03. bili inspektori Nikola Mojsić i Ljubiša Gogić, a onda ga pitala da li su mu inspektori podneli izveštaj. Svedok se ne seća da su mu inspektori podneli izveštaj o obavljenom uviđaju.

Predsednica Veća je dalje predočila svedoku zapisnik o uviđaju od 26.03.1999. u Suvoj Reci/Suharekë koji je obavljen povodom ubistava 25.03.1999. kao i činjenicu da sud poseduje snimke spaljenih kuća, leševa i da je na zapisniku svedokov potpis. Svedok je na to odgovorio da su taj uviđaj obavili ovlašćena službena lica SUP-a Prizren, Branislav Softić i Afrim Latifi, a da se u desnom uglu nalazi njegov potpis kojim je on autorizovao taj zapisnik kao načelnik OKP.

O stradanju porodice Berisha svedok je saznao nakon podizanja optužnice za zločine u Suvoj Reci/Suharekë.

Glavni pretres: 16. 1. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedokinje Sanije Tanasković

U vreme događaja bila je direktor Centra za socijalni rad u Suvoj Reci/Suharekë, koji se nalazi bliže srednjoj i osnovnoj školi nego policijskoj stanici. Bila je angažovana u



Civilnoj zaštiti, da radi na zbrinjavanju civilnog stanovništva. Nosila je teget uniformu. Na početku je dežurala pored telefona i davala vezu sa načelnikom Štaba Civilne zaštite. Pored toga, preko telefona je primala informacije o proglašenju vazdušne opasnosti i to je prenosila osobi koja je bila zadužena za objavljivanje vazdušne opasnosti u Suvoj Reci/Suharekë. Sa svedokinjom, u istoj prostoriji, je bio Zoran Stanisavljević, načelnik Štaba Civilne zaštite. Tu su još bili Milovan Nišavić i Sanja Đorđević.

Pucalo se odozgo, levo, desno. Signali za vazdušnu opasnost su bili svakih pola sata. Ne seća se da li je bilo pucnjave u samom gradu. Stanovala je pored Doma zdravlja. Bilo je paljevine iza mosta. Videla je dim. To su paljene albanske kuće. U štabu niko nije komentarisao.

Ne seća se imena ali zna da je neko iz familije Berisha radio na benzinskoj pumpi. Svedokinja nije čula da se komentarisalo zašto njega nema. O stradanju porodice Berisha je saznala po dolasku u Srbiju.

Saslušanje svedoka Slavomira Jovanovića

Prvog dana bombardovanja ili dan, dva ranije pozvan je u Narodnu odbranu i raspoređen je u TO. Komandant TO je bio Novica Jovanović zvan Maneken. Svedok je bio vozač u komandi TO. Vozio je komandanta a obavljao je i druge poslove, kao naprimer vozio je neke kamiončiće, kada je trebalo nešto prebaciti. TO je bila izmeštena u zgradi Srednjotehničke škole, gde se nalazio i Štab Civilne zaštite ali nisu imali nikakve veze. Poznavao je lekara Bobana Vuksanovića. Poznato mu je da je imao funkciju u TO. Svedok ga je u vreme rata viđao u uniformi. Sa njim je išao često u Prizren, kada su vozili ranjene ili išli da obave neke poslove za TO. Poznato mu je da je Boban Vuksanović pored angažovanja u TO obavljao i neke poslove za Dom zdravlja, kao naprimer, nabavku lekova, sanitetskog materijala i drugo.

Svedok zna da je na benzinskoj pumpi radio Jashar Berisha ali ne zna do kada. Preuzeo je pumpu od optuženog Zorana Petkovića polovinom aprila 1999.

Međutim, predsednica Veća je svedoku predložila zapisnik o primopredaji pumpe između optuženog Zorana Petkovića i svedoka od 24.04.1999. godine, na kome nema potpisa optuženog Zorana Petkovića. Svedok je na to tvrdio da je primopredaju obavila komisija i da je Zoran Petković bio prisutan. Predsednica Veća je upozorila svedoka da iz spisa predmeta proizlazi da je 21.04. 1999. Zoran Petković uhapšen. Svedoku to nije poznato.

Svedoku je poznato da su pored lokalne policije u Suvoj Reci/Suharekë bile stacionirane PJP iz Kruševca. Zna da su imali šifru *Čegrovi*.

Viđao je kolone Albanaca koji su odlazili za Albaniju. Pred napuštanje Suve Reke/Suharekë, u junu 1999. godine, svedok je čuo glasine o ubistvu nekih ljudi ali je detalje saznao iz medija, kada je došao u Srbiju.

Čitanje iskaza svedoka Jablana Šapića

Predsednica Veća je, uz saglasnost stranaka, konstatovala da je iskaz Jablana Šapića pročitao.

Glavni pretres: 17. 1. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Saslušanje svedoka Milenko Đinovića

Radio je u Odeljenju za suzbijanje privrednog kriminala u SUP-u Prizren. Za vreme NATO bombardovanja nije dolazio u Suvu Reku/Suharekë. Prvi put je o ubistvu porodice Bersiha čuo iz medija, pre dve, tri godine.

Saslušanje svedoka Zorana Markovića

Bio je na ispomoći na poslovima inspektora za krvne delikte u SUP-u Prizren. Do 1998. godine je radio kao krim. tehničar u SUP-u Prizren. Za vreme rata radio je isključivo na uviđaju stradanja žrtva bombardovanja i agresije. Patrole su obavestavale sa lica mesta Dežurnu službu a ona je obavestavala uviđajnu ekipu, u kojoj su bili inspektori Elez Mustafi, Ljubiša Gogić i Zoran Marković. Uviđajna ekipa je svoje izveštaje dostavljala Dežurnoj službi, koja ih je prosledivala tužiocu i istražnom sudiji. Istražni sudija je mogao da ovlasti inspektora za krvne delikte da vrši uviđaj. Svedok je vršio uviđaj u selu Ljubižde/Lubizhd, gde su nađena tela 105 žrtava bombardovanja.

Na pitanje Nataše Kandić da li je viđao izbegličke kolone u Prizrenu svedok je rekao da jeste i da je imao saznanje da se Albanci iseljavaju zbog straha od bombardovanja. Na pitanje da li su se Srbi plašili, potvrdio je da su se plašili ali se nisu iseljavali nego su prognani 13.06.1999.

Saslušanje svedoka Nikole Ljubisavljević

Svedok je u vreme događaja radio kao inspektor u SUP-u Prizren, na poslovima suzbijanja opšteg kriminaliteta. Išao je na ispomoć u OUP Suva Reka/Suharekë. Sa njim su u timu bili krim. tehničar iz Suve Reke/Suharekë Todor Jovanović i inspektor Rahmani Džezair zvani Džeza. Zajedno su vršili uviđaje na mestima gde su vršene krađe, provale i pljačke. Protiv osumnjičenih za ta krivična dela podnosili su sudu krivične prijave i saslušavali su ih u prostorijama suda.

Koliko se seća, nakon početka bombardovanja, prvi put je došao u Suvu Reku/Suharekë 28.03.1999. Tom prilikom svedok je video jednu ili dve spaljene kuće a posle više nije bilo spaljivanja. Zna da su to bile albanske kuće. U okolini Suve Reke/Suharekë bilo je stotine spaljenih albanskih kuća.

Početkom aprila, svedok je zajedno sa dva policajca obezbeđivao komunalne radnike prilikom sahranjivanja 18 tela. Devet tela je sahranjeno na starom groblju prema selu Samodraž/Samodrazh, a još devet je sahranjeno u blizini groblja, pored samog puta za selo Samodraž/Samodrazh. Tela su dovežena kamionom komunalnog preduzeća iz Prizrena.

Svedok je čuo dan, dva nakon bombardovanja da su pobijeni Albanci u Suvoj Reci/Suharekë.

Glavni pretres: 18. 1. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milovana Stanojevića



U martu 1999. svedok je bio direktor preduzeća *Metohija vino*, koje se nalazi na izlazu iz Suve Reke/Suharekë, u naselju Široko/Shirokë. Vinarski podrum je u sastavu preduzeća, a nalazi se u samom gradu Suvoj Reci/Suharekë. Šest, sedam dana nakon početka bombardovanja nije dolazio iz Prizrena, gde je živio. Svakodnevno je telefonom razgovarao sa komercijalnim rukovodiocem Rankom Antićem i rukovodiocem punionice Slađanom Repićem, pošto nije imao zamenika. Kada se vratio u preduzeće, 29. ili 30.03.1999. u upravnoj zgradi zatekao je pet, šest pripadnika policije i optuženog Mitrovića, koji je koristio njegovu kancelariju. Komentarisali su ratnu situaciju. Zatekao je putnička policijska vozila. Primetio je da su neke kuće zapaljene u delu gde žive Albanci. Obišao je vinarski podrum ali nije primetio da je na njemu bila postavljena policijska osmatračnica.

Svedok je u svojstvu direktora preduzeća prisustvovao sastancima Štaba Civilne zaštite. Prvi sastanak na kojem je on bio je održan nakon nekoliko dana od njegovog povratka u Suvu Reku/Suharekë. Ne može da se seti da li je sastanak održan u zgradi opštine ili u nekoj drugoj zgradi. Bili su prisutni predsednik Skupštine opštine, predsednik Izvršnog odbora opštine, načelnici opštinskih službi a ne može da se seti da li su prisustvovali načelnik OUP-a i komandir stanice policije. Na tom sastanku se razgovaralo o ugroženosti Srba.

Svedok je poznao Bogdana Lazića i poznatu mu je da je ubijen pre početka bombardovanja. Nije poznao Jashara Berishu. Benzin je uzimao na pumpi u okviru preduzeća, tako da nije imao prilike da upozna Jashara. Ne zna ništa o sakupljanju leševa jer na sastancima Štaba Civilne zaštite nije bilo reči o tome.

Video je da se Albanci iseljavaju. Po svedoku to je bilo organizovano. Albanci su se iseljavali da bi ostavili otvoren prostor da NATO bombarduje Srbe.

Svedok je o stradanju porodica Berisha saznao 2001. godine, kada su mediji u Srbiji počeli da pišu o tome. Nakon povlačenja policije i vojske sa Kosova, svedoku su nestali tast, i još dva rodaka

Komentar:

Prema svedoku, „albanski teroristi“, su 1998. godine kontrolisali značajan deo Suve Reke/Suahrekë ali se to promenilo kada je počelo bombardovanje. Tada je bilo više policije i vojske. Međutim, nije mogao da objasni kako su to Srbi bili ugroženi u uslovima kada je prisutno više policije i vojske i kada se Albanci masovno iseljavaju.

Suđenje je pratio Jovo Đogo, koji odgovara za pomaganje haškim optuženicima.

Saslušanje svedoka Milorada Stojanovića

U martu 1999. godine svedok je bio zamenik generalnog direktora Gumarsko-hemijske industrije *Balkan*. Volonterski je obavljao funkciju potpredsednika opštine Suva Reka/Suharekë. Stanovao je u Prizrenu i pet, šest dana posle početka bombardovanja nije dolazio u Suvu Reku/Suahrekë iz bezbednosnih razloga. Kada je došao, osim čuvara,



nikoga nije zatekao- svi radnici su bili u svojim kućama. Po dolasku, svedok je aktivirao proizvodnju a policija je obezbeđivala dolazak radnika na posao. Preduzeće je bilo među 75 firmi čija je proizvodnja bila značajna za energetska sistem države, pa je zbog toga bilo obavezno da aktivira proizvodnju a radnici su dobili obezbeđenje prilikom dolaska i odlaska na posao.

Svedok ne zna ništa o stradanju porodica Bersiha.

Svedoku je sestrčić nestao na Kosovu. U međuvremenu nađeni su njegovi posmrtni ostaci i predati porodici.

Glavni pretres: 5. 02. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Gorana Obradovića

Svedok je na Kosovu bio od 1997. godine, kao pripadnik PJP, na dužnosti komandira izviđača prve čete 37 Odreda. Od kraja 1998. bio je lično obezbeđenje komandanta 37 odreda. Komandant je imao oznaku *Čegar 1*. Nosili su sivo-maslinaste uniforme a tokom rata su dobili maskirno zelene.

Pred sam kraj rata svedok je prestao da obavlja dužnost ličnog pratioca komandanta 37 odreda. Praksa je bila da svedok uvek ide sa komandantom a vozač Ljubiša Stojanović je ostajao pored vozila. Međutim, svedok nije bio prisutan na sastancima nego je optuženog Mitrovića čekao ispred prostorije u kojoj je on bio na sastanku.

Sedište 37 odreda PJP je bilo u kasarni VJ u Prizrenu. Dan ili dva pre početka bombardovanja 37 odred je dislociran u komunalno preduzeće *Higijena* i hotel *Putnik* u Prizrenu a komanda odreda je bila izmeštena u vinograde na ulasku u Suvu Reku/Suharekë iz pravca Prizrena. Tu se nalazilo par objekata preduzeća *Metohija vino* (vinarija, skladište, upravna zgrada). Pored komande, tu je bio smešten i centar veza PJP.

Svedoku je poznato da je 25.03.1999. 37 odred delovao u sadejstvu sa vojskom generala Božidara Delića. Tog dana, u popodnevnom časovima primili su vest da je bombardovana kasarna u Prizrenu i da je poginuo policajac Dragan Barać.

Sutradan, rano izjutra, svedok je krenuo sa optuženim Mitrovićem i vozačem Ljubišom Stojanovićem za Prizren. Prvo su otišli u kasarnu a potom u bolnicu da komnadant obiđe povređenog policajca Nenada Milojevića. Svedok nije ulazio ni u kasarnu ni u bolnicu nego je čekao optuženog Mitrovića kod kola. Nakon toga, optuženi Mitrović sastao sa nekim od načelnika policije. Svratio je i u hotel *Putnik*, gde je bila logistika 87 odreda. 87 odred je bio na položajima. Ono što je 37 odred osvojio to je onda branio 87 odred. Zoran Randelović je bio komnadnt 87 odreda. Poginuo je 24.04.1999. ispred kuće na putu prema Orahovcu/Rahovec. Ubijen je u zasedi.

Natrag u Suvu Reku /Suharekë krenuli su između 13:00 i 14:00 časova. Usput su svratili kod komandantovog prijatelja izvesnog Žike, što svedok nije pomenuo prilikom ispitivanja kod istražng sudije. Trebalo im je dva, tri sata da stignu u Suvu Reku/Suharekë. Otišli su do policijske stanice. Optuženi Mitrović je ušao u stanicu, bio je



ljut, i upozorio je policajce da preti velika opasnost i da treba da podignu borbenu gotovost. Kratko su se zadržali.

Predočavanje odbrane optuženog Jovanovića i iskaza svedoka A

Predsednica Veća predočila je svedoku iskaze svedoka A i optuženog Jovanovića da su 26.03.1999. u podne videli komandanta Mitrovića ispred policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë. Videli su kada je izlazio iz plavog *landrovera*. Bio je u zelenoj maskirnoj uniformi. Svedok je to negirao.

Svedok je čuo za stradanje porodice Berisha iz medija, nakon odlaska sa Kosova.

Komentar:

Iskaz svedoka da je optuženi Mitrović svraćao 26.03. 1999. u policijsku stanicu i da je bio ljut, tražio aktivnost i povećanje borbene gotovosti odgovora odbrani optuženog Jovanovića i iskazu svedoka A, s tim što svedok A i optuženi Jovanović tvrde da se taj događaj odigrao u podne a svedok da je to bilo posle 14:00 časova.

Saslušanje svedoka Ljubiše Stojanovića

Svedok je 10.06.1998. godine, kao pripadnik 37 odreda PJP, otišao na Kosovo. Od jula 1998. vozio je komandanta 37 odreda, optuženog Mitrovića. Komandu odreda sačinjavali su komandant odreda, njegov zamenik Predrag Grujić, pomoćnik Nenad Milojević, evidentičar, vozač, blagajnik, lekar - ukupno sedam ili osam pripadnika odreda.

Komanda je 24.03.1999. premeštena u zgradu Skupštine opštine Prizren. 25.03.1999. u ranim jutarnjim satima komandant 37 odreda je krenuo prema Suvoj reci/Suharekë. Oko 6:00 časova su stigli u *Metohija vino*, i tu su smestili komandu. Tu je već bio major VJ Stojan Konjikovac sa vezistima. Vozilo vezista je bio plavi *landrover*. Oko 20:00 časova čuli su jake detonacije. Obavešteni su da je pogođena kasarna u Prizrenu, da su dvjica pripadnika policije poginula. Tu noć spavali su u vozilima. Sledećeg dana, oko 8:00 časova, otišli su u Prizren. Komandant je otišao do kasarne da vidi da li može da organizuje izvlačenje dvojice stradalih policajaca a svedok je otišao po gorivo. Posle su otišli u bolnicu da običu povređenog Nenada Milojevića. Svedok je krenuo sa optuženim Mitrovićem a pored kola je ostao Goran Obradović, pratilac komandanta, optuženog Mitrovića. Svedok je prilikom posete slikao komandanta i ranjenog Milojevića. Posle toga su se vratili u kasarnu. Sačekali su da helikopter poleti. Zatim su svratili u komunalno preduzeće *Higijenu*, gde se optuženi Mitrović sastao sa načelnikom i zamenikom načelnika SUP-a Prizren, a potom u hotel *Putnik* da komandant uzme neke svoje lične stvari. U Suvu Reku/Suharekë, u upravnu zgradu *Metohija vino*, stigli su oko 15:00, 16:00 časova. Razdaljinu od 30km, od Prizrena do Suve Reke/Suharekë, prešli su za pola sata.

Svedoku je poznato da je optuženi Mitrović, u okviru akcije oslobađanja puta Suva Reka/Suharekë-Orahovac/Rahovec, naredio komandirima četa da 26.03.1999. krenu putem od Suve Reke/Suharekë do sela Reštane/Reshtan i da idu polako zbog eventualnog dejstva neprijatelja.



Predočavanje iskaza svedoka iz istrage

Predsednica Veća je predočila svedoku da je na ispitivanju kod istražnog sudije rekao da je povređeni Milojević transportovan sanitetom ili kamionom. Svedok nije umeo da objasni zašto je na glavnom pretresu vrlo precizno rekao da je povređeni Milojević prevezen helikopterom u Beograd.

Predsednica Veća je takođe predočila svedoku da u istražnom postupku uopšte nije spominjao da je 26.03.1999. sa optuženim Mitrovićem svraćao u komunalno preduzeće *Hugijenu* i hotel *Putnik*. Svedok je na to odgovorio da je nakon saslušanja kod istražnog sudije mnogo razmišljao i setio se da su svraćali u komunalno preduzeće i hotel *Putnik*.

Svedok je za ubistvo porodice Berisha saznao 2005. godine, iz medija.

Komentar:

Punomoćnik Todorović je tražio od predsednice Veća da predочи svedoku iskaze načelnika SUP-a Prizrena Vojinovića i njegovog zamenika Vukobrata da se oni ne sećaju da su 26.03.1999. u Prizrenu videli optuženog Mitrovića. Predsednica Veće je to učinila a svedok je objasnio da se optuženi Mitrović s nekim sastajao ali da on ne zna tačno s kim.

Glavni pretres: 6. 2. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Zorana Siketića

Svedok je u novembru 1998. godine postavljen za komandira treće čete 37 odreda PJP, čiji je komandant bio optuženi Mitrović. U sastavu svedokove čete je bilo šest vodova: četiri voda su bila iz sastava SUP-a Kruševac a dva iz sastava SUP-a Prokuplje. Komandir prvog voda je bio Goran Spasić, drugog Rade Jović, komandir trećeg voda Ljubonir Ljubomirović, koji je poginuo a na njegovo mesto je došao Dragan Grujić, zati, komandir petog voda je bio svedok [Zoran Siketić] a on se ne seća ko je bio komandior šestog voda, ali zna da je bio iz SUP-a Prokuplje. Svedokov zamenik je bio Goran Veličković koji je poginuo posle 30.03.1999. godine u selu Reštane/Reshtan - naleteo je na minu. Četa je brojala između 150 i 160 ljudi. U pojedninačnim akcijama svedok se obraćao lokalnim policijama da mu daju ljude koji poznaju teren. Nedelju dana pre početka bombardovanja, svedokova četa je iz hotela *Balkan* dislocirana uo privatnim kućama.

37 odred je bio akcijski odred koji nije bio vezan za jedno područje. On je bio leteći odred koji je vršio čišćenje terena i uništavanje terorističkih grupa skoro na celoj teritoriji Kosova. Komandant 37 odreda PJP, optuženi Mitrović, komande je dobijao od komandanta Štaba PJP, generala Obrada Stevanovića, čije je sedište bilo u Prištini.

Akcija čišćenja terena na potezu od Reštana/Reshtan prema Orahovcu/Rahovec počela je 25. ili 24. 03. 1999. Taj zadatak je 37 odred dobio na zajedničkom kolegijumu u Prizrenu, kada su svi komandiri četa dobili karte tog područja. Akciju je vodio komandant odreda optuženi Mitrović. Svedok je dobio zadatak da sa svojom četom očisti teren od središnjeg dela Reštane/Reshtan prema Slapuzane/Slapuzhan i dalje prema Velikoj Hoči/Hoce ě



Madhe. Krenuli su kamionima iz sela Movljane/Movlan, došli su do policijske stanice u Suvoj Reci/ Suharekë a odatle su nastavili peške Reštanskim putem. Pretresali su ceo teren, takođe i stambene objekte i to tako što su bili raspoređeni u strelce. U kućama nije bilo civila. Cilj cele akcije je bio da se oslobodi put Suva reka/Suharekë-Orahovac/Rahovec. U toku akcije o svim bitnim promenama na terenu svedok je informisao komandanta Mitrovića kako bi on mogao da vidi tačke i pozicije do kojih je četa dospela i da bi znao da jedinice ubrzava ili usporava. Svedok ne zna gde je u toku akcije bilo komandno mesto optuženog Mitrovića. Sa njim je u vreme akcije komunicirao putem radio veze. Seća se da je razgovarao sa njim 26.03. 1999. O tome gde se nalazio optuženi Mitrović, svedok kaže: "Verovatno je bio tu u blizini, pošto je pratio ceo tok i ne znam sada mogućnosti dometa te radio veze koja nije išla preko repetitora ili preko nekih satelita...ali morao je biti u našoj blizini, s obzirom da su to mali sistemi, znači to je verovatno bilo na nekom kamionu ili tako na nekom pokretnom vozilu".

Posle svake akcije komandiri su obavezno sačinjavali pismeni izveštaj u kome su navodili da li su imali gubitke, da li je pronađeno nešto od oružja, tehničkog materijala ili neka dokumenta. Posle akcije u Suvoj Reci/Suharekë svedok je sačinio izveštaj i predao komandantu odreda. Posle izlaska sa Kosova sva dokumentacija 37 odreda je po naredbi uništena.

Komentar:

Svedok je na pitanje punomoćnika naveo da pripadnici PJP nisu imali pismeno uputstvo za ponašanje u ratnim sulovima ali ih je komandant Mitrović, sedam dana pre početka bombardovanja, na sastanku u upravnoj zgradi preduzeća *Metohija vino* obavestio o pravilima delovanja za vreme rata. Budući da iz spisa predmeta proizlazi da su pripadnici PJP samo sedam dana nakon pomenutog sastanka učestvovali u ubijanju civila, očigledno je da ih optuženi Mitrović nije upoznao sa pravilima međunarodnog humanitarnog prava u ratnim uslovima koji propisuju zaštitu civila.

Saslušanje svedoka Gorana Spasića

Svedok je bio komandir prvog voda treće čete 37 odreda PJP. Svedokov pretpostavljeni je bio Zoran Siketić, komandir čete. Sve zadatke je dobijao od njega. Kada je počelo bombardovanje, svedok je sa četom napustio hotel *Balkan* i deo čete je premešten u selo Movljane/Movlan a deo u *Damper*, pogon fabrike *Balkan* u Suvoj Reci/Suharekë. Nakon početka bombardovanja, prvog ili drugog dana, svedok je dobio zadatak da sa vodom izvrši pretres terena prema Orahovcu/Rahovec. Došli su kamionima iz Movljana/Movlan do policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë, a odatle su krenuli peške Reštanskim putem. Ulazili su u dvorišta da vide da li ima oružja, propagandnog materijala, medicinskog materijala i slično. Nije siguran da li su njegovi policajci ulazili u kuće. Ništa nisu našli i zato su brzo napredovali.

Tokom akcije, komandir čete Siketić je održavao vezu sa komandantom Mitrovićem i svedoku je prenosio naređenja i uputstva.

Komentar:



Na pitanje punomoćnika, svedok je rekao da tokom celog rata nije video pripadnike OVK, niti poginule vojnike te formacije, kao ni zatvorene albanske civile. To ukazuje da su akcije srpskih snaga bezbednosti u vreme NATO bombardovanja bile usmerene prema albanskim civilima.

Saslušanje svedoka Trifuna Petkovića

Svedok je bio direktor fabrike *Balkan-belt* u Suvoj Reci/Suahrekë. Fabrika je imala hotel i restoran. U hotelu su bila smeštena oko 100 policijaca iz Srbije. Fabrika je bila od posebnog značaja za državu, pa je policija obezbeđivala objekat. Od 24.03. do 31.03.1999. fabrika nije radila. Svedok je za to vreme bio u Prizrenu. Kada se vratio 31.03. 1999. godine, izabran je za člana Štaba Civilne zaštite, koji su činili predsednik opštine, potpredsednik opštine, predsednik Izvršnog odbora, načelnik OUP-a i direktor *Metohija-vino*. Načelnik OUP-a je pozivao za sastanak. Štab nije bilo zvanično telo. Svedok je bio zadužen za snabdevanje civilnog stanovništva životnim namirnicima.

Na sastancima Civilne zaštite pominjalo se da su neki ljudi bili zaduženi za sakupljanje leševa životinja a ponekad je čuo da su na nekim mestima nađena neka tela, kao i da su sahranjena.

Pre početka bombardovanja ubijen je Srbin Bogdan Lazić, radnik *Balkan belta*. Svedok je poznavao Jashara Berishu i zna da je ubijen tokom rata ali ne zna koga je ubio. Tokom rata samo je video telo ubijenog dr. Bobana Vuksanovića, nijedno više.

Glavni pretres: 7. 02. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Marjana Krasniqi

Svedok je 22.03.1999. prestao da izlazi iz stana u Suvoj Reci/Suharekë. Plašio se ubistava. Čuo je da je bilo ubistava 25.03.1999. na Reštanskom putu. Tog dana video je da na ulicama ima samo policije i vojske. Uveče je čuo duže rafale. Iz svog stana je video pljačkanje prodavnice auto delova i apoteke koja je bila vlasništvo izvesnog Morine iz Reštana/Reshtana.

Dana 25.03.1999. oko 6:00 časova izjutra svedoka je pozvao Nexhad Berisha i rekao mu da je kod njega bio Nišavić i da mu je uzeo neki novac. Svedok je znao da Nexhad govori o Nišaviću koji je radio u DB. Nexhad ga je još pitao da proveriti da li može da dođe kod roditelja koji su stanovali u blizini svedoka. Svedok mu je savetovao da ne dolazi jer svuda ima policije.

Svedok je poslednji put video optuženog Nišavića u februaru 1999. Viđao ga je u civilnom odelu. Nije video da je naoružan. Poznato mu je da ima dva brata. Jedan je bio direktor SIZ-a za stambena pitanja. Za drugog je čuo da je radio kao stražar u misiji OEBS-a, koja je prvo bila smeštena u hotelu *Boss* a posle toga u kući Nexhada Bersihe. Zaposleni u misiji OEBS-a su stanovali kod Murata Suke, Kabashija i kod drugih Albanaca



U zgradi gde je stanovao svedok živeli su roditelji policajca Save Jovanovića. U to vreme, nije razgovarao sa njim, mada su do rata imali dobre komšijske odnose. U zadnje vreme, Sava Jovanović se udaljio. Retko je dolazio kod roditelja.

Predsednica Veća je podsetila svedoka da je haškim istražiteljima rekao da mu je Sava Jovanović pričao da mu je optuženi Nišavić rekao da će platiti Albanci koji su mu preuzeli posao [mslija OEBS-a se preselila iz hotela *Boss* kod Nexhada Berisha]. Svedok je potvrdio da mu je to Sava rekao, jednom prilikom kada su razgovarali u dvorištu, ali se ne seća kada je to bilo.

Svedok je stanovao u zgradi ispod parka na glavnom putu Suva Reka/Suharekë – Prizren. Ta zgrada je udaljena od ambulante oko 300 do 400 metara a od policijske stanice oko 700m..

Dana 26.03.1999. oko 16:00 časova, svedok je video kroz prozor jedan kamion sa narandžastom ciradom. Zadnji deo cirade je bio spušten. Video je da kamion vozi optuženi Zoran Petković. U jednom trenutku kamion je stao, i Zoranu je prišla njegova majka Vera. Optuženi Zoran nije izlazio iz kamiona nego je sa majkom razgovarao kroz otvorena vrata. Optuženog Zorana Petkovića poznaje jer je vozio autobus a brata manje poznaje.

Dana 28.03.1999. svedok je otišao za Albaniju. Od građana je saznao šta se dogodilo.

Prepoznavanje

Svedok je prepoznao optužene Repanovića i Nišavića.

Kada se vratio iz izbeglištva, svedok je išao da vidi mesto zločina. U piceriji je našao vojna nosila. Spolja nije bilo znaka zločina. Unutra, tragovi na zidu su ukazivali da je korišćeno automatsko oružje.

Odbrana je tražila od Veća da donese odluku da li se izjave svedoka date Haškom tribunalu mogu koristiti kao dokaz pred domaćim sudom.

Komentar:

Punomoćnik Todorović je svojim pitanjem razjasnio da je svedok 25.03.1999. godine video dva kamiona: jedan koji je vozio optuženi Zoran Petković i kasnije, drugi, vojni kamion, u kojem su bili vojnici sa crveniom maramama na ramenu. Taj drugi kamion se kretao u vreme kada je svedok video pljačku prodavnice auto-delova.

Svedok je na pitanje punomoćnice Nataše Kandić objasnio da je tokom puta za Albaniju saznao da je u ubistvu porodica Berisha učestvovao optuženi Nišavić.

Saslušanje svedoka Fejzullah Berisha

Svedok ima kuću udaljenu oko 200m od policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë. Dana 26.03. 1999. između 11:00 i 12:00 sati svedok je bio u dvorištu kada je čuo neko jecanje i viku. Izašao je iz dvorišta i otišao iza kuće odakle je video da to dolazi iz pravca autobuske stanice. Nakon pet, šest minuta neko ga je gađao iz snajpera ili iz automastke puške pa je svedok brzo ušao u kuću. Popeo se na tavan, rasklonio nekoliko crepova i



video je žene i decu kod autobuske stanice. Čuo je da viču, kukaju. Video je da su policajci pucali sa zvonika i sa zgrade *Podrumi vina* ali ne i da je neko od žena i dece pogođen. Pucalo se sa tri, četiri strane. Primetio je grupe policajaca pored policijske stanice i na putu Suva Reka/Suhareke-Prizren. Civili su pokušavali da izađu na put Suva Reka/Suhareke-Prizren a zatim da se vrate na autobusku stanicu ali ih je policija usmeravala prema Zanatskom centru. Video je da su ih uveli u jedan kafić. Posle 20 do 30 minuta, svedok je čuo rafalnu paljbu. Pozvao je telefonom rođaka Jashara Berishu i ovaj mu je rekao „nemoj da pitaš, užas za našu porodicu Berisha“. Rekao mu je da ga više ne zove. Nije imao koga da pita šta se dogodilo sa civilima koje je policija uvela u Zanatski centar.

Policija je bila u plavim uniformama.

Svedok je na mapi koju mu je sud dao obeležio mesto svoje kuće i pokazao šta je sve od svoje kuće video (Reštanski put, crkvu, Vinariju, policijsku stanicu i Zanatski centar). Sva pomenuta mesta je obeležio na karti.

Svedok je 29.03.1999. sa celom porodicom izbegao u Albaniju. Video je da su kod policijske stanice sve kuće spaljene.

Svedok poznaje optužene Repanovića, Nišavića, Mikija i Zorana Petkovića. Sa optuženim Zoranom je radio u istom preduzećem. Poznaje optuženog Ramiza Papića.

Komentar:

Svedok Berisha je među ljudima koji su bežali prepoznao Vesela Berishu i njegovog sina Hajdina. Vesel je nosio belu kapu a za ruku je vodio dvoje dece. Takođe na pitanje punomoćnika svedok je rekao da su sa zvonika i pre 25.03.1999. policajci opucali. Dva puta su pucali na njegovog brata, kada je dolazio kod svedoka.

FHP je uspeo da obezbedi dva svedoka sa Kosova, od pet koliko je sud planirao da sasluša u posmatranom periodu. Osnovni razlog neprihvatanja da dođu u Srbiju i neposredno svedoče pred sudom je neprijateljsko reagovanje vlade Srbije na proglašenje nezavisnosti, planirano za 17.02.2008. To je razlog zbog kojeg su porodice odustale da dođu i prate suđenje. Na predlog punomoćnika sud je doneo rešenje da svedoke sa Kosova prate dvojica pripadnika Kosovske policijske službe (KPS). U skladu sa dogovorom između UNMIK-a i FHP-a, svedoci su na granični prelaz Merdare stigli u pratnji UNMIK policije a od granice, zajedno sa dvojicom pripadnika KPS, nastavili su pod pratnjom Jedinice za zaštitu svedoka MUP-a Srbije.

Glavni pretres: 8. 02. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Nenada Stojkovića

Svedok je prvi put došao na Kosovo u februaru 1997. Na početku bombardovanja svedok je bio komandir četvrte čete 37. odreda PJP, koja je imala četiri voda: komandir prvog



voda je bio Nenad Ilić, drugog voda Zoran Janković, trećeg voda policajac Bogdanović iz Lebana, četvrti vod nije imao komandira a komandir petog voda je bio bio Saša Cvetanović. Svedokov zamjenik je bio Goran Veličković. Svedok je bio raspoređen u Orahovcu/Rahovec. Uputstva za postupanje u vreme rata i bombardovanja dobio je 22. ili 23.03.1999. od komandanta 37 odreda PJP, optuženog Mitrovića. Tada je komandant 37 odreda pozvao sve komandire četa u komandu odreda u kasarni VJ u Prizrenu i dao im uputstva kako da se ponašaju u slučaju bombardovanja i konkretne zadatke za akcije protiv šiptarskih terorista, i to: „konkretno zadatke svakoj jedinici, savkom komandiru čete, ko će na kom pravcu u protiv-terorističku borbu i ujedno nam je podelio šifranike za razgovor, podelio nam je oznake kako bi se razlikovali, znači to su trakice za obeležavanje na rukama, podelio nam je razgovornike za šifrovano vođenje razgovora. To su knjižice preko kojih se mi sporazumevamo šifrovano, da ne ide to otvoreno, tako da se oni razlikuju za svaki dan, razlikuju se za svaki konkretan slučaj...“ Zadatak čete je bio čišćenje terena i neutralisanje 122 i 124 brigade OVK u trouglu Orahovac-Suva reka/Suharekë-Prizren iz pravca Orahovca/Rahovec. Akcija je počela 25.03.1999. godine, rano ujutro. Svi pripadnici PJP koji su učestvovali u toj akciji nosili su zelene maskirne uniforme, i to zbog potrebe maskiranja, terenskih uslova, smanjivanja siluete. U to vreme optuženi Mitrović takođe je nosio zelenu maskirnu uniformu. Tokom akcije svedok je komunicirao sa optuženim Mitrovićem putem radio veze. Optuženi Mitrović je imao komandno mesto u *Vinariji* u Suvoj Reci/Suharekë. Preko radio veze optuženi Mitrović je pitao da li ima otpora, kakva je situacija, savetovao da ne žure i da budu sigurni. Svedokova četa se kretala tako što su vodovi išli jedan za drugim. Išli su preko sela Zočište/Zoçishtë i Opušu/Opušë. Štitili su levi bok borbenoj grupi 549 brigade VJ. Svedokovoj četi u susret su išle čete iz Vranja, Kruševca i Niša. Spojili su se na raskrsnici koja je udaljena kilometar od sela Dobrodeljane/Dobrodelan.

Svedok je imao plavi *landrover* koji je korišćen za prevoz namirnica i municije. Vozio ga je kurir. Bio je blindiran i kao veoma sigurno vozilo svedok ga je povremeno koristio kada je trebalo negde da se bezbedno preveze. Taj *landrover* je uništen prilikom osvajanja sela Budakova/Budakovë, naleteo je na minu i raznet je. Posle dva dana svedok je dobio drugi, takođe plavi *landrover* ali koji nije bio blindiran.

Nakon svake akcije komandiri četa su bili obavezni da podnesu pismeni izveštaj komandantu odreda: „tu se, u tim izveštajima, podnosio kompletan, znači, sled događaja o primljenom zadatku, pravci borbeno grupe koje idu levo, desno, susedi, konkretan zadatak, pretpostavke o neprijetelju, kakav je neprijatelj, našta može da se naleti...“

Svedok zna da su prilikom bombardovanja kasarne u Prizrenu [25.03.1999] poginula dva pripadnika PJP ali ne zna da li je optuženi Mitrović 26.03.1999. bio na licu mesta. Toga dana [26.03. 1999] u ranim jutranjim časovima svedok je preko radio veze čuo razgovor između optuženog Mitrovića i komandira Niške čete ali nije znao gde se u tom momentu optuženi Mitrović nalazio.

Komentar:

Odgovarajući na pitanje punomoćnika Todorovića kada je prvi *landrover* uništen svedok je odgovorio da je to bilo prilikom akcije u selu Budakovo, posle početka



bombardovanja, ali da ne zna mesec i dan. To je značajno zbog toga što je po izjavama pojedinih optuženih i svedoka [optuženog Jovanovića i svedoka A] optuženi Mitrović viđen 26. 03.1999. [drugog dana bombardovanja] u plavom *landroveru* ispred OUP-a Suva Reka/Suharekë.

Nataša Kandić je pokazala svedoku dve fotografije iz perioda NATO bombardovanja na Kosovu: na prvoj, za policajca sa uperenom puškom u ranjenog pripadnika OVK, svedok je rekao da je reč o pripadniku njegove čete, izvsenom *Šišarki* i da je o svojim saznanima o tom događaju dao izjavu Tužilaštvu za ratne zločine. U vezi sa drugom fotografijom svedok je na pitanje o ruskim dobrovoljcima tvrdio da ih u njegovoj jedinici nije bilo. Međutim, optuženi Mitrović identifikovao je trojicu ruskih dobrovoljca i objasnio da su oni pripadnici tzv. Lutajuće jedinice, koja se vidi na fotografiji, i da se on slikao sa njima negde u maju 1993. kada ih je slučajno sreo oko Budakova/Budakovë. Identifikovanje ruskih dobrovoljaca je značajno zbog toga što je oštećena Shyrete Berisha pomenula da su 26.03.1999. u grupi policajaca koji su došli u njenu kuću, pored srpskih policajaca, bili i neki vojnici koji su govorili ruski.

Saslušanje svedoka Rada Jovića

U vreme događaja svedok je bio komandir drugog voda treće čete 37 odreda PJP. Neposredni starešina mu je bio Zoran Siketić, komandir treće čete. Svedok je sa drugim pripadnicima jedinice, koji su takođe bili na odmoru u Srbiji, stigao u Suva Reku/Suharekë ujutro, 23.03.1999. Cela treća četa je bila smeštena u hotelu *Balkan*. Ne seća se da li je po dolasku video komandira Siketića. Imali su vremena da ostave stvari i odmah su upućeni u selo Reštane/Reshtan na punkt. Došli su u selo u plavim uniformama ali su vraćeni da obuku zelene, ratne uniforme. Zadatak im je bio da drže taj punkt. Oko podne, 25.03. 1999. u Reštane/Reshtan su došli i ostali vodovi treće čete sa komandirom Siketićem. Odmah zatim dobili su naredbu da svi idu prema selu Studenčane/Studenqan i Samodražu/Samodrezh. Svedok je imao radio vezu sa komandirom čete. Kada su krenuli, napadnuti su jakim vatrom, pa su se sklonili u neke tri kuće na kraju Reštana/Reshtan, gde su prespavali, a potom ušli u prvo selo, prenoćili i krenuli prema selu Dobrodeljane/Dobrodelan.

Svedoku je poznato da je u prodavnici u Suvoj Reci/Suharekë ubijen jedan Srbin, ali nije siguran da je tim povodom policija organizovala blokadu grada.

Svedok je mesec dana nakon početka bombardovanja učestvovao u pretresima kuća u Suvoj Reci/Suharekë. Kuće su bile prazne.

Optuženog Mitrovića nikada nije video.

Saslušanje svedoka Saše Miškovića

Svedok je bio komandir prve čete 37 odreda PJP [Niška četa]. Uoči početka bombardovanja, svedok je pozvan na sastanak kod komandanta odreda, u kasarnu u Prizrenu. Bili su prisutni komandiri svih četa 37 odreda. Komandant odreda, optuženi



Mitrović naredio je da se odmah izvrši dislokacija kasarne, što je i učinjeno tokom večeri. Sutradan [24.03.1999] komandiri četa su ponovo imali sastanak sa komandantom odreda, optuženim Mitrovićem. Sastanak je održan u fabrici poljoprivrednih proizvoda u Prizrenu [svedok ne zna ime], gde je odred izmešten iz kasarne. Komandiri su dobili precizan i konkretan zadatak za sutradan izjutra [25.03.1999]. Svedok je dobio zadatak da iz Prizrena ide u Suvu Reku/Suharekë a odatle prema Studenčane/Studenčan, gde su bile locirane snage OVK, a sve u cilju uspostavljanja kontrole nad komunikacijom Suva Reka/Suharekë- Orahovac/Rahovec. Svi pripadnici 37 odreda nosili su zelene maskirne uniforme.

Tokom akcije, svedok je preko radio veze bio stalno u vezi sa optuženim Mitrovićem. Po svedokovom znanju, optuženi Mitrović nije imao stalno mesto i poziciju već je menjao zavisno od njegove procene situacije i zadatka.

Svedok je iz medija saznao za stradanje porodice Berisha.

Komentar:

Sva trojica saslušanih svedoka su starešine u 37 odredu PJP, čiji je komandant optuženi Mitrović (dvojica komandira četa i jedan komandir voda). Zajedničko u njihovim iskazima je to da su nakon proglašenja ratnog stanja svi pripadnici odreda nosili zelene maskirne uniforme; sve starešine u odredu bile su 24.03.1999. na sastanku sa optuženim Mitrovićem koji im je tada dao uputstva za delovanje u ratnim uslovima i konkretne zadatke na terenu, počev od sledećeg dana, i treće, da su tokom svih akcija komandiri četa bili u stalnoj radio vezi sa optuženim Mitrovićem i da je on u svakom trenutku znao situaciju na terenu i na osnovu toga je izdavao naređenja. Iskazi ove trojice svedoka ne potvrđuju odbranu optuženog Mitrovića.

Glavni pretres: 3. 03. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje sudskog veštaka dr. Aleksandra Jovanovića

Nenad Jovanović ispoljava simptome lakšeg poremećaja duševnog zdravlja ali koji ne remete u bitnoj meri njegovu sposobnost da učestvuje u aktuelnom sudskom postupku, nesmetano prati tok suđenja i koristi se pravima koja mu pripadaju.

Saslušanje sudskog veštaka dr. Nade Janković

Nenad Jovanović zna precizno šta su njegove potrebe, šta želi i kako će to sprovesti i za njega bi, koliko god da je suđenje traumatično, još traumatičnije bilo da se izmesti iz tog procesa.

Saslušanje svedoka Agrona Berishe

U skladu sa zahtevom svedoka i člana 14 Zakona o organizaciji nadležnosti državnih organa u postupku za ratne zločine, Veće je donele rešenje da se svedok sasluša video linkom. Prevodilac u sudnici u Beogradu prevodio je svedokove reči sa albanskog na



srpski a pitanja svedoku sa srpskog na albanski jezik. Svedok nije došao u Beograd da svedoči jer je veoma zauzet a i zbog bezbednosti. Svedok je lekar po zanimanju.

Svedok je saslušan od strane haških istražitelja 21.04.1999. i 19.06.2001. godine. Saslušan je u postupku protiv Slobodana Miloševića, kao i od strane istražnog sudijske Veća za ratne zločine 26.11.2004. godine na Kosovu.

Svedok je živio sa svojom porodicom, bratom, njegovom porodicom i majkom u kući pored kuće rođaka Fatona i Nexhada. Udaljena je od policijske stanice oko 70 do 80m. Ispred kuće nema drveća. Svedok ima čist vidik. Ulaz u Fatonovu kuću je mogao jako dobro da vidi ali nije mogao da vidi ulaz u Nexhadovu kuću jer se nalazi na suprotnoj strani. U kući Nexhada je bila smeštena misija OEBS-a. Pre toga misija je bila u hotelu *Boss*, čiji je vlasnik bio Miki Nišavić, radnik Državne bezbednosti.

Svedoku je poznato da je pre bombardovanja optuženi Nišavić bio ranjen i da je nakon toga policija ubila sedam lica [Albanaca]. Uoči bombardovanja bila je jako napeta situacija u Suvoj Reci/Suharekë. Ljudi nisu izlazili iz svojih kuća, na ulicama je bilo puno policije, koja je legitimisala Albance. Posle 12.00 sati Albanci nisu izlazili na ulice. Svedoka su nekoliko puta legitimisali na putu do posla. OVK nije bila aktivna su Suvoj Reci/Suharekë. Svedoku je poznato da je nekoliko dana pre početka bombardovanja ubijen jedan prodavac [Srbin] a u vezi sa tim ubijeno je nekoliko Albanaca, Naser Bytyqi i još nekoliko drugih Albanaca.

Na zvoniku je bio postavljen snajper. Svedok ga je video. Prvi put, tri do četiri dana pre početka bombardovanja. Čuo je da je snajper bio postavljen i na *Podrumima vina*.

Dana 25.03.1999. oko 5:00 ili 6:00 časova izjutra svedoka je probudila majka i rekla mu da brzo ustane jer su opkoljeni. Svedok je kroz prozor video oko 50-60 policajaca koji su išli Reštanskim putem. Išli su u koloni. Svedok je imao utisak da su specijalci. Imali su nove maskirne uniforme, plave boje, i nosili su kape i trake. Oko deset policajaca zaustavilo se ispred Fatonove i Nexhadove kuće a ostali su produžili prema Reštanu/Reshtan. Svedok je video belo policijsko vozilo marke *niva* ispred Nexhadove i Bujarove kuće i da policajci iznose iz kuće neke papire i stavljaju u to vozilo. Zadržali su se oko petnaest minuta. Posle sat, dva, svedok je video dim i vatru iz pravca u kojem je pre toga otišla policija. Gorele su kuće. Čuo je pucnjevu. U večernjim satima svedok je čuo da je tamo ubijeno 20-30 lica. Kasnije, svedok se video sa Nexhadom i njegovom suprugom i oni su mu rekli da ih je policija maltretirala i da su im tražili novac. Jako su se uplašili i Nexhad i Faton su sa porodicama prešli kod Vesela Berisha.

Sledećeg dana [26.03.1999], oko podne, svedok je video da se veliki broj policajaca uputio prema kućama Berisha. Video je kamion sa žutom ciradom. Cirada je bila spuštena. Civil sa automatskom puškom vozio je taj kamion. Stao je ispred Nexhadove kuće. Iza Veseleove kuće bila su parkirana dva blindirana vozila, zelene boje, vojna vozila. Policajci i vozila su došla iz pravca policijske stanice.

Po tri policajca su ulazila u kuće. Bilo je ukupno oko 30 policajaca. Video je kada su ušli u Ahmetovu kuću, i tog trenutka je video dim iz kuće Bektesha Elshani. Svedok je video



policajce kako ulaze u Nexhadovu kuću, i nakon toga dim i vatru. Prepoznao je lokalnog Srbina Mikija Petkovića koji je sa dvojicom policajca ušao u Fatonovu kuću. I on je bio u policijskoj uniformi. U Fatonovoj kući nije bilo ljudi. Kada su policajci došli ispred Veselove kuće, Bujar i Sedat su izašli i razgovarali sa njima. Svedok nije čuo njihov razgovor. Posle toga video je da iz Veselove kuće izlaze ljudi. Video je dim. Policija je pucala po ljudima. Za ženama i decom krenuli su Bujar i Sedat. Policajci su pucali u njih i oni su pali iza Fatonove kuće. Na 70 do 80m od svoje kuće svedok je video renjenog Nexhmedina i njegovu suprugu Lirie, koja je bila u drugom stanju. Pokušavala je da pomogne svom ranjenom suprugu. Nešto kasnije svedok je video da su policajci na mesto gde su bili ubijeni Bujar i Sedat, sa prednjeg dela Fatonove kuće, doneli još četiri tela - tela Fatona, Fatime, Have i Nexhada. Malo niže svedok je video leš debelog čoveka ali ga nije prepoznao. Fatonova kuća je gorela i krov je pao na tela i ona su počela da gore. Svedok je video da su žene i deca prešli Reštanski put/Reshtan. Video je dva, tri policajca kod autobuske stanice. Žene i deca su krenuli suprotno do njih i ušli u Zanatski centar. Čuo je pucnje iz Zanatskog centra.

Dana 27.03.1999.godine, uveče, kod svedoka su došla tri policajca - jako su udarali na vrata, ušli su u kuću i počeli da kontrolišu po kuhinji, da traže nekakvu ploču koju su ostavili posmatrači OEBS-a. Tražili su novac i svedokov brat je jednom policajcu stavio u džep 1.000 dem. To ih je smirilo, pa su počeli bolje da se ponašaju. Davali su savete. Rekli su da više nisu sigurni i da treba da idu za Albaniju. Svedokov brat je prepoznao među policajcima izvesnog Ramiza. Bio je visok, imao je pravu kosu, mršav, iz okoline Dragaša. Još dok su policajci bili u kući, svedok, njegov brat, sa suprugama, decom i majkom krenuli su automobilom prema Albaniji Tela su još uvek bila na istom mestu.

Predočavanje iskaza koji je svedok dao haškim istražiteljima

Predsednica Veća je predočila svedoku da je haškim istražiteljima 21.04.1999. godine rekao da je video da su policajci postrojili Fatona, Nexhada, Sedata i Bujara između dve kuće i da su ih tu ubili. Svedok je odlučno tvrdio da je video samo ubistvo Bujara i Sedata i da je to isto rekao i pred haškim istražiteljima. Bujar i Sedat su ubijeni sa leđa. Četvoricu i debelog čoveka policajci su doneli kasnije.

Predočavanje iskaza optuženog Mikija Petkovića i svedoka A

Svedok ostaje pri tvrdnji da je on video ubistvo Bujara i Sedata. Nije video da su četiri muškarca, među njima Bujar i Sedat, bili poredani pored zida, legitimisani i nakon toga ubijeni.

Predočavanje iskaza svedoka Shyrete Besriha

Svedok je siguran da je video da je Hava doneta mrtva i položena pored tela Bujara, Sedata, Fatona, Nexhada, Fatime i Fatona. Takođe je siguran da je video kada je Bujar ubijen i da to nije bilo na terasi, kao što kaže Shyrete. Svedok pretpostavlja da je Shyrete bila na terasi i da joj ostalo u pamćenju da se ubistvo dogodilo na tom mestu.

Svedok je video optuženog Mikija Petkovića ali je siguran da nije video optuženog Zorana Petkovića.



Svedok je na mapi Suve Reke/Suharekë, koja mu je predložena na grafoskopu, pokazao da prva kuća do njegove pripada Hakiji Berisha, da je bila prazna i da je zapaljena 26.03. Svedok je zatim pokazao kuću Kujtima Bekteshi, Ismeta Kuqija, Bektesha Elshani.. Pokazao je kuću Murata Suke, blizu gradskog stadiona. Rekao je da su u toj kući stanovali posmatrači OEBS-a a nije isključio mogućnost da su stanovali i u kući Ismeta Kuqija. Zna da su Murat i njegova supruga ubijeni 26.03. 1999. ili sledećeg dana.

Svedoku je poznato da je u piceriji *Kalabrija* 26.03.1999. ubijeno 11 članova porodice Vesela Shabana Berisha. Najbliži srodnik je ćerka Vesela Shabana Dashuriye Kuqi. Članovi porodice Sahita Bersihe su takođe 26.03.1999. ubijeni. Svedok ne zna ko je najbliži srodnik.

Prepoznavanje optuženih

Svedok je prepoznao optužene Repanovića, Papića, Nišavića, Jovanovića a za optuženog Zorana Petkovića je najpre rekao da je to optuženi Miroslav Petković a kada je video optuženog Miroslava Petkovića onda je rekao da je to Miroslav a onaj prethodno Zoran Petković.

Pričalo se da je ubistvo članova porodica Berisha izvršila lokalna policija u saradnji sa specijalnom policijom iz Srbije.

Komentar:

Svedok je 26.03. u večernjim satima video da je na mesto ubistva došlo jedno policijsko vozilo, neko je izišao iz vozila i fotografisao tela i mesto događaja. Svedok je 27.03.1999. godine, kada je napuštao Suvu Reku/Suharekë, prošao kroz centar. Osim policije nikoga nije bilo na ulici. Kuće su gorele.

Svedok je isključio mogućnost da je Ramiz, koga je opisao kao visokog, krupnog i rodom iz Dragaša, optuženi Ramiz Papić.

Nakon nekoliko sastanaka sa predstavnicima FHP-a i porodicama žrtava, Agron Berisha je prihvatio da svedoči ali isključivo preko video linka. Svedočenje Agrona Berisha iz zgrade UNMIK-a u Prištini pratio je posmatrač FHP-Kosovo Samir Velija.

Glavni pretres: 4. 03. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Nenada Milojevića

Svedok je došao na Kosovo 25.05.1998. kao ispomoć 37 odreda za pozadinske poslove. Nije imao rešenje da je pripadnik PJP. Koristio je pozivni znak *Čegar 504*. Neposredni pretpostavljeni mu je bio komandant 37 odreda, optuženi Mitrović. Svedok je sve vreme bio u Prizrenu. Bio je smešten u kasarni VJ. Tu je bila smeštena Niška četa PJP. Radio je na opremanju jedinice obućom i odećom, a nabavljao je i hranu. Kada je jedinica odlazila na teren, dobijao je brojno stanje i organizovao izdavanje *lanč* paketa. Nijednom nije bio na terenu.



Zna da je jedinica 25.03.1999. ujutro otišla na teren i u objektu u krugu kasarne ostali su svedok i Dragan Barać. Preko puta njih nalazili su se pripadnici SUP-a Prizren koji su radili na pakovanju hrane za teren. U toku dana svedok se više puta čuo sa starešinama iz Niške jedinice. Na vratima objekta je dežurao policajac iz SUP-a Prizren a u 19:00 h došao je rezervista Dragan Repić. U 19:45h svedok se čuo sa šefom smene da mu kaže da izlazi na večeru i u tom trenutku je usledio udar u objekat, veza se prekinula. Svedok je uspeo da izađe iz objekta. Usledio je još jedan udar. U tom trenutku iz drugih objekata je počela da izlazi vojska. Primetili su da je svedok ranjen, prihvatili su ga i odveli u bolnicu. Od kapije na ulazu u kasarnu do bolnice prebačen je civilnim vozilom. U toku same noći nije bio svestan. Sledećeg dana kada se probudio, seća se da je u ranim jutarnjim časovima došlo oko desetak policajaca da ga posete, lekar se ljutio i oni su otišli. U prepodnevnom satima radio vezom se javio optuženi Mitrović i posle par trenutaka je došao sa vozačem Ljubišom Stojanovićem. Koliko se seća, optuženi Mitrović je bio u plavoj maskirnoj uniformi. Vozač je napravio fotografiju. Svedok je insistirao da ga prebace u Niš a optuženi Mitrović je razgovarao sa lekarom i vratio se i rekao da će svi ranjenici biti prebačeni u vojnu bolnicu u Nišu. Njih troje, četvoro je prebačeno do igrališta. Čuo je da je optuženi Mitrović nudio prevoz za lake povređene. Svedok i dvoje troje povređenih su prebačeni zajedno. Ne zna ko je organizovao prevoz. Optuženi Mitrović je došao sa Ljubišom u krug igrališta. Bilo je planirano da helikopterom budu preveženi u Niš ali je izmenjena odluka pa su prebačeni u Beograd. Ne seća se u koliko sati su poleteli. Oko 13:00h su sleteli u Beograd.

Predočavanje sudskih spisa

Predsednica Veća je predočila svedoku da sud poseduje potvrdu VMA [Vojno-medicinska akademija u Beogradu] da je primljen u 11:00h a da je pre toga tretiran u nekoj zdravstvenoj ustanovi na Topčideru [Beograd]. Svedok tvrdi da je direktno dopremljen na VMA.

Predočavanje iskaza Milutina Miljkovića

Svedok se ne seća Miljovića ali pamti da je nekoga ko ga je vozio molio da prođu pored kasarne i da su prošli.

Predsednica Veća je takođe predočila svedoku da je svedok Miljković rekao da je fotografija na kojoj su svedok i optuženi Mitrović napravljena kasnije a ne 25.03.1999. jer se seća da je svedok tog dana izgledao mnogo bolesnije nego na fotografiji. Na to je svedok rekao da se verovatno u toku noći oporavio ali da je fotografija sigurno napravljena u bolnici u Prizrenu 25.03.1999.

Svedok zna da je Milorad Obradović bio obezbeđenje optuženom Mitroviću ali ga nije video sa optuženim.

Saslušanje svedoka Milorada Obradovića

U vreme događaja svedok je bio komandir petog voda treće čete 37 odreda PJP. Vod se sastojao od odeljenja minobacača, odeljenja izviđača i odeljenjaNa Kosovo je došao 16.03.1999. Sa jedinicom je bio smešten u hotelu *Balkan*. U hotelu je zatekao neke izbeglice i policiju kojoj je istekla smena i spremala se za Srbiju. Svedok se smestio sa



svojom četom, koja je brojala oko 25 ljudi. Dana 22.03.1999. sa vodom je bio u noćnoj smeni na punktu u selu Reštane/Reshtan. Bili su smešteni u dve kuće. U noći 21/22.03.1999 svedok je primetio da se strani posmatrači povlače sa svojih pozicija. 24.03.199. svedok je ostao u hotelu a svedokov vod (25 policajaca) je krenuo prema ...

25.03.1999. dobija informaciju od komandira čete kuda će da se kreću. Svedok je bio u hotelu, deo voda ostaje sa njim a ostali su krenuli prema selu Reštane/Reshtan. Ne zna tačno kojim su pravcem krenuli. Nije pao mrak kada ga je pozvao Siketić da se sa ljudstvom premesti na punkt u Reštane/Reshtan. Zadatak je bio da očiste teren od terorista. Svi su se okupili ispred policijske stanice i odatle su krenuli. Krenuli su jednim blindiranim kamionom, na koji su stavljeni minobacači, popodne, za dana. Od policijske stanice idu Reštanskim putem prema Studenčane. Dogledom je video da se stanovništvo izvlači iz sela automobilima. Svedok se sa vodom smestio u privatnoj kući i tu su ostali dva dana. U Suvoj Reci u hotelu su ostala dva policajca koji su se plašili ali su sutradan tražili da se pridruže vodu. Sledeća lokacija na koju je otišao svedok je bila selo Samodraž/Samodrazh.

Predočavanje iskaza Zorana Siketića

Mnogo pre 24.03.1999. je bio dislociran iz Suve Reke, da je njegovo sedište bilo u Movljanima, da je odatle krenuo zaSvedok je ostao pri tvrdnji da kada je počelo bombardovanje da je Siketoć bio u hotelu *Balkan*.

Glavni pretres: 5. 03. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Mustafi Elez

U vreme događaja svedok je radio u SUP-u Prizren na poslovima suzbijanja seksualnih i krvanih delikata. Jednom je bio u Suvoj Reci/Suharekë, na uviđaju kada je bila pogođena stambena zgrada.

Svedok je prvi put čuo za događaje u Suvoj Reci/Suharekë po dolasku u Srbiju.

Saslušanje svedoka Stojana Konjikovac

Svedok je tražio isključenje javnosti jer je aktivni oficir, treći u rangju jedinice koja je bila na Kosovu, oba pretpostavljena su penzionisana bez ispunjenih uslova. Svedok se plaši da bi svedočenje moglo da deluje iritirajuće na javnost i da bi to ugrozilo njegovu bezbednost.

Suđenje je prekinuto zbog obaveza člana Veća, sudije Veska Krstajića

Glavni pretres: 6. 03. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Stojana Konjikovac

Veće je donelo rešenje da se sa glavnog pretresa isključi javnost.



Glavni pretres: 7. 03. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Zorana Ilića

Svedok je radio kao šef analitike i evidencije u SUP-u Prizren. Prvi put je došao na Kosovo u julu 1998. i zadržao se do oktobra te godine. Tada je pridodat Štabu 37 odreda da radi poslove izveštavanja, evidentiranja brojnog stanja i slične poslove u komandi. Ponovo je bio na Kosovu u vreme misije OEBS-a, pa onda u vreme NATO bombardovanja. Bio je na Kosovu do 15.03.1999. godine, kada je otišao na odmor, pa je ponovo došao 26.03.1999.

Svedok je 26.03.1999, godine stigao u Prizren pre podne, oko 11:00 sati. Njegov cilj je bio da se poveže sa komandom. Otišao je u u motel *Putnik* i susreo je Radislava Milenkovića iz Orahovca/Rahovec, koji je bio u 87 odredu (načelnik je bio Zoran Anđelković, načelnik SUP-a Aleksinac). Svedok je sa Milenkovićem ručao u motelu *Putnik* i on ga je uputio u upravnu zgradu Komunalnog preduzeća *Higijena*, koje je bilo određeno za smeštaj i rad 37 odreda PJP. Iz motela je krenuo oko 12.30 sati. U komunalnom prduzeću 37 odred je imao jednu prostoriju ali je kasnije direktor odobrio još jednu. Nedugo zatim, između 12:30 i 13:00 časova, u komunalno preduzeće je došao optuženi Mitrović sa vozačem, Ljubišom Stojanovićem, u belom džipu. Optuženi Mitrović je nosio čelično plavu uniformu. U istrazi svedok je rekao da je nosio zelenkasto-žućkastu maskirnu uniformu. Razliku je pravdao da se naknadno setio da je bila zima i da se plava uniforma koristila u zimsko vreme. Na to ga je sudija upozorila da krajem marta nije bilo zimsko vreme a svedok je odgovorio: „Ne znam, eto, jednostavno tako mi se čini“. Optuženi Mitrović je nosio borbeni prsluk i u džepovima je držao dve radio stanice. Imao je radio vezu za običnu komunikaciju i drugu, zaštićenu, za komunikaciju sa jedinicama na terenu. Nosio je vidljivo činove. Razgovarali su o bombardovanju kasarne, pogibiji Dragana Baraća i ranjavanju Nenada Milojevića ali i o drugim stvarima. Rekao je svedoku da je Milojević smešten u bolnicu u Prizrenu. Tokom tog razgovara bili su prisutni Radisav Milenković, vozač optuženog Mitrovića i direktor preduzeća. Razgovor je trajao do tri sata popodne. Optuženi Mitrović mu je rekao da su vezisti smešteni u firmi *Metohija vina*. Svedoku je poznato da su vezisti koristili plavi *landrover* sa antenama. O tome svedok nije govorio u istrazi i na pitanje predsednice Veća svedok je odgovorio da ga za *landrover* niko nije pitao. Na to mu je predsdnica Veća predočila da ga je tužilac u istrazi pitao da li je optuženi Mitrović nekada koristio plavi *landrover* a i da je on odgovorio da je plavi *landrover* koristio komandant 87 odreda. Na to je svedok rekao da je on pogrešio, i da je tačno da je komandant 87 odreda vozio *puh*. Svoju grešku objašnjava time što slabo razlikuje marke automobila.

Svedok je pratio kretanje i akcije 37 i 87 odreda PJP. Zna da je prva četa 87 odreda bila smeštena u Orahovcu/Rahovec.

Svedokova šifra je bila *Čegar 3*. Svedok je dobijao izveštaje sa terena od komandira četa koji su sadržavali podatke o snagama sa kojima su krenuli u akciju, odakle su krenuli, brojno stanje i snagu protivnika, da li je bilo ranjenih i poginulih, kako su funkcionisala



sredstva veze i slično. On je objedinjivao izveštaje i dostavljao optuženom Mitroviću koji je prosleđivao u Štab MUP-a u Prištini.

Svedoku je potpuno nepoznato stradanje porodice Berisha.

Komentar:

Svedok je izneo da mu je optuženi Mitrović 26.03. 1999. popodne rekao da je povređen Milojević u bolnici u Prizrenu, dok iz spisa perdmeta proizlazi da je Milojević pre 11.00 časova primljen na VMA To ukazuje da odbrana optuženog Mitrovića o satnici njegovog kretanja 26.03. 1999. nije tačna.

Razlike u iskazu svedoka u istrazi i na glavnom pretresu u pogledu uniforme koju je optuženi Mitrović nosio 26.03. 1999. razjašnjene su pitanjima punomoćnika Todorovića. Svedok je na glavnom pretresu rekao da je optuženi Mitrović nosio plavu uniformu jer je nakon saslušanja u istrazi video fotografiju na kojoj je optuženi Mitrović u plavoj uniformi, pa je razmislio i zaključio da je tačno to što fotografija pokazuje. U istrazi je rekao da je uniforma bila maskirno zelena na osnovu ličnog opažanja i slike koju je imao pred očima zamišljajući optuženog.

Saslušanje svedoka Srdana Ilića

Svedok je 22.03.1999. dobio naredbu da sa pripadnicima pete čete 37 odreda koji su bili na odmoru krene u jutarnjim satima iz Vranja za Prizren. Stigli su između 14:00 i 15:00 časova. Tada je policija bila smeštena u kasarni. Peta četa je brojala 70, 80 ljudi. Svi su nosili zelene maskirne uniforme.

Sutradan 23.03. 1999. u prepodnevrim satima četa je pokrivala punktove u gradu. U popodnevrim satima, svi komandiri četa imali su sastanak sa optuženim Mitrovićem. Tu im je on naredio da traže drugi objekte za smeštaj jer postoji mogućnost da NATO gađa kasarnu. Svedok je dobio objekat *Bingo* u blizini Doma vojske. Na tom sastanku svedok je dobio zadatak da izvidi teren prema selima Slapuzhane/Sllopuzhan, Pećane/Peqan i Semetište/Semetishtë. Svedok je na teren otišao sa svojim zamenikom Časlavom Ivkovićem. Išli su belim blindiranim *landroverom*. Na terenu ih je čekao popukovnik Ljubiša Stojanović, koji je vodio borbenu grupu iz 243 motorizovane jedinice. Zadržali su se više od sat vremena.

Dana 25.03. u 5:00 sati izjutra svedok je krenuo sa svojom četom iz Prizrena. Prošli su kroz SuvuReku/Suhareke. Sve je delovalo bezbedno. Svedok je sa četom išao u pravcu Slapuzhane/Slapuzhan. Dok je četa išla u tom pravcu često su trpeli vatrena dejstva. Nije bilo ranjenih.

Dana 26.03. trebalo je da krenu dalje i obezbede prohodnost komunikacije Prizren- Suva Rke/Suharekë. Celi dan su bili na pozicijama iznad sela Pećane/Peqan zbog toga što ih je OVK stalno gađala minobacačama. Zaštitili su se tako što su se sklonili u transportere i tenkove, i sa njima u obližnju šumu. Tog dana nije bio u kontaktu sa komandantom. Komandno mesto optuženog Mitrovića je bilo u upravnoj zgradi *Metohija vino*.



Dana 27.03.1999. svedok je sa jedinicom krenuo prema selu Semetište/Semetishtë. Celog dana su bili izloženi jakoj vatri. Oko 18:00 časova poginuo je policajac Ivica Sapsić, direktnim pogotkom u glavu. Tog dana je ranjeno osam policajaca iz trećeg voda. Svedok je na sastanak sa komandantom išao 29.03.1999. u popodnevrim satima. Sastanak je održan u upravnoj zgradi *Metohija vino*. Na sastanku su bile sve starešine. Svedok je išao svojim *land roverom*.

Svedok je saznao o stradanju porodice Berisha kasnije, iz sredstava informisanja.

Glavni pretres: 1.04. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Sudsko Veće je donelo rešenje kojim određuje sudsko-medicinsko veštačenje optuženog Zorana Petkovića na okolnost njegovog zdravstvenog stanja kao i na procenu kad će biti sposoban da učestvuje u postupku i da nesmetano prati tok glavnog pretresa.

Glavni pretres: 6. 05. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Saslušanje veštaka dr Đorđa Alimpijevića

U vezi sa pismenim nalazom i mišljenjem Sudsko-medicinskog odbora Medicinskog fakulteta u Beogradu povodom zdravstvenog stanja optuženog Zorana Petkovića, koji je imao infarkt i lečio se na Vojno-medicinskoj akademiji (VMA) u Beogradu, član Sudsko-medicinskog odbora, docent dr. Đorđe Alimpijević, izjavio je da u svemu ostaje pri pismenom nalazu i mišljenju Sudsko-medicinskog odbora. Objasnio je da srčani mišić ne pokazuje znake slabosti, da ne postoje znaci oticanja i poremećaja cirkulacije u težem stepenu. U nastavku pretresa optuženom Zoranu Petkoviću je pozlilo, pa su pozvani lekari hitne pomoći koji dežuraju u sudu. Lekar hitne pomoći dr. Branka Vidaković je pregledala optuženog Zorana Petkovića, našla povišeni krvni pritisak, jednu ekstra sistolu, što je vrsta poremećaja srčanog ritma. Dr. Vidaković mu je dala odgovarajuće lekove. Sudski veštak Alimpijević je pregledao pismeni nalaz dr. Vidaković i konstatovao da u ovakvom stanju optuženi Zoran Petković ne može da prati suđenje. Kada su lekari iz Sudsko-medicinskog odbora pregledali Petkovića on nije imao ekstra sistole koje su se danas pojavile.

Sudsko Veće je donelo rešenje da se glavni pretres prekine i odloži sa jun mesec.

Glavni pretres: 2.06. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje sudskog veštaka dr. Dušanke Čorak

Nema prepreka da optuženi Zoran Petković učestvuje u svojstvu optuženog u postupku i da prati tok glavnog pretresa.

Saslušanje veštaka docenta dr. Nade Janković

U psihološkom smislu nema smetnji da optuženi Zoran Petković prati glavni pretres i da u njemu ravnopravno učestvuje.

Glavni pretres: 2. i 3. 06. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Obrada Stevanovića

U martu 1999. godine bio je jedan od šest pomoćnika ministra u Ministarstvu unutrašnjih poslova Srbije (MUP Srbije). Bio je zadužen za oblast Uprave policije, Operativnog centra i za obrazovne institucije u okviru MUP-a. Od polovine 1998. godine više je boravio u Prištini, nego u Beogradu. U vreme kad je došao u Prištinu, postojala je tzv. mirnodopska organizacija MUP-a i to sedam sekretarijata unutrašnjih poslova (SUP), više odeljenja unutrašnjih poslova (OUP) i policijskih stanica. Pored njih, postojale su i granične policijske jedinice i deo Specijalne antiterorističke jedinice sa sedištem u Prištini. To su bile redovne snage policije na Kosovu. Međutim postojale su i vanredne policijske jedinice koje su predstavljali Štab MUP-a za suzbijanje terorizma, sa sedištem u Prištini, zatim Posebne jedinice policije (PJP) i Jedinica za specijalne operacije (JSO), koja se nalazila u sastavu Resora državne bezbednosti Srbije (RDB).



Štab MUP-a na Kosovu postojao je od 1990. ili 1991. godine kao privremeni i pomoćni organ ministra unutrašnjih poslova. Na svakih šest meseci menjan je personalni sastav tog štaba. Polovinom 1998. godine Štab je promenio naziv i od tada se zvao Štab Ministarstva za suzbijanje terorizma na Kosovu i Metohiji. Od polovine 1998. do polovine 1999. godine načelnik Štaba bio je general Sreten Lukić. Uži sastav Štaba činili su poimenično određeni pojedinci, a širi sastav Štaba činili su i načelnici sekretarijata, načelnici Resora javne bezbednosti i načelnici centara Resora državne bezbednosti. U užem sastavu su, pored generala Lukića, bili David Gajić iz Resora državne bezbednosti, pukovnik Mijatović, major Goran Radosavljević i komandant JSO Milorad Luković-Legija.

Postojao je termin *zajednička komanda*. To je bio samo jedan oblik povremenog, skoro svakodnevnog okupljanja ljudi iz vrha policije, vojske i politike, koji su u složenoj bezbednosnoj situaciji međusobno razmenjivali informacije iz svog delokruga i nakon toga svako je radio svoj posao, poštujući svoj lanac rukovođenja i komandovanja. Prema tome tzv. *zajednička komanda* nije imala nikakavu komandnu ulogu.

Na pitanje predsednika Veća da li je čuo, da li mu je uopšte bilo poznato, da je izdata neka zapovest *zajedničke komande* za Kosovo i Metohiju, odgovara da je zapovest *zajedničke komande* video u pripremi za svedočenje pred Tribunalom u Hagu, ali ranije ih nikada nije video. Analizirajući te zapovesti u Hagu, on je došao do zaključka da su to dokumenta Prištinskog korpusa, a ne nekakve *zajedničke komande*. Svi elementi tog dokumenta ukazuju da je reč o dokumentu Prištinskog korpusa. Nije razumeo zbog čega se očigledne zapovesti Prištinskog korpusa nazivaju zapovestima *zajedničke komande*.

Naredbe o izvršavanju zadataka na Kosovu donošene su u skladu sa redovnim propisima. Generalni plan suzbijanja terorizma na Kosovu i Metohiji bio je vojni plan i on je odobren od Vrhovnog saveta odbrane. U suzbijanju terorizma po navedenom planu postupalo se na tri načina. Prvi način je preventivno delovanje na suzbijanju terorizma, drugi, reagovanje na terorističke akte i treći izvođenje planiranih antiterorističkih akcija. Zapovesti i naređenja po kojim su antiterorističke akcije na Kosovu izvođene bile su u nadležnosti Prištinskog korpusa, a potpisivao ih je komandant tog korpusa. Međutim, u tim akcijama paralelno su učestvovali i vojne i policijske jedinice. Objašnjavajući kako je funkcionisala koordinacija između vojnih i policijskih jedinica navodi: "Sāmo izvođenje antiterorističkih operacija odvijalo se na način da su vojne i policijske jedinice, uprkos tome što su učestvovali na jedinstvenom zadatku, imale relativnu samostalnost u rukovođenju, odlučivanju i komandovanju, a faktički, na jednom komandnom mestu nalazio se i komandant vojne i komandant policijske jedinice... pa je bio jedini način da se ta dva čoveka nađu na istom mestu i da svako po svojoj vertikali komanduje sopstvenim jedinicama u skladu sa zapovešću i sa elementima zapovesti."

Svedok je do početka 1997. godine bio komandant PJP. Od tada, pa sve do završetka bombardovanja u junu 1999. godine, ni formalno, ni faktički, nije postojao komandant PJP. Poznato mu je da veliki broj ljudi i policajaca smatra da je on bio komandant PJP. Međutim on to nije bio i dostavo je sudu brojnu dokumentaciju koja to potvrđuje. Njega je ministar odredio da pruža stručnu pomoć jedinicama policije na Kosovu i da realizuje odluke i naređenja ministra.



Posebne jedinice policije, u skladu sa Pravilnikom o organizaciji MUP, obrazuje isključivo ministar. Isključivo po nalogu ministra PJP se može angažovati, a njihova uloga je izvršavanje antiterorističkih zadataka. U reonu Prizrena i Suve Reke/Suharekë delovala su dva odreda PJP iz južne Srbije koji su imali sedište u Nišu i to 37. odred i 87. odred. 37. odred je bio operativni, manevarski odred koji je funkcionisao tako što se uključivao u planirane operacije. 87. odred je bio čvršće vezan za teritoriju i imao je zadatak da drži oslobođenu teritoriju nakon što operativne jedinice završe operaciju. Inače, ni načelnik OUP-a na teritoriji na kojoj se nalazi odred, ni komandant odreda, ne mogu jedan drugom da izdaju bilo kakav nalog. Oni samo mogu jedan drugog da informišu o saznanjima koja imaju, a svako od njih pojedinačno informiše svoju vertikalnu. Nema nikakve subordinacije između komandanta 37. i 87. odreda. I jedan i drugi odred vrlo često su se angažovali za vreme bombardovanja na području između Suve Reke/Suharekë i Orahovca/Rahovec.

Najčešće sedište bilo mu je u Štabu MUP za suzbijanje terorizma na Kosovu i Metohiji u Prištini, ali formalno nije bio član Štaba niti je bio nadređen ni rukovodiocu Štaba ni bilo kome na Kosovu. Pomoćnik ministra nije rukovodilac, on pomaže ministru da donese i sprovede odluku, ali ne rukovodi.

PJP na Kosovu, pa i 37. odred nosili su sivo-maslinastu maskirnu uniformu u bojama zelena-žuta- braon, koja je odgovarala vojnoj uniformi. Kad su išli u akciju, u interventnim okolnostima, pripadnici 37. odreda policije nosili su maskirnu uniformu koja je bliža vojnoj uniformi u braon-žutoj i zelenoj boji. Kad je u to vreme viđao komandanta 37. odreda, optuženog Mitrovića, on je uvek bio u takvoj uniformi. Poznato mu je da su pripadnici 37. odreda PJP koristili bele džipove *mitsubishi* i *land rover* džipove, *lada nive*, *pinzgauere*, *TAM 110* oklopna vozila.

Nije mu poznato da je Milutin Miljković iz SUP-a Prizren upućen u OUP Suva Reka/Suharekë, ali mu je poznata praksa da se neka organizaciona jedinica MUP pojača uključivanjem stručnog kadra. Misli da je to slučaj sa upućivanjem Miljkovića iz Prizrena u Suvu Reku/Suharekë.

Poznato mu je da je bilo iseljavanja Albanaca prema Albaniji i Makedoniji i to na početku bombardovanja. Najvažniji razlog za iseljavanje Albanaca bilo je bombardovanje. Nije mu poznato da je postojala naredba o tome da se Albanci iseljavaju prema Albaniji. Smatra da je to apsolutna besmislica. Poznato mu je da je bilo uništavanja imovine, pljačkanja i paljenja kuća u Suvoj Reci/Suharekë i okolini. U odnosu na Prizren, Suva Reka/Suharekë je mnogo više stradala. To dokazuje da teroristi nisu koristili velika naselja za svoje aktivnosti, već isključivo manja naselja.

O stradanju porodice Berisha svedok je saznao tek kad su činjenice u vezi s tim događajem javno obelodanjene. Ne može da se seti da li je to bilo pre nego što se on uključio u pripreme za svedočenje u procesu protiv Slobodana Milioševića u Hagu ili je saznao pre toga iz sredstava javnog informisanja. Inače, dok je bio na terenu na Kosovu o tome ništa nije znao.

Pitanja punomoćnika



Na pitanje punomoćnika Todorovića, da li je u vreme dok je bio komandant PJP [do početka 1997], u komandnom lancu postojao starešina između njega i komandanta odreda, svedok je odgovorio da nije bio niko, da je on bio direktno nadređeni starešina komandantu odreda PJP. Pošto je svedok izjavio da posle 1997. godine nije postojao komandant PJP, punomoćnik je pitao ko je u takvoj situaciji [kada nema komandanta PJP na nivou Srbije] bio neposredni starešina komandantu odreda PJP. Svedok nije dao direktan odgovor na to pitanje - objašnjavao je ulogu ministra, ulogu SUP-a na čijem terenu je delovao odred, ali nije hteo da se izjasni ko je bio neposredni starešina komandantu odreda PJP.

Postavljeno pitanje je značajno zbog toga što su svi saslušani svedoci, pripadnici PJP, rekli da je u vreme NATO bombardovanja komandant PJP na nivou MUP-a Srbije bio Obrad Stevanović. Svedok Stevanović je to uporno negirao, dostavljao dokumentaciju o svom kretanju u službi, ali na osnovu iskaza svedoka, na osnovu činjenice da je sve vreme bio na Kosovu u periodu od 1998.- 1999, da je bio pomoćnik ministra, sigurno je da je on faktički komandovao snagama PJP na Kosovu za vreme NATO bombardovanja.

Punomoćnica oštećenih Nataša Kandić pitala je da li u zakonu postoji pravni osnov za pretpočinjavanje policije vojsci u ratnim uslovima. Svedok je odgovorio da je u zakonu predviđeno da se, u uslovima rata, policijske jedinice pretpočinjavaju vojnim. Međutim, u vreme bombardovanja na Kosovu to pretpočinjavanje nije obavljeno. Punomoćnica je pitala da li je zbog neprimenjivanja zakona bilo nekih posledica na događaje na terenu. Svedok je rekao da je bilo protivljenja policije da se pretpoćini vojsci, ali da je ta stvar rešena putem tzv. koordinacije. Koordinacije su postojale na svim nivoima, pa i na lokalnom nivou, između različitih struktura: politike, policije, vojske, odbrane, ali između njih nije bilo nikakve subordinacije i nije postojalo koordinaciono telo, već samo koordiniranje, u formi razmene informacija, dogovora.

Na pitanje punomoćnice da li je postojala *zajednička komanda*, svedok je odgovorio da nije postojala, iako je na naredbama koje je izdavao Prištinski korpus u zaglavlju stajalo *zajednička komanda*. Vojne jedinice su znale da naredbu izdaje Prištinski korpus, a policijske jedinice su postupale po tim naredbama zbog toga što su im dostavljane preko Štaba MUP-a za Kosovo sa sedištem u Prištini. Inače, postojala je koordinacija između policijskih i vojnih jedinica. Na pitanje punomoćnice u čemu se ogledala ta koordinacija i da li je ona bila samo formalna, svedok je odgovorio da su koordinacije održavane na zajedničkim sastancima i u telefonskim razgovorima. Primera radi, vojska obaveštava policiju da će ući u neku akciju, a policija odgovara da ne može trenutno, da se to odloži za dva dana ili da se upozore na kom delu terena se nalaze jedni, a na kom drugi, ko vodi operacije, radi zaštite učesnika oružanih operacija. Postavljena pitanja značajna su zbog toga što svedok Stevanović, kao i drugi svedoci na visokim položajima u vojsci i policiji, žele da prikuju i zamagle činjenicu odakle dolaze komande, ko ih izdaje i na koji način ih sprovode jedinice na terenu. Svedok ističe da se i u vojsci i u policiji primenjuje princip jednog starešinstva, jer samo jedan čovek može da komanduje, a u svom iskazu govori o koordinacijama, razgovorima, dogovorima, ubeđivanju, informisanju, iako je opšte poznato da u bilo kojoj zajedničkoj akciji vojske i policije komandu vrši jedan čovek.

Glavni pretres: 4. 06. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava



Saslušanje svedoka Božidara Delića U martu 1999. godine bio je komandant 549. motorizovane brigade Prištinskog korpusa. Prištinski korpus je bio stacioniran u Prizrenu, a manjim delom u Đakovici/Gjakovë. Komandant Prištinskog korpusa bio je general Vladimir Lazarević i on mu je bio nadređeni starešina. Komanda Prištinskog korpusa se nalazila u Prištini, u neposrednoj blizini hotela *Grand*. Zona odgovornosti 549. motorizovane brigade zahvatala je reon od državne granice prema Republici Albaniji i to od karaule *Mitar Vojinović* pa na jug do karaule *Deva* i karalue *Qafa Krushik*, karaule *Liken* i do tromede državne granice Albanije, Makedonije i SR Jugoslavije. U njegovoj zoni odgovornosti bilo je područje Suve Reke/Suharekë i Orahovca/Rahovec. Postoje mirnodopska i ratna zona odgovornosti. Mirnodopska zona odgovornosti obuhvata veću površinu državne teritorije nego ratna zona. I u jednoj i u drugoj zoni odgovornosti bila je Suva Reka/Suharekë, dok Orahovac/Rahovec nije bio u njegovoj ratnoj zoni. Sedište njegove brigade bilo je u Prizrenu.

Krajem oktobra 1998. godine na Kosovo i Metohiju je došla misija OEBS-a. U septembru i oktobru su završene protiv-terorističke operacije i situacija je bila mirna, a broj incidenata i na državnoj granici i na teritoriji bio je vrlo mali. Vojska i policija su držale veliki broj punktova na raznim saobraćajnicama. Po sporazumu sa misijom OEBS-a, krajem oktobra i početkom novembra 1998. vojska i policija su se povukle sa brojnih lokacija, tako da je vojska zadržala samo tri lokacije van graničnog pojasa. Međutim, krajem novembra, u decembru 1998, i januaru i februaru 1999., povećao se broj terorističkih akcija i incidenata koji su se dešavali iz dana u dan, tako da su morali da intervenišu mimo sporazuma sa OEBS-om. Posebno u februaru i martu 1999. posle direktnog napada na granicu ili na jedinice na teritoriji Kosova, morali su da vode borbu sa teroristima. Misija OEBS-a nije pravila problem kad se intervenisalo na granici, ali su imali primedbi kad se radilo o intervencijama vojnih i policijskih organa u dubini teritorije. Zbog toga su odnosi sa misijom OEBS-a početkom marta prilično zahladneli, a optužbe sa njihove strane bile su sve češće. Na dan 20. 03. 1999. godine došlo je do povlačenja misije OEBS-a, a 23. 03. 1999. teritoriju Kosova su napustile i humanitarne organizacije. Tada je bilo jasno da će doći do napada na Jugoslaviju i oni su zaista počeli 24. 03. 1999. oko 20.00 časova bombardovanjem teritorije Jugoslavije od strane NATO avijacije.

Ne zna tačno kog datuma, ali 22. ili 23. 03. 1999. bio je u Prištini na poziv komandanta korpusa. U Prištini je bio i potpukovnik Mitrović i drugi predstavnici MUP-a. Dobili su zadatak da, čim počne agresija, prvenstveno vojska mora da osigura državnu granicu, a deo vojnih snaga, u sadejstvu sa MUP-om, dobio je zadatak da neutrališu terorističke snage koje su im se nalazile iza leđa. Zadatak je trebalo ispuniti za dve nedelje. U njegovoj zoni odgovornosti su se nalazile dve terorističke zone: zona *Pashtrik* i zona *Dukagjini* sa više brigada terorista.

Nije postojala nikakva *združena ili zajednička komanda* vojske i policije. Svedok je u Hagu video 17 dokumenata izdatih od marta do maja 1999. godine, koji su u svom zaglavlju imali broj dokumenta i naziv *zajednička komanda*. Ti dokumenti su urađeni u skladu sa vojnim pravilima i propisima, ali nisu imali potpis. On je ta dokumeta dobijao iz komande Prištinskog korpusa. Za njega nije bio problem što je u zaglavlju tog dokumenta pisalo *zajednička komanda*, jer su svi ti dokumenti bili zavedeni i overeni u



komandi Prištinskog korpusa. Naređenje za borbena dejstva izdavao je Prištinski korpus. Pošto jedinice MUP-a ne bi prihvatile da izvide borbena dejstva po naređenju Prištinskog korpusa, to je na tim naređenjima, koje je izdavao Prištinski korpus, stajalo da ih izdaje *zajednička komanda*. Ta naređenja su dostavljana Štabu MUP-a u Prištini, odakle su upućivana dalje jedinicama. Za MUP je to bilo prihvatljivo, s obzirom da je pisalo da je to nešto zajedničko. Vojska je znala da ta naređenja dolaze iz Prištinskog korpusa, bez obzira što stoji *zajednička komanda* i ta naređenja su izvršavana. Da bi nešto bilo *zajednička komanda* ono mora da ima svoju organizaciju i formaciju, da ima svoj štab, kancelariju, pečat. Ništa od toga nije postojalo. Jednostavno, naređenja je izdavao Prištinski korpus i na njemu je stajalo zaglavljeno *zajednička komanda*, to je dostavljano štabu MUP-a u Prištini i vojnim jedinicama na terenu. Po tim naređenjima postupale su i vojska i policija.

549. motorizovana brigada Prištinskog korpusa imala je zadatak da izvodi borbena dejstva u trouglu Suva Reka/Suharekë-Orahovac/Rahovec-Prizren. U toj zapovesti Prištinskog korpusa tačno je navedeno koje jedinice Prištinskog korpusa učestvuju u određenim aktivnostima i gde. U toj naredbi Prištinskog korpusa nisu postojali konkretni zadaci jedinica MUP-a i one se ne pominju. Međutim, svedok je 24. 03. 1999. izvršio koordinaciju sa pukovnikom policije optuženim Mitrovićem, komandantom 37. odreda PJP. Ta koordinacija podrazumeva da se komandanti sa svojim starešinama na osnovu karte dogovore koja će jedinica da dejstvuje u kom pravcu. U okviru njegove brigade delovao je 37. Niški odred PJP, čiji je komandant bio optuženi Mitrović i 23. odred PJP, Novosadski odred.

Svedok je u okviru svoje brigade imao borbenu tehniku koju optuženi Mitrović nije imao, pa je on pravio plan artiljeriskih vatri, plan veze i plan sadejstva sa 37. odredom, a radio je i kodiranu kartu. Kodirana karta podrazumeva upotrebu šifre i to, umesto da se kaže da je jedinica krenula u napad, kaže se samo jedna unapred ugovorena reč npr. *šuma, kamen, izvor*. To se radilo da neprijatelj ne bi mogao da sazna šta se preduzima.

Tog 24. 03. 1999., brigada je napustila kasarnu, a MUP je takođe imao jedan objekat u krugu kasarne koji je napustio u isto vreme kad i vojska.

Nakon koordinacije na terenu sa Mitrovićem, u skladu sa svojim specijalnostima i različitim zadacima, krenuli su da blokiraju teritoriju koja je omeđena gradovima Prizren-Suva Reka/Suharekë-Orahovac/Rahovec. Sve jedinice su ujutru 25. 03. 1999. u 6:00 sati morale da budu na svojim mestima. Borbenu grupu pet iz sastava brigade, u pravcu Suve Reke/Suharekë, vodio je potpukovnik Konjikovac. U sastavu te borbene grupe bilo je 180 ljudi. Grupa je krenula iz Đinovaca/Gjinovc, preko reona Široko/Shirokë, da bi kroz Suvu Reku/Suharekë prošla oko 4:40 časova na pravcu sela Reštane/Reshtan i to 25. 03. 1999.. Borbena grupa pet je trebalo da se, od sela Reštane/Reshtan preko sela Studenčani/Studenčan i Samodrež/Samodrezh, spoji sa borbenom grupom šest, koja je dejstvovala iz pravca Orahovac/Rahovec-Velika Kruša/Krusha ë Madhe-Zočište/Zozishte. Borbena grupa pet sadejstvovala je sa tri čete 37. odreda, a borbena grupa šest sa dve čete 37. odreda pukovnika Mitrovića, kojima je komandovao njegov zamenik major Grujić. Bio je na radio vezi sa pukovnikom Mitrovićem i poznato mu je da je njegovo komandno mesto bilo u naselju Široko/Shirokë, u upravnoj zgradi preduzeća *Metohija vino*.



Negde oko 18:00 časova, obustavljena su borbena dejstva i svi su bili obavezni da ostanu na osvojenim linijama. Tog 25. 03. 1999. oko 20:00 časova, obavešten je da je bombardovana kasarna i objekat MUP-a u okviru kasarne, te da je poginuo jedan vojnik i jedan čovek iz jedinice pukovnika Mitrovića. Sa Mitrovićem se čuo i on mu je rekao da je obavešten da je pogodena njegova zgrada u krugu kasarne. Odmah je otišao do kasarne i tamo se zadržao oko jedan sat, a zatim je prenoćio u *Domu vojske*. Sutradan 26. 03.1999. u jutarnjim časovima, ponovo se čuo sa Mitrovićem i on mu je rekao da će doći u Prizren. Po njegovom mišljenju Mitrović je za Prizren krenuo nešto pre 9:00 sati. Sa Mitrovićem se čuo i dok je bio u Prizrenu 26. 03. 1999. a misli da se on iz Prizrena u Suvu Reku/Suharekë vratio 26. 03.1999. popodne. Nikad ga nije pitao gde se nalazi. Prvi put su se videli 27. 03. 1999. oko 10:00 sati, kada su se spojile peta i šesta borbena grupa i kada je intenzitet borbi bio mnogo niži.

Poznato mu je da je bilo iseljavanja albanskog stanovništva i on je 24. 03. 1999. video veću grupu Albanaca koja je išla prema graničnom prelazu. To mu je poznato, jer su njegovi vojnici iskopali asfalt i uz državnu granicu postavili protiv-tenkovske i protiv-pešadijske mine sve do sela Žur/Zhur. Njega su zvali da razminira taj granični prelaz jer ima dosta Albanaca koji žele da pređu granicu. Onda je on naredio da se sa desne trake tog puta izvade mine, pa je veća grupa Albanaca 24. i 25. 03. 1999. prešla granicu prema Albaniji. Bežali su zbog bombardovanja. Osim te grupe koju je video 24. i 25. 03. 1999., svedok je viđao i druge kolone Albanaca koji idu iz Prištine/Prishtinë, Peći/Pejë, Mališeva/Malishevë prema granici sa Albanijom. Kod razbijanja terorističkih snaga nisu imali zadatak da raseljavaju albansko stanovništvo. Na suđenju u Hagu Milutinoviću i drugima, video je dokument koji predstavlja naredbu za iseljavanje albanskog stanovništva koju je potpisao Zurapi, načelnik Generalštaba OVK. Nije bilo paljenja kuća, pljačkanja prodavnica i drugih objekta koje su držali Albanci. Međutim, u pojedinim selima teroristi su koristili kuće, prodavnice, pa čak i džamije, kao utvrđene objekte. Ti objekti su predstavljali legitimni vojni cilj i po njima se dejstvovalo.

Svaka jedinica ranga bataljona vodi ratni dnevnik i sačinjava operativne borbene izveštaje, koje piše operativni dežurni. Svedok je pisao analizu dejstava 549. brigade na uništenju šiptarsko-terorističkih snaga (ŠTS) u reonu Retimlja/Reti i na deblokadi komunikacijskih pravaca Suva Reka/Suvarekë-Orahovac/Rahovec. Svoju analizu dostaviće sudu. Na predočavanje ratnog dnevnika od strane predsednice Veća, svedok je rekao da je taj dokument prvi put video u Hagu i da je to u stvari ratni dnevnik oklopnog bataljona u sastavu njegove brigade.

Nije postojala teritorijalna odbrana na području Prizrena, već vojno-teritorijalna komanda u Prizrenu. Postojali su vojno-teritorijalni odredi i u Prizrenu i u Suvoj Reci/Suharekë. Izraz Teritorijalna odbrana nije korišćen zbog negativnog iskustva iz prethodnih ratova, gde se republička TO pretvorila u komponentu koja se suprotstavila saveznoj vojsci.

U martu 1999. nije prolazio kroz Suvu Reku Suharekë, već tek negde u aprilu. Poznato mu je da su pripadnici 37. odreda PJP i pukovnik Mitrović nosili maskirne zelene uniforme slične vojnim, nalik NATO uniformama.

U kasarnu u Prizrenu nisu dovoženi leševi civila ubijenih 26. 03.1999. u piceriji u Suvoj Reci Suharekë. Poznato mu je da se mesto koje se zove *Strelište* nalazi između sela



Ljubižde/Lupizhde i sela Koriše/Korishë. Ono je intenzivno korišćeno za obuku i gađanje do marta 1998. Posle toga, obuka vojnika na Kosovu i Metohiji nije izvođena. Što se tiče mesta *Dubrište*, to je bila gradska deponija za grad Prizren i nalazi se preko puta vojnog strelišta. Nije čuo ni za kakve masovne grobnice, ni na *Strelishtu*, ni za *Dubrištu*. Za stradanje porodice Berisha čuo je tek posle rata i to nakon dosta vremena.

Pitanja punomoćnika

Punomoćnica oštećenih Nataša Kandić pitala je svedoka, da li je, u vezi sa akcijom deblokiranja puta Orahovac/Rahovec-Suva Reka/Suharekë, izdao zapovest o formiranju sabirnih centara, s obzirom da jedan svedok u toku suđenja rekao da je takva zapovest postojala. Svedok je izvadio iz torbe zapovest i pročitao je pred sudom. Iz te zapovesti se vidi da je zarobljenike trebalo privoditi u sabirališta u upravnoj zgradi *Metohija vina* i u jednoj kući u selu Mala Kruša/Krushe ë Vogel. U zapovesti se naređuje da se pripreme uslovi za prijem zarobljenika na te dve lokacije. Ta zapovest je 24. 03. 1999. prenetu komandantima u sastavu brigade kojom je svedok komandovao. Međutim, nije bilo privođenja zarobljenika, ni u upravnoj zgradi *Metohija vino*, ni u Maloj Kruši/Krushe ë Vogel. Punomoćnica je postavila pitanje kako su formirana ta sabirališta, kako su pripremljena i kakvi su bili uslovi u njima. Takvo pitanje predsednica Veća je odbila. Punomoćnica je objasnila da je vrlo važno pitanje da li su uslovi u tim sabiralištima bili u skladu sa standardima međunarodnog humanitarnog prava. Međutim, i to pitanje predsednica Veća je odbila.

Predsednica Veća je bez razloga odbila oba pitanja, jer u situaciji kad je nesporno da su otvoreni sabirni centri, da je zapovest o njihovom formiranju i stvaranju uslova u njima izdao svedok, bilo je neophodno raspraviti sve okolnosti o tome kakvi su uslovi obezbeđeni i da li su oni u skladu sa međunarodnim standardima.

Glavni pretres: 5. 06. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Slavoljuba Madića

U martu 1999. bio je zamenik komandira druge čete 37. odreda PJP. Komandir druge čete bio je Vlada Potić. Svedok je došao u Orahovac/Rahovec 22. ili 23.03.1999. iz SUP-a Pirot. Četa je bila smeštena u hotelu. Neposredno pred početak bombardovanja, premešteni su u fabriku vina *Orvin*, takođe u Orahovcu/Rahovec. Te večeri kad je počelo bombardovanje, 24. 03.1999., bili su u Orahovcu/Rahovec. Rano sledećeg dana, 25. 03.1999., dobili su naređenje da krenu u pravcu Zočišta/Zozishte. Zočišta/Zozishte je jedno od nekoliko sela koja se nalaze na putu između Orahovca/Rahovec i Suve reke/Suharekë. Ceta je krenula rano ujutro 25. 03.1999. Svi policajci su imali zelene maskirne uniforme. Odatle su sledećeg jutra, 26.03.1999., krenuli prema selu Opteruša/Optershë. Tada je došlo do borbe između njegove čete i pripadnika OVK. Zbog povređivanja dvojice policajaca iz njegove čete, zvao je komandanta odreda Mitrovića, da bi on urgirao da se smeste u bolnicu. To je bilo u prepodnevnom časovima 26. 03.1999. Komandant Mitrović je bio u Prizrenu. Dvojica povređenih prebačeni su u Prizren blindiranom *ladom nivom*. Tu su operisani. Reč je o Goranu Đorđeviću i Bojanu Ičiću, koji sada rade u Policijskoj upravi u Pirotu.



26. 03.1999. ostali su u blokadi u selu Opteruša/Optershë, a sutradan, 27. 03.1999., nastavili su napredovanje prema Suvoj Reci/Suharekë. Sa komandantom Mitrovićem video se tek 5-6 dana nakon početka bombardovanja. Komandant Mitrović je nosio zelenu maskirnu uniformu, zvanu NATO uniforma.

U vezi sa ubistvom porodice Berisha ništa nije znao sve dok to nisu objavili mediji.

Napomena

Suđenje su pratila dva člana porodica i jedna novinarka sa Kosova. Došli su u pratnji dva pripadnika Kosovske policijske službe, koji su u saradnji sa Jedinicom MUP-a Srbije za zaštitu svedoka brinuli o sigurnosti članova porodica žrtava.

Glavni pretres: 30. 06. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milivoja Grkajca

Pre početka bombardovanja bio je komandir policijske stanice u Aleksandrovcu. 25. 03. 1999. godine mobilisan je kao komandir treće čete 87. odreda PJP. Odmah po izvršenoj mobilizaciji krenuo je prema Prizrenu. Pre ove mobilizacije bio je na Kosovu 1998. Pošto su dva voda već bila u Prizrenu, krenula su još četiri voda i to, tri iz Kruševca i jedan iz Prokuplja. Sa njegovom četom krenuo je komandant 87. odreda Zoran Randelović, koji im se pridružio u Nišu. Negde oko podne 26. 03.1999. stigli su u Prizren. Smestili su se u krug neke fabrike gde su bili dva-tri sata, nakon čega im je komandant 87. odreda Zoran Randelović dao zadatak da idu prema Suvoj Reci/Suharekë. Tamo su stigli oko 16:00 časova tog 26. 03.1999. Autobusi kojima su putovali bili su parkirani pred OUP-om Suva Reka/Suharekë. Tu ih je sačekao načelnik OUP-a Dobrivoje Vitošević. Načelnik Vitošević je preko radio stanice pozvao komandira čete iz 37. odreda Zorana Siketića. Sa svoja četiri voda iz treće čete 87. odreda, čekao je Siketića oko sat vremena. Kad je Siketić stigao, on je dva voda smestio u zgradu osnovne škole u Suvoj Reci/Suharekë, u blizini hotela *Balkan*, a dva voda je postavio na odgovarajuće tačke na periferiji Suve Reke/Suharekë, prema selu Reštane/Reshtan. Sve je to bilo u večernjim satima 26. 03.1999. Nakon raspoređivanja vodova, Siketić se vratio prema Orahovcu/Rahovec, gde je bila njegova jedinica. Načelnik OUP-a Suva Reka/Suharekë Dobrivoje Vitošević nije svedoku dao nikakav zadatak, on je samo pozvao Siketića, koji je razmestio ljude tamo gde je to naložio komandant 87. odreda Randelović.

Kad je došao u Suvu Reku/ Suharekë, svedok skoro da nije video civile, njih kao da u gradu nije bilo, što mu je bilo neuobičajeno. Bio je u zgradi osnovne škole u Suvoj Reci/ Suharekë sa svojim policajcima sve do 15.05.1999. kad je stigla smena.

Pripadnici 87. odreda nisu vršili pretres kuća, niti bilo kakve kontrole na terenu koji je zaposeo 37.odred.

Komandant 37. odreda mogao je da naređuje komandantu 87. odreda zbog činjenice da je 37. odred bio odred dobro obučanih ljudi koji je bio ofanzivan, pokretan, vodio borbe, oslobađao teritorije, i vršio čišćenja terena dok je 87. odred imao slabo obučene ljude, neke koji nisu uopšte prošli nikakvu obuku, bilo je dosta bolovanja, dosta napuštanja



službe, tako da je 87. odred samo zaposedao teren koji bi osvojio 37. odred, kontrolisao ga i vodio računa da teroristi ponovo ne upadnu.

Predsednica Veća mu je predočila da u spisima predmeta postoji izveštaj o angažovanju treće čete 87. odreda PJP na Kosovu i Metohiji u toku 1998. i 1999. koji je sačinjen 28. 10.1999. godine sa potpisom svedoka. Potvrđuje da je taj izveštaj on sačinio. U tom izveštaju se navodi da je prilikom NATO bombardovanja kod Dulja/Duhle teže oštećen džip *land rover*, a to je džip koji je pripadao SUP-u Prokuplje. To vozilo imalo je i drugo ime i to *defender* i bilo je plave boje.

Za ubistvo porodice Berisha saznao je iz medija, nekoliko godina nakon povratka sa Kosova. .

Sa optuženim Mitrovićem viđao se tokom 1998, dok tokom 1999. godine nije imao nikakvu komunikaciju s njim, niti ga je video.

Glavni pretres: 1. 07. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milivoja Milosavljevića

Svedok je od 1995. godine, pa sve do avgusta 2006. godine bio šef Odseka za suzbijanje opšteg kriminaliteta u SUP-u Prizren, koji je nakon bombardovanja i povlačenja srpske vojske i policije sa Kosova u junu 1999. bio izmešten u Kruševac.

Kada je proglašeno ratno stanje napustili su zgradu SUP-a, i prešli u zgradu Muzičke škole. U vreme ratnog stanja obavljali su uviđaje na licu mesta. Tu su radili inspektori Mustafi Elez, Zoran Marković, Srba Marković i Nikola Ljubisavljević iz Odseka za suzbijanje krvnih, seksualnih i saobraćajnih delikata. Načelnik odeljenja kriminalističke policije bio je Milan Petrović i on im je obezbedio neke zaštitne prsluke za izlazak na uviđaj, a od automobila su koristili dve ili tri *zastave 101*, jednu *floridu*, jednu *ladu nivu*, jednu *ladu samaru*. Nisu imali kamione. Inače, posle uviđaja sastavljali su pismenu krivičnu prijavu ako je bilo elemenata krivičnog dela, a ako nije, onda samo izveštaj koji su takođe dostavljali tužiocu. Zna da je bilo uviđaja u martu mesecu u Suvoj Reci/Suharekë. Poznaje kriminalističkog tehničara Todora Jovanovića iz Suve Reke/Suharekë. Ne može da se seti da li je i kada bio na uviđaju u Suvoj Reci/Suharekë. Zna da je jednom sigurno bio kada je bombardovana neka kafanica u blizini hotela *Balkan*. Na taj uviđaj ga je poslao načelnik odeljenja kriminalističke policije Milan Petrović. Načelnik ga je poslao na taj uviđaj zbog toga što je primećeno da su leševi premeštani. Ne može da se seti ko ga je obavestio o tome da su leševi premeštani.

Seća se da je još jednom bio na uviđaju u Suvoj reci/Suharekë, ali ne zna kojim povodom. Poznaje Milutina Miljkovića i zna da je on radio u odeljenju policije u Prizrenu, a da je jedno vreme bio upućen na rad u Suvu Reku/Suharekë. O tome zašto je Miljković prebačen u Suvu Reku/Suharekë i ko ga je prebacio, ne zna ništa.

Za slučaj ubistva članova porodice Berisha čuo je kada je počelo suđenje Slobodanu Miloševiću u Hagu.

Saslušanje svedoka Jugoslava Jovanovića

Svedok je u martu 1999. godine bio angažovan kao vojni obveznik u Vojnom odseku u opštini Suva Reka/Suharekë, na uređajima veze, i na tim poslovima je radio tokom celog



rata. Neposredni starešina bio mu je Zoran Stanisavljević.. Zna da je Jashar Berisha radio na benzinskoj pumpi. Misli da je Jashar Berisha radio kad je počelo bombardovanje i još desetak dana nakon toga. Ne zna šta je bilo sa njim. Posle Jashara, na pumpi je radio Zoran Petković, a posle Zorana, njegov brat Slavomir Jovanović. Ne zna zbog čega su, kako i kada izvršene te smene na benzinskoj pumpi u Suvoj Reci//Suharekë.

U martu 1999. u Suvoj reci/Suharekë je bilo dosta pucnjave i eksplozija. Tog dana kad su u zanatskom centru ubijeni članovi porodice Berisha, nije čuo eksplozije iz tog pravca, iako je zanatski centar od njegove kancelarije bio udaljen oko stotinak metara. Inače, on nije sve vreme bio na radnom mestu, zbog toga što je njegova supruga bila u drugom stanju i trebala je da se porodi. Često je izlazio iz kancelarije i odlazio kući. U Suvoj Reci/Suharekë je bilo dosta policijskih i vojnih snaga. Svi su bili u maskirnim uniformama, a ne može da odredi kome su sve pripadali. Poznato mu je da je bilo zapaljenih kuća u Suvoj Reci/Suharekë, ali ne zna koliko i ne zna čije su to kuće bile.

Pošto je rekao da poznaje svedoka Miroslava Krstića, predsednica Veća mu je predložila da je Miroslav Krstić rekao da je tog dana, kad su ubijeni članovi porodice Berisha, Jugoslav Jovanović ušao u zgradu i plakao, pa ga je Miroslav Krstić pitao: „Jugo, zašto plačeš?“ a on mu je odgovorio: „...Ubili su Jashara Berisha.“. Svedok je rekao da se te situacije ne seća.

Predsednik Veća je takođe predložila svedoku da je Milovan Nišavić, za koga je svedok rekao da ga poznaje, rekao na sudu da je o tome šta se dogodilo sa Jasharom Berishom saznao od njega. Svedok je rekao da to nije tačno.

Video je da se Albanci iseljavaju, kolone su prolazile kroz Suvu Reku/Suharekë i to nekoliko dana od početka bombardovanja.

Glavni pretres: 2. 07. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Bogoljuba Jovanovića

Pre rata radio je u SUP-u Leskovac. Na Kosovo je krenuo 26. 03.1999. u prepodnevnom časovima sa četom iz Leskovca. Na Kosovu je bio zamenik komandanta 87. odreda. U isto vreme, krenule su i jedinice iz drugih SUP-ova sa juga Srbije. Preko Brezovice su došli u Prizren. Stigli su u popodnevnom časovima. Smestili su se u prostorije firme *Voćar*. U tom preduzeću su bili nekoliko dana, a onda su prešli u Orahovac/Rahovec gde su obezbeđivali komunikaciju od Orahovca/Rahovec prema Mališevu/Malsihevě i deo puta prema Suvoj Reci/Suharekë. Komandant 87. odreda je bio Zoran Randelović. Ne može da se seti da li je tih dana sreo komandanta Mitrovića, ali ga je poznavao. Nije odlazio u Suvu Reku/Suharekë tih dana. Prvi put je otišao u Suvu Reku/Suharekë posle pogibije komandanta 87. odreda Zorana Randelovića. Kada je boravio u Suvoj Reci/Suharekë bio je smešten u zgradi neke škole koja se nalazila pored hotela.

Predsednica Veća je predložila svedoku da je optuženi Mitrović u svojoj odbrani naveo da je 26. 03.1999. u školi u Suvoj Reci/Suharekë boravila Leskovačka četa, a na to je svedok odgovorio da Leskovačka četa nikada nije bila u Suvoj reci/Suharekë, a da je on dolazio posle pogibije komandanta. Svedok je imao kompletnu odgovornost za četu iz Leskovca, koju je odveo u Prizren.



Saslušanje svedoka Dobrivoja Vitoševića

U martu 1999. godine bio je načelnik OUP-a Suva Reka/Suharekë. Pre nego što je postavljen na to radno mesto radio je u SUP-u Prizren. Na mesto načelnika OUP-a Suva Reka/Suharekë postavio ga je načelnik SUP-a Prizren, koji mu je rekao da je njegova funkcija samo da predstavlja OUP pred civilnim strukturama u Suvoj Reci/Suharekë i da nema ništa sa uniformisanim policajcima.

Pre proglašenja ratnog stanja u OUP-u su održavani jutarnji kolegijumi, na kojima su učestvovali komandir stanice policije, zamenik komandira i pomoćnik komandira. Povremeno su prisustvovali i komandiri jedinica iz uže Srbije, koji su bili raspoređeni na Kosovu. To su bili komandiri četa 37. odreda, Zoran Siketić i Goran Veličković, zatim komandant 87. odreda Zoran Randelović i komandir čete iz tog odreda Mile Grkajac. Međutim, proglašenjem ratnog stanja situacija se promenila. Sve te starešine, koje su dolazile na kolegijum, povučeni su u svoje štabove. Proglašenjem ratnog stanja svedok je postao član Opštinskog štaba civilne zaštite u Suvoj Reci/Suharekë i prisustvovao je sednicama Štaba. Više nije bio u vezi sa događajima u OUP-u. Nije imao precizne informacije sa terena. Dobijao je jedino izveštaje od Dežurne službe. Kad je objavljeno ratno stanje, povremeno su dolazile depeše u vezi sa postupanjem prema civilima. To se odnosilo na pruženje humanitarne pomoći civilima. Policija je albanskom stanovništvu, koje je bilo u zbegovima dostavljala vodu i hranu. Nije nosio uniformu, uvek je išao u civilnom odelu.

Neposredno pred početak rata teroristi su ubili dvojicu braće Mihajlović, iz sela Mušutište/Mushitishte. Takođe, bilo je dosta otmica Srba. Zbog toga, on je kao načelnik OUP-a bio izložen pritisku od civilnih vlasti u gradu da smeni dvojicu Albanaca koji su radili u OUP-u. Takođe pre rata bilo je slučajeva ubijanja terorista i svi ti incidenti su evidentirani. Pre početka rata u OUP-u Suva Reka/ Suharekë funkcionisala je kriminalistička operativa u okviru koje su radili kriminalistički tehničar, operativac za privredni kriminal i operativac za klasični kriminal. Međutim, kad je počeo rat, oba ta operativca su napustila posao, tako da su sve uviđaje na području Suve Reke/Suharekë obavljale uviđajne ekipe iz SUP-a Prizren.

Odmah po objavljivanju ratnog stanja, policija je izmeštena iz zgrade OUP-a, prvo u zgradu osnovne škole u Suvoj Reci/Suharekë, a onda, kad je i ta zgrada postala ugrožena, po privatnim kućama. Policijske jedinice su bile smeštene u hotelu *Balkan*, ali kad je bombardovana zgrada SUP-a u Prištini, došlo je cirkularno pismo da se i oni izmeste u privatne kuće.

Svedok je odmah na početku bombardovanja primetio da se albanskio stanovništvo iseljava, neke grupe su otišle prema Albaniji, neke u Crnu Goru, a neke u Makedoniju. Mnoge albanske kuće su bile napuštene, bile su paljene i pljačkane. Jednom je Zoranu Siketiću, komandiru čete, rekao da ne pale i ne pljačkaju kuće. On nije imao ovlašćenje da Siketiću to službeno naredi, ali mu je to rekao u drugarskom kontekstu.

Poznato mu je da je postojalo osmatračko mesto u vinarskom podrumu, koje je bilo u sastavu preduzeća *Metohija vino*. Policija je obezbeđivala zgradu OUP-a i kada je policija bila izmeštena. Ne zna da li je postojalo i osmatračko mesto na zvoniku crkve, kao ni to da li su na nekoj od osmatračnica bili policajci sa snajperima.



U OUP-u Suva Reka/Suharekë postojala je jedna soba za zadržavanje pritvorenih lica, ali su oni tu držani kratko i odatle su upućivani u Prizren. Nikad nije čuo za Abdulaha Elshanija.

Dobro je poznao Bobana Vuksanovića, koji je bio lekar i u vreme ratnih dešavanja direktor Doma zdravlja. Inače, ranije je bio predsednik opštine. Imao je veliki autoritet i kod albanskog i kod srpskog stanovništva. Za vreme rata nosio je uniformu i misli da je bio angažovan u Teritorijalnoj odbrani.

Za stradanje porodice Berisha nije čuo u vreme kada se to desilo. Saznao je nakon što su izbegli u Srbiju. O tom zločinu se «šuškalo» među policajcima koji su izašli sa Kosova. Međutim, on se nije detaljnije raspitivao. Nije hteo da se meša u to da ne bi na sebe navukao neku sumnju. Inače, nikoga od ubijenih članova porodice Berisha nije poznao. Poznao je Jashara Berishu, koji je bio izvanredan čovek. Imao je njegov kućni broj telefona i zvao ga je kad god bi trebalo da uzme gorivo. Jashar bi dolazio na pumpu i izdavao gorivo.

O ubistvu Jashara Berishe ne može ništa da kaže.

Na sastancima Civilne zaštite raspravljalo se uglavnom o prikupljanju stoke, jer je pretila glad u opštini Suva Reka/ Suharekë, s obzirom da je bilo ratno stanje i da se ništa nije radilo.

Kad je počelo bombardovanje, načelnik SUP-a Prizren poslao je Milutina Miljkovića u OUP Suva Reka/Suharekë. Miljković je imao ista ovlašćenja kao i svedok i pomagao mu je u poslu. Ne zna zbog čega je Miljković poslat u Suvu Reku/ Suharekë.

Aktivnosti i dejstva 37. odreda PJP odvijala su se na potezu Suva reka/ Suharekë – Orahovac/Rahovec i pripadnici tog odreda su te aktivnosti zvali «čišćenje terena». O akcijama tog odreda svedok nije imao nikakve informacije. Komandant i komandiri 87. odreda nisu imali nikakvu obavezu prema njemu.

Za rezervni sastav policije u OUP-u Suva Reka/Suharekë bio je zadužen pomoćnik komandira Nenad Jovanović. Svedok se povremeno viđao sa komandrom stanice policije u OUP-u Suva Reka/ Suharekë Radojkom Repanovićem, ali nisu razgovarali o pitanjima bezbednosti u Suvoj Reci/Suharekë. Poznaje Milorada Nišavića koji je bio samo smešten u stanici OUP-a, ali je bio detaširani organ Službe državne bezbednosti, čiji je starešina bio u Prizrenu. Oni su mu ponekad dostavljali pojedine informacije, ali on nije imao obavezu da im dostavi povratnu informaciju. Poznao je policajca Velibora Veljkovića. Zna da je nešto bio istraumiran i psihički nestabilan, tako da je radio neke administrativne poslove.



Slučaj Suva Reka – Radoslav Mitrović i drugi

Glavni pretres: 3. 09. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Nastavak saslušanja svedoka Dobrivoja Vitoševića

OUP Suva Reka/Suharekë imao je vod Posebnih jedinica policije koji je odgovarao SUP-u Prizren. Komandir te čete bio je Veljko Radenović.

U OUP-u ni su mogli da koriste signale za vazдушnu opasnost, o tome su oba veštavani radio vezom. OUP Suva Reka/Suharekë bio je izmešten prvo u zgradu Doma zdravlja, a posle, otprilike, mesec dana premešten je u prostorije Šumarskog gazdinstva, a potom u privatnu kuću u centru Suve Reke/Suharekë, pored mosta, uz magistralu Prizren-Suva Reka/Suharekë. Seća se da je OUP Suva Reka/Suharekë izmešten kada je stigla najava da će možda biti bombardovana policijska stanica. Izmeštanje je podržavalo da prostorije OUP-a napuste svi zaposleni, da sa sobom ponesu priručno naoružanje, tehniku za komunikaciju, veze i nešto od dokumentacije. Za vreme dok je OUP bio izmešten, te prostorije su obezbeđivane.

Niko od podređenih mu nije referisao, niti ga je bilo ko, niti službeno niti privatno, obavestio o ubistvu članova porodica Berisha. Ništa ne zna ni o telima Albanaca pronađenim na Reštanskom putu. O ubistvu članova porodica Berisha razgovarao je samo sa Milovanom Gogićem prilikom putovanja na službeni razgovor u UBPOK [MUP Srbije]. Ne seća se da je 26. 03. 1999. godine radio vezom pozivao Zorana Siketića, kao i da je i tada došao iz pravca Orahovca/Rahovec, kako to, u svojstvu svedoka, tvrdi Milivoje Grkajac. Ne zna ništa o autobusima kojima su 26. 03. 1999. godine u Suvu Reku/Suharekë stigli policajci iz Srbije.

U toku ratnog stanja, kao načelnik OUP-a Suva Reka/Suharekë imao je rukovodnu, a ne komandnu funkciju. Optuženi Repanović i Jovanović su ga o svojim aktivnostima izveštavali kratko i površno. O bitnim događajima trebalo je da izveštava načelnika SUP-a u Prizerenu. Zna da je hotel BOSS držao neki pripadnik Državne bezbednosti, ali misli da misija OEBS-a nije bila smeštena u tom hotelu.

Nikada nije čuo da je neko od policajaca naređivao ubijanje Albanaca u Suvoj Reci/Suharekë, kao i isterivanje iz grada. U okviru OUP Suva Reka/Suharekë postojala je specijalna jedinica čiji je vođa bio Dragan Borisavljačić. Ne zna da je komandir Repanović formirao jedinicu za ubijanje, te da je istoj, kao i policajcu Veljkoru Veljkoviću, naredio da idu po albanskim kućama, ubijaju ljude, a potom da sakupljaju tela i odvoze ih kamionima, kao i da je sam Veljković to činio.

O ubistvu porodica Berisha, svedok nije napisao izveštaj jer nije bio upoznat. Nije znao ali ne isključuje mogućnost da je uviđaj na dan 30. 03. 1999. godine na Reštanskom putu, kada su pronađena tela Albanaca, izvršio tim za uviđaje SUP Prizren, a da o tome u OUP-u Suva Reka/Suharekë nisu ništa znali. U vreme događaja, o osam tela pronađenih na Reštanskom putu, ništa nije znao, bez obzira što je taj događaj evidentiran u knjizi događaja OUP Suva Reka/Suharekë i što je u dokumentaciji OUP-a Prizren pronađen izveštaj tog OUP-a upućen SUP-u Prizren. Ne zna ni da je njegov podređeni Todor Jovanović bio angažovan na sakupljanju tih tela.



Ne ume da objasni ko je bio nadređen optuženom Radojku Repanoviću, ali kaže da je on bio ovlašćen da prema imenovanom, u slučaju prekršaja radne discipline, preduzima odgovarajuće mere. Na insistiranje optuženog Repanovića kaže da mu je ipak bio pretpostavljeni u službi, te da je kao pretpostavljeni bio upoznat sa svim sa čime je bio upoznat optuženi Repanović. Na insistiranje optuženog Repanovića prihvata da su se u toku ratnih dejstava svakodnevno viđali. Iako je bio pretpostavljeni optuženom Radojku Repanoviću, nije mu izdavao naređenja.

Negira tvrdnje svedoka Milana Petrovića da se u toku rata postupalo isto kao u mirnodopskim uslovima, kao i da su svi policajci podnosili izveštaje načelniku OUP-a tj. svedoku.

Na predočavanje službenog naloga pronađenog u elektronskoj arhivi OUP Suva Reka/ Suharekë, kojim je komandir Radojko Repanović naložio obilaženje dela terena OUP Suva Reka/ Suharekë za 26.03.1999. godine, svedok kaže da o tome ne zna ništa.

Od optuženog Radoslava Mitrovića nikada nije dobio bilo kakav službeni zadatak ili naređenje i on nije prisustvovao kolegijumima koje je, kao načelnik OUP-a, održavao svedok. Na sastancima kolegijuma nikada nije bilo reči o bilo kakvim telima. Pozna je optuženog Zorana Petkovića. Ne seća se da je inicirao da se benzinska pumpa preda optuženom Zoranu Petkoviću, kao ni oduzimanje iste od njega. Siguran je da optuženi Zoran Petković nije bio zaposlen u OUP-u.

Saslušanje svedoka Milana Čankovića

Tokom marta 1999. nalazio se na mestu načelnika veza u Štabu MUP u Prištini. Njegov zadatak bio je da obezbedi vezu između jedinica na terenu. Komandanti odreda koristili su telefone, specijalne telefone, radio veze, koja je mogla biti kratkotalasna i ul kratkotalasna. Članovi Štaba MUP-a imali su i mobilne telefone. Posebna jedinica policije imala je svoje posebne veze, preko objekta preko kojih su išle i redovne veze. *Semi-dupleks* radio veze su korišćene sa strukture i službe MUP. U PJP, tu veze su koristili dežurne službe, komandanti i načelnici, patrola na terenu. *Semi-dupleks* veza pokrivala je relaciju između Prizrena i Suve Reke/Suharekë. Pokretni centar veze zapravo je vozilo *land rover*, sa prikolicom, koje ima pokretni repetitor, agregat, akumulator i isti nije morao biti korišćen za slučaj da je radio neki od stalnih repetitora koji su se nalazili na Cvilenu, Bukovoj Glavi, Zelenom Vrh. Više puta je organizovao postavljanje pokretnog centra veza na teritoriji celog Kosova, najčešće na teritoriji Dečana/Dečan, Peć/Pejë i Mitrovice/Mitrovicë, ali ne na području Prizrena i Suve Reke/ Suharekë. Tokom rata uopšte nije boravio na terenu Suve Reke/ Suharekë.

Pozna je optuženog Radoslava Mitrovića i sa istim je sarađivao u toku rata. Negira tvrdnju optuženog Mitrovića da je on postavio pokretni centar veze na području Suve Reke/ Suharekë, u šikarama – vinogradima. Moguće je da je neki centar veze postavljen na tom mestu, ali to nije bio pokretni centar veze kojim je on bio zadužen.

Glavni pretres: 4. 09. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Mirka Vujačića



Fond za humanitarno pravo
dokumentovanje i pamćenje

U vreme događaja svedok je bio šef Odseka kriminalističke tehnike u SUP-u Prizren, u kome je bilo zaposleno sedam tehničara. Nakon objavljivanja ratnog stanja, taj odsek je nastavio da, kao i ranije, po nalogu istražnog sudijske vrši uviđaje. Seća se tri uviđaja u slučajevima ubistva kojima je tokom rata prisustvovao na teritoriji Suve Reke/Suharekë. Lično je predvodio ekipu kriminalističke policije na uviđaju nakon bombardovanja kasarne u Prizrenu u jutarnjim časovima 26. 03. 1999. godine i tada su rađeni video zapis i fotodokumentacija. Osim njega, uviđaju su prisustvovali i krim.tehničari Vitošević, Nekić i Jovanović, kao i još četvorica kolega. Tada je video i optuženog Radoslava Mitrovića, ali ne može da kaže koliko se on zadržao na tom mestu. Ne zna da je krim.tehničar Nebojša Vitošević 30. 03. 1999. godine bio na uviđaju u Suvoj Reci/Suharekë, niti je informisan o tom događaju. Zna za neki uviđaj u Suvoj Reci/Suharekë, oko 30. 03. 1999. godine, kada su pronađena četiri tela na Reštanskom putu. Negira tvrdnju svedoka Ali Đogaja da je dolazio u Komunalno preduzeće, čiji je direktor bio svedokov otac, i obaveštavao gde radnici treba da idu da otkopavaju grobnice i utovaruju leševe. Bio je na lokaciji masovne grobnice u Pustom Selu/Pastaselo, i sve je snimljeno i dokumentovano. Inače, za masovne grobnice na Kosovu i hladnjače koje su prevozile leševe čuo je u Srbiji, 2003. godine.

Saslušanje svedoka Novice Jovanovića

U martu 1999. godine svedok je bio na dužnosti komandanta 70.og Vojno-teritorijalnog odreda u Suvoj Reci/Suharekë. Tu dužnost je obavljao od 1996. Bio je predpostavljeni dr. Boban Vuksanoviću. Živeo je u selu Rečane/Rečan. Nadimak mu je *Maneken*. Njegov zamenik bio je Nebojša Jevtić, a pomoćnik komandanta za pozadinu bio je Mirko Đorđević. Nakon početka bombardovanja sedišta TO bilo je u zgradi Tehničke škole, u kojoj je bilo smešten i Niški odred PJP. Jedinica TO kojom je komandovao bila je angažovana na obezbeđenju delova grada i naselja u kojima su živeli Srbi. Pripadnici TO nosili su maskirnu SMB uniformu.

Svedoku je poznato da je tri, četiri dana pre početka bombardovanja u Suvoj Reci/Suharekë ubijen Srbin Bogdan Lazić i da je s tim u vezi policija preduzela potragu za teroristima. Za stradanje članova porodica Berisha čuo je kada je počelo suđenje Slobodanu Miloševiću. Znao je Jashara Berishu. Nije znao šta se Jasharu desilo, niti se o tome raspitivao. Ne zna da su njegov pomoćnik Mirko Đorđević i dr Boban Vuksanović obilazili ljude po kućama i organizovali ih za sakupljanje tela ubijenih Albanaca iz Zanatskog centra u Suvoj Reci/Suharekë, kako to tvrdi svedok Nedeljko Petković.

Uveče 25. 03.1999. otišao je u selo Mušutište/Mushitisht i tamo ostao do sutradan popodne. Prilikom povratka u grad, nije čuo pucnjavu. Poznaje Radojka Repanovića, ali ne zna da se on na 26. 03.1999. kod Zanatskog centra video sa dr. Bobanom Vuksanovićem. TO je koristila kamione preduzeća *Balkan*, *Balkan Belta* i *Metohije vino*. Izbegava da kaže ko je u TO odlučivao o angažovanju tih kamiona, kao i o tome gde su se isti nalazili 25, 26. i 27. 03. 1999.

Ne prihvata navode svedoka Trajka Trajkovića da je *Maneken* odnosno svedok, u društvu dr Vuksanovića, dolazio kod njega kući i zahtevao da Trajkovići pošu i utovare



neke krevete, niti da li su Trajkovići krenuli sa dr Vuksanovićem i šta su tom prilikom radili. Jedino što zna je da su Romi živeli u jednoj od ulica u Suvoj Reci/ Suharekë. Dr Vuksanović i Mirko Đorđević su koristili auta *golf*, *zastavu 128* i *zastavu 101*. Dr Vuksanović je zvanično, u sastavu TO bio raspoređen na poslovima referenta intendanske službe i njegova dužnost je bila obezbeđenje opreme, ishrane i s meštaja ljuds tva. Međutim, zbog autoriteta koji je imao, on je sebe smatrao za komandanta grada, a tako su ga tretirali i ostali, mada takva funkcija nije postojala.

Saslušanje svedoka Nebojše Vitoševića

U martu 1999. bio je krim. tehničar u SUP-u Prizren. Postupanje službe nije se menjalo nakon početka bombardovanja. Početkom rata, po nalogu istažnog sudije, u ekipi sa Ljubišom Gogićem, Nikolom Mojsićem, Ljatif Afitom, Miletom Krstićem i Todorom Jovanovićem, otišao je u Suvu Reku/ Suharekë sa zadatkom da izvrše uviđaj. Tok uviđaja na Reštanskom putu fotografisao je svedok. Prvo su, iza neke kuće videli tri - četiri spaljena, ugljenisana tela, na kojima nije bilo moguće prepoznati pol, niti starosnu dob. Tela su u pokupi li zaposleni u komunalnom preduzeću, koji su na lice mesta stigli traktorom, u koji su i utovarili tela. Ekipa za uviđaj je nastavila dalje Reštanskim putem, do neke polane u kojoj su zatekli još dva tela, za koje svedok misli da su bila muška. Dalje, na mestu gde put prema selu Reštane/Reshtan skreće desno i penje se uzbrdo, ekipa za uviđaj pronašla je još jedno telo starijeg muškrca.

U vreme uviđaja, u kućama u kojima su pronašli tela, kao ni u okolini, nije bilo ljudi. Ne seća se da li je prva kuća pored koje su pronašli tela bila zapaljena, ni da li je oko nje bilo čaura, ali pouzdano zna da su tela bili u ugljenisanom stanju. Nakon uviđaja ekipa je pronađena tela odnela na albansko groblje gde su ih sahranili. Prisustvovao je sahrani i sačinio je skicu grobnih mesta. Ne zna da je spoljni pregled tela izvršio dr Slobodan Andrejević iz Doma zdravlja u Suvoj Reci/ Suharekë.

Sudeći po ranama koje je na telima video, ljudi su ubijeni iz vatrenog oružja. Ne seća se da li je ikada vršena obdukcija tela. Ubijeni su bili civili. Pronađena tela, koja nisu mogla biti identifikovana, obeležena su oznakom NN i brojem. Tela su sahranjena posebno. Kada su tela dovezena na groblje, rake za sahranu istih bile su već iskopane, ali ne zna ko je i kada to uradio, kao ni koliko je raka bilo iskopano i da li ih je bilo više od broja tela. Ne seća se ko je od policajaca obezbeđivao uviđaj.

Osim fotografisanja, svedok je pravio skice sa uviđaja, a o toku istog napisao je i izveštaj. Tokom uviđaja bio je naoružan pištoljem, kao i uniformisani deo policije. Inače inspektori za krivične i seksualne delikte bi li su naoružani i klerima. Posedovali su kameru za snimanje uviđaja, ali su je koristili samo po naređenju viših instanci. Vreme i uzrok smrti lica, čija su tela pronađena, trebalo je da utvrdi lekar, ali ne zna da li je to i učinjeno.

Seća se bombardovanja kasarne *Dušan Silni* u Prizrenu, noću 25. na 26. 03.1999. godine, kao i da je ujutru 26. 03.1999. godine rađen uviđaj na kome je i on bio angažovan. Ne zna da li je tom prilikom video optuženog Radoslava Mitrovića.

Podatke o žrtvama unosio je u izveštaje i skice na osnovu informacija dobijenih od operativca Afitu, ne zna njegovo prezime. Na predočavanje izveštaja sa uviđaja vršenog 30. 03.1999.godine u kome je navedeno da je tada na Reštanskom putu pronađeno 8 tela i



da su identifikovana na osnovu ličnih dokumenata pronađenih u odeći, svedok je ponovio da je imena ubijenih osoba u izveštaj uneo na osnovu informacije dobijene od inspektora-operativca koji je prisustvovao uviđaju.

Ne seća se da je optuženi Slađan Čukarić, kao obezbeđenje, prisustvovao pomenutom uviđaju. Ne poznaje svedoka pod pseudonimom A, niti policajca Radovana Tanovića. Moguće je da je uviđaj o kome govori vodio Milovan Gogić.

Ne zna da li je neka druga ekipa, na nekom drugom mestu, sakupljala i sahranjivala tela. Ne zna ni šta o sahranjivanju tela na bi všem s trelištu JNA, o tome da su neka tela kamionima dovožena u krug kasarne u Prizrenu, o prebacivanju tela sa teritorije Kosova u Srbiju, kao ni o grobnicu u Koriši/Korishë.

Za vreme rata video je da su mnogi Albanci, samo oni, ne i Srbi, napuštali svoje kuće i u kolonama odlazili u pravcu Albanije. Ne zna ni šta o tome da su Albancima, koji su u kolonama napuštali Suvu Reku/ Suharekë, oduzimana i uništavana lična dokumenta, kao ni da je to rađeno po nalogu viših instanci iz MUP-a.

Glavni pretres: 1. 10. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka dr Slobodana Andrejevića

Svedok je radio kao lekar internista u Domu zdravlja u Suvoj Reci/Suharekë. Naredbom upravnika Doma zdravlja 22. ili 23. 05.1999. raspoređen je na rad u selu Mušutište/Mushutisht, a od 02. do 11. 06.1999. radio je u Domu zdravlja u Prizrenu. Početkom bombardovanja neko iz policije, ne seća se ko, došao je po njega u Dom zdravlja, rekao mu da su pronađena tela i da je potreba da ih on pregleda i konstatuje smrt. Otišao je na lice mesta, iza neke kuće i tamo video četiri tela u gotovo ugljenisanom stanju. Po izgledu nesagorelih delova tela, zaključio je da jedno od tih tela pripadalo ženskoj osobi. Ne zna da li su lica čija su tela pronađena bila ubijena vatrenim oružjem ili su stradala u požaru. Moguće je da su žrtve bile zarobljene u podrumu kuće koja je gorela. Prilikom pregleda sako telo bilo je obeleženo, fotografisano i svedok je u zapisnik koji je vodilo neko lice iz policije, za koje svedok smatra da je bio istažni sudija, detaljno opisao izgled tela. Zapisnik je vođen na način što je to lice podatke svojeručno upisivalo u svesku. Ne seća se bilo kog od policajaca koji su ga bliziranim džipom dovezli do kuće gde su se tela nalazila.

Poznaje dr Agrona Berishu, ali ga nije viđao nakon objavljivanja bombardovanja. Poznaje dr Bobana Vuksanovića, koji je pre rata bio upravnik Doma zdravlja, a za vreme rata komandant TOZ-a pozadinsko snabdevanje. Svedok sa pseudonimom A je od detinjstva bio njegov pacijent i bio je dobrog zdravlja.

Prilikom pregleda tela neko od prisutnih policajaca snimao je i pravio skicu lica mesta. Poznaje Todora Jovanovića, optužene Repanovića i Jovanovića, Miroslava i Zorana Petkovića i Ramiza Papića, ali se ne seća da li su oni prisustvovali pregledu tela. Ne seća se da ga je optuženi Slađan Čukarić pozvao da ode i izvrši pregled tela. Optuženi Milorad Nišavić je pre rata bio nizak i puniji, nosio je brkove, radio je u Službi državne bezbednosti, a imao je i zdravstvenih problema. Ne poznaje optuženog Radoslava Mitrovića. Izraz *Čegar* je čuo tokom rata, i to na radio stanicama policajaca koji su u



Dom z dravlja dovodi li ranjenike. Ne seća se da je početkom rata neko od pripadnika policije bio ranjen. Iz svog stana mogao je da vidi da su gorele neke kuće u Suvoj Reci/Suharekë.

Nikog od stradalih ljudi, čija je tela pregledao, nije poznavao ranije.

Zna da su na benzinskoj pumpi radila trojica Albanaca od kojih je poznavao Jashara, za čije je ubistvo saznao kasnije, tokom suđenja pred Haškim tribunalom. Tokom rata nije primetio da Jashar ne radi na pumpi.

Zna za kolone Albanaca koji su napuštale Suvu Reku/ Suharekë, ali ne zna zašto su to činili. Sa dr Bobanom Vukasnovićem nikada nije pričao o nekom stradanju. Ordinacija u kojoj je radio bila je na spratu Doma zdravlja, u prizemlju se nalazila zubarska ordinacija, dok je u podrumu bilo sklonište. U okolini Doma zdravlja niko nije držao stražu. Lekari nisu dobili ni kakva uputstva o ponašanju u ratnim uslovima. Zna za ubistvo i zvesnog Lazića, a nije mu poznato da je u vezi sa njegovim ubistvom ubijeni neki Albanci. Nije mu poznato da je početkom bombardovanja, neko iz porodice Trajković bio angažovan u komunalnom preduzeću.

Poznaje Avdiju Berishu koji je ranije radio u Domu zdravlja, ali ga nakon početka bombardovanja nije viđao i ne zna šta se sa njim dešavalo. Nakon početka bombardovanja niko od Albanaca nije dolazio na posao.

Ne zna da je na početku bombardovanja bilo otmica, nestanka i ubistva nekih Albanaca. Vozila misije OEBS-a viđao je na raznim mestima, pa i ispred hotela BOSS.

Početkom rata prisustvovao je još jednom pregledu tela - na velikom groblju u centru Suve Reke/Suharekë, kada je pregledao ukupno šest tela. Tada je bio u pratnji policajca Todora Jovanovića. Tela su na groblje donela lica iz komunalnog preduzeća, ne seća se tačno ko. I prilikom tog pregleda, svedok je sačinio zapisnik. Zna ko je Spira iz Suve Reke/Suharekë, ali ne zna da li je ta osoba prisustvovala pregledu i sahrani leševa na groblju. Pregledom je utvrdio da se radi o telima muškaraca, da su nastradala dejstvom vatrenog oružja, te da je na svakom telu bilo više prostrelnih rana. Tela su bila u civilnoj odeći. Lična dokumenta pronađena su samo kod starijeg muškarca i iz istih je utvrđeno da je iz sela Krušice/Krushic. Pet tela je pregledano i sahranjeno jednog dana, dok je šesto telo – koje je pripadalo mlađoj muškoj osobi i imalo jednu prostrelnu ranu u predelu stomaka pregledano i sahranjeno dan kasnije. Šesto telo svedok je pregledao u sporednoj ulici u blizini groblja.

Svedok je takođe prisustvovao pregledu tela Bogdana Lazića i dr Bobana Vuksanovića koji su oba vljeni u pristorijama Doma zdravlja. Ne može da objasni okolnost da je, tokom rata, pregled tela ubijenih Srba vršen u Domu zdravlja, dok je pregled ubijenih Albanaca vršen na drugim mestima.

Glavni pretres: 2. 10. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Mileta Krstića

U vreme događaja svedok je bio operativni radnik za teška razbojništva u SUP-u Prizeren. U vezi sa stradanjem Albanaca zna to da je jednom prilikom sa još trojicom ili



četvoricom kolega, kao obezbeđenje, bio na nekom uviđaju u Suvoj Reci/ Suharekë. Okolnost da je kao operativni radnik vršio obezbeđenje uviđaja, objašnjava time da je to radio zbog raumevanja i u cilju pomoći kolegi Latifiju koji je obavljao uviđaj. Naredbu za odlazak u Suvu Reku/ Suharekë izdao je Milan Petrović, načelnik operative SUP-a Prizren, ili njegov zamenik Milivoje Milosavljević.

Uviđaj je vršen iza autobuske stanice, na Reštanskom putu, kod neke spaljene kuće. Tom uviđaju, kao dubinsko obezbeđenje, prisustvovali su i policajci OUP-a Suva Reka/ Suharekë, ali svedok nikog od njih nije poznavao. Kod te kuće pronađena su dva ili tri spaljena tela. U nastavku uviđaja ekipa je kod stolarske radionice, na Reštanskom putu, pronašla još nekoliko tela. Svi ubijeni bili su muškarci. Nakon uviđaja tela su pokupili radnici komunalnog preduzeća i svedok pretpostavlja da su tela odvezli u bolnicu. Uviđaju nije prisustvovao lekar, a ni istražni sudija. Uviđaj su vodili inspektori za potražnu delatnost i krvne delikte Ljatići i Ljubiša Gogić. Nije primetio da je na licu mesta bilo čaura. Nije bio prisutan kad su tela sahranjena. Uviđaju na Reštanskom putu prisustvovao je Todor Jovanović, krim.tehničar u OUP-u Suva Reka/Suharekë. Ne zna da li su pronađena tela gorela na mestu gde su pronađena, ili su tu takva doneta.

Pre uviđaja na Reštanskom putu bilo im je rečeno da na tom mestu ima stradalih lica i da je neka kuća spaljena. Nije mu bilo poznato koja su lica nastradala i kako je došlo do požara. Lice mesta uviđaja obezbeđivano je zbog mogućeg dejstava „albanskih terorista“. Ne zna da je jedno od pronađenih spaljenih tela pripadalo ženskoj osobi. Uviđaju je prisustvovalo oko pet ili šest operativnih radnika. Optuženi Nišavić nije bio na tom uviđaju i svedok misli da on nije učestvovao u akcijama službe Javne bezbednosti. Za vreme uviđaja, iz pravca albanskog groblja, ispaljeno je nekoliko hitaca.

Prisustvovao je uviđaju nakon bombardovanja kasarne u Prizrenu, tamo je bio u jutarnjim časovima i zadržao se oko dva sata i video je optuženog Radoslava Mitrovića.

Poznato mu je da je u nekom hotelu u Suvoj Reci/Suharekë bila smeštena misija OEBS-a i da je taj hotel bombardovan. Misija OEBS-a je kasnije bila smeštena u nekim albanskim kućama.

Operativni radnici SUP-a nikada, pa ni tokom rata, nisu nosili uniformu. Poznaje Milutina Miljkovića, koji je radio u SUP-u Prizren, a kasnije bio premešten u OUP Suva Reka/ Suharekë na mesto načelnika. Pre njega načelnik OUP-a u Suvoj Reci/Suharekë bio je Dobrivoje Vitošević.

Poznato mu je da je tokom bombardovanja bilo i seljavanja Albanaca iz Suve Reke/ Suharekë, Peći/Pejë i Đakovice/Gjakovë i okoline tih mesta. Misli da su oni to činili po nalogu svog političkog rukovodstva.

Saslušanje svedoka Miodraga Andrejevića

Svedok je radio u fabrici *Balkan belt*. Tokom rata bio je angažovan na poslovima referenta za mobilizaciju. Do 24. 03.1999. godine, poslove referenta obavljaio je u prostorijama Vojnog odseka, koji se nalazio u zgradi opštine, u istom dvorištu. Tog dana Vojni odsek je izmešten u zgradu gimnazije, ali su zaposleni često, skoro svakodnevno, zbog potreba posla, odlazili u stare prostorije. Prvih dana rata bilo je jake pucnjave po gradu i okolini. Nije čuo za sakupljanje tela ubijenih u Zanatskom centru. Poznavano je Jashara Berishu, a za njegovo ubistvo čuo je nakon dve nedelje. Znao je i



Bujara, Sadeta, Nexhmedina i Nexhada Berishu. Ne zna šta se sa njima dogodilo. Tokom rata čuo je da je u Suvoj Reci/Suharekë bilo žrtava, ali nije znao da su oni stradali. Optuženog Miroslava Petkovića viđao je za vreme rata u maskirnoj vojnoj uniformi i bio je naoružan automatskom puškom. Negira tvrdnju svedoka Miroslava Krstića da je 26. 03. 1999. Vojni odsek bio na drugom spratu zgrade opštine, da je svedok oko podneva bio sa njim u tim prostorijama i da se tog dana u blizini čula izuzetno jaka pucanja, kao i da se sa prozora Vojnog odseka videlo da neka lica u Zanatskom centru sakupljaju tela ubijenih ljudi.

U Suvoj Reci/ Suharekë viđao je zapaljene kuće i Albance koji su u kolonama napuštali grad Nije poznavao Abudulaha Elshanija. Negira tvrdnju optuženog Radojka Repanovića da se dana 26. 03. 1999. u blizini zgrade opštine u Suvoj Reci/Suharekë čula izuzetno jaka pucanja, kao i da su ljudi iz Vojnog odseka, ispred zgrade opštine bili zauzeli stav za pucanje.

Ujutru 25. 03. 1999. iz svog stana otišao je na posao u zgradu gimnazije jer je s prozora video da je u tu zgradu preseljen Vojni odsek. O ubistvima i pogibijama ljudi tokom rata nije se interesovao zbog lične bezbednosti.

Na predočavanje optuženog Zorana Petkovića da prvih dana rata nije nosio uniformu, svedok je ostao pri tvdnji da ga je tokom rata viđao svakodnevno i da je uvek nosio uniformu. Dana 26. 03. 1999. u Suvoj Reci/Suharekë je bilo mnogo vojske, policije i dobrovoljačkih jedinica, ali ni jedna od njih nije izvodila borbene akcije, već su se nalazile u stanju pripravnosti.

Saslušanje svedoka Živorada Jankovića

Svedok je radio u firmi *Kosovo vino*, u kancelariji u Prizrenu. Poznato mu je da je tokom noći 25. 03. 1999. godine bombardovana kasarna u Prizrenu. Tom prilikom oštećen je krov njegove porodične kuće. Ujutru 26. 03. 1999. otišao je da obiđe roditelje, a onda je otišao u kancelariju. Između 10:00 i 11:00 časova, nakon izlaska iz kancelarije, prolazio je pored reke i na 50 metara od stanice policije video je beli džip i vozača optuženog Radoslava Mitrovića. Kratko je porazgovarao sa njim. Mitrović nije bio u džipu, ali je ubrzo naišao. Bio je vidno uznemiren zbog bombardovanja kasarne i pogibije pripadnika policije. Otišli su u kancelariju svedoka, gde su se, u razgovoru, zadržali oko 15 do 20 minuta. Mitrović je tog dana na sebi imao plavu uniformu, prsluk na kome su bile dve motorole, kačket, čizme, a bio je uredno ošišan i obrijan. Ne zna gde je Mitrović otišao nakon izlaska iz njegove kancelarije. Tokom razgovora sa svedokom, optuženi Mitrović motorolama nikoga nije zvao.

Nije mu poznato da je tokom rata u Prizrenu, Suvoj Reci/Suharekë i okolini bilo iseljavanja Albanaca iz tanovništava, da je u okolini bilo i kakvih masovnih ubistva i grobnica.

Ne zna da su tokom rata Albancima oduzimana i uništavana lična dokumenta. Kolone Albanaca koji se iseljavaju video je samo prilikom odlaska u Krušik/Krushik. Optuženog Mitrovića je, tokom rata viđao samo u belom džipu, a tim vozilom je uvek upravljao njegov vozač.

Glavni pretres 3.10. 2008.



Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović-punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milovana Gogića

Po drugom putu se sasluškava u sudu u prisustvu svedoka i u sudu osuđenika pri čemu se iznosi da tom na glavnom pretresu 11. 01. 2007. Dnevnik događaja u OUP-u Suva Reka/Suharekë vodili su on i njegov zamenik Goran Đokić. Okolnost da je u tom dnevniku nakon datuma 8.04.1999. unet datum 12. i 13. 03.1999. tumači kao tehničku grešku. Činjenicu da u dnevnik događaja od 22.03. do 5.04. 1999. nije unet ni jedan događaj, pa ni takvi događaji kao što su početak bombardovanja, izmeštanje stanice policije, napad na policiju 25. 03. 1999. i uviđaj 30. 03.1999. objašnjava time da nijedan od tih događaja, nije regularno, direktno prijavljen dežurnoj službi OUP-a.

Dežurna služba OUP-a vodila je i knjigu pritvorenih i zadržanih lica. Ne seća se da je tokom bombardovanja neko lice bilo pritvoreno ili zadržano u prostorijama OUP-a Suva Reka/ Suharekë. Nije video, niti čuo, da je u dvorištu stanice ubijeno neko lice.

Negira tvrdnju svedoka Novice Đorđevića da je dana, kada je u Suvoj Reci/Suharekë bila veoma jaka pucnjava, u društvu optuženog Ramiza Papića išao do kuće dr Agrona Berishe i rekao mu da sa porodicom napusti Suvu Reku/Suharekë. U vezi s tim, ne ume da objasni ni poklapanje izjave svedoka Novice Đorđevića i izjave svedoka dr Agrona Berishe koji je na glavnom pretresu 3. 03. 2008. godine, svedočeći putem video konferencije, rekao da su 27. 03. 1999. u njegovoj kući dolazili policajci i da je jedan od njih bio Ramiz Papić.

Negira podatak upisan u dnevniku događaja SUP-a Prizren da je taj SUP o postojanju tela na Reštanskom putu obavešten od strane dežurne službe OUP Suva Reka/ Suharekë.

Poznavao je Zorana Rađenovića čija je šifra bila *Čegar 2*, kao i Zorana Siketića. Šifre *Čegar 01*, ili *101* imali su starešine jedinica. Dežurna služba je u dnevnik događaja unosila samo one događaje koji su bili direktno prijavljeni odnosno naslovljeni toj službi. Od informacija koje su dobijali putem radio veze u dnevnik događaja unosili su samo one koje su bile naslovljene na *Šara 76-15* ili *Šara 76-12*, jer je to bila šifra dežurne službe. Upisivanje događaja, kao i informacije o preduzetim merama, u dnevnik događaja nakon početka bombardovanja nije vršeno uredno zbog izuzetno složenih okolnosti u kojima se radilo.

Dežurna služba OUP Suva Reka/Suharekë je, o bitnim događajima, obavestavala je dežurnu službu SUP-a Prizren putem specijalne radio veze. U OUP- u je vođena i knjiga depeša, u kojoj su po rednim brojevima i datumima zavedene depeše. Depeše su slate faksom ili teleprinterom i iste su po rednom broju odlagane u registratore. Ne ume da objasni činjenicu da sedam poslatih depeša nisu evidentirane u dnevniku događaja.

Dežurna služba je svakog dana sačinjavala dnevni izveštaj i on je u identičnim kopijama predavan načelniku OUP-a, tako da je načelnik OUP-a bio upoznat sa svim što je znao komandir. Ne seća se da mu je svedok Velibor Veljković bilo kada rekao da je optuženi Radojko Repanović naređivao bilo šta protivzakonito.

Negira tvrdnju svedoka Velibora Veljkovića da je bio u dežurnoj službi 26. 03.1999. godine kada se Veljković javio na telefonski poziv neke žene koja je rekla da su kod nje



kući došli policajci i naredili im da napuste Suvu Reku/Suharekë. On se samo seća da je bilo situacija da je Veljković telefonirao sa telefona u dežurnoj službi.

Saslušanje svedoka Gorana Đokića

Ponovo se sasluša u svojstvu svedoka i u svemu ostaje pri ranije datim iskazima. Sve knjige e videncija u O UP Suva Reka/Suharekë uredno su vođene, kako pre, tako i za vreme rata. Ne može da se seti ni jednog događaja koji se desio nakon početka bombardovanja, a da isti nije uveden u dnevnik događaja. Podatke u dnevnik događaja unosio je šef dežurne službe Milovan Gogić, dok je svedok kao njegov zamenik to činio samo po izričitoj naredbi Gogića. Ne zna tačno kada, ali zna da je to bilo nešto nakon 24. 03. 1999.godine, na otvorenoj radio vezi čuo je da je neka policijska patrola na Reštanskom putu napadnuta, da ima povređenih i poginulih. Ne zna na koju se patrolu to odnosilo, ali pretpostavlja da je bila patrola PJP, jer se ista ta da identifikovala šifrom Čegrovi. Poziv nije bio upućen direktno dežurnoj službi OUP Suva Reka/Suharekë, odnosno nije upotrebljavana radio šifra te službe – Šara 760. Svedok ne može da se seti da li je istog dana čuo da se preko sredstava veze pominje uviđajna ekipa i da treba da se kriminalistički obrade leševi. On ne zna ko se javio, čuo je samo „da treba“. Svedok se ne seća kada je čuo za leševe u Zanatskom centru. Ne seća se da je komandir Repanović javio njemu ili Gogiću, ili nekom drugom u dežurnoj službi, da je kod Zanatskog centra primetio neki leš.

Ne može da objasni okolnost da u dnevnik događaja od 22.03. do 5. 04.1999.godine nije unet ni jedan događaj. Na dan napada na patrolu na Reštanskom putu, Gogić Milovan pisao je bilten događaja, koji je trebalo da bude prosleđen u SUP Prizren, ali svedok ne zna da li se to i desilo.

Na predočavanje predsednice Veća da u službenoj belešci dežurne službe SUP Prizren stoji da su izašli na teren po obaveštenju dežurne službe OUP Suva Reka/Suharekë, „da je širom reona opštine Suva Reka/ Suharekë primećen veći broj leševa“, svedok se ne seća jer je dosta vremena proteklo.

Ne seća se da je optuženi Repanović naređivao izvršenje protivzakonitih dela, niti mu je policajac Velibor Veljković ikada pričao o tome.

Sud je doneo rešenje o određivanju sudskog veštačenja svedoka A na okolnosti kolika je koncentracija alkohola kod svedoka mogla biti ukoliko je, kako svedok u svom iskazu navodi, prilikom kritičnog događaja, sa još troje lica, popio dve do tri litre alkoholnog pića, te kakva je, u toj situaciji, bila njegova sposobnost čulnog opažanja i mogućnost primanja utisaka, shvatanja, pamćenja i reprodukovanja protokom dužeg vremenskog perioda, zatim, da li je reč o osobi koja boluje od duševne bolesti ili duševne poremećenosti, da li je neko od tih stanja postojalo u martu 1999. godine, i ukoliko jeste kako se to odražava na njegovu sposobnost pamćenja, a ukoliko postoji danas kako se to održava na njegovu sposobnost reprodukcije upamćenog.

Sud je takođe odredio medicinsko veštačenje svedoka B, koji je u to vreme imao 15 godina, svedoka C, koji je bio mlađe punoletno lice, svedoka Trajka Trajkovića, koji je bio mlađe punoletno lice, i svedoka Svetozara Nedeljkovića, koji je bio mlađe punoletno lice, na okolnosti kakva je bila njihova sposobnost zapažanja, pamćenja, kao i mogućnost reprodukovanja nakon dužeg vremenskog perioda.



Glavni pretres 3. 11. 2008.

Izveštaj: Advokat Dragoljub Todorović-punomoćnik žrtava

Saslušanje veštaka dr Aleksandra Jovanovića

Svedok s a pseudonimom *B* se ni je odao zvaoo pozivu s udskih veštaka. Svedok s a pseudonimom *C* i svedoci Svetozar Nedeljković i Trajko Trajković su jednostavne strukture ličnosti, bez duševnih oboljenja, sa mogućnošću da zapamte i reprodukuju konkretne stvari.

Svedok s a pseudonimom *A* se tokom 2006. ambulantno lečio kod psihijatra ali to nije predstavljalo teži poremećaj duševnog zdravlja. Iz razgovora sa svedokom i informacija do kojih su došli pregledanjem video zapisa sa glavnih preteresa, veštaci su došli do zaključka da je svedok *A* u vreme događaja bio u stanju jednostavnog ili srednjeg pijanstva. Svedok pamti suštinu događaja i alkohol nije u bitnom stepenu poremetio njegovo duševno funkcionisanje i sposobnost da upamti i reprodukuje suštinu onoga što se desilo. A kutno pogoršanje svedokovog zdravstvenog stanja, i zazvano s tresom i alkoholom, nastupilo je nakon ubistva i udaljavanja žrtava iz picerije.

Saslušanje veštaka dr Nade Janković

Slaže se sa zaključcima veštaka Jovanovića. Iznela je da ona i kolega Jovanović nisu našli i spade koji bi svedoke ometali da i znesu ono što su videli, pr oživeli i što se dogodilo. Svi svedoci su ličnosti normalne organizacije i kod njih nije uočeno prisustvo ozbiljnih psihopatskih tendencija, bilo u kognitivnom ili konitivnom funkcionisanju.

Kod svedoka s a pseudonimom *A* se, na osnovu okolnosti da je on tokom ambulatnog lečenja 2006. godine promišljeno odvikavao od medikamenata i stanje napetosti prevazilazio konzumacijom manjih količina alkohola, zaključuje da su kod njega sačuvane konektivne voljne funkcije i da on modelira svoj život u okviru mogućnosti koje poseduje.

Saslušanje svedoka Đezaira Rahmanija

Pre rata radio je kao inspektor za imovinske delikte u S UP-u Prizren. Tokom bombardovanja u Suvoj Reci/Suharekë obavio je više uviđaja, od kojih je prvi bio povodom obijanja prodavnice i krađe guma i akumulatora. Nije prisustvovao bilo kakvom uviđaju povodom ubistva. Nikada nije nosio uniformu, niti kožnu jaknu. Bio je naoružan pištoljem. U Suvu Reku/ Suharekë dolazio je službenim vozilom zastava 101, bele boje, a nikada kamionom.

Za ubistvo članova porodica Berisha saznao je prateći suđenja u Hagu. Svedoka *A* ne poznaje i negira njegove navode da je na dan ubistva članova porodica Berisha sa još jednim licem, kamionom marke *mercedes*, žute boje, došao do Zanačkog centra, gde su se nalazila tela žrtava i da su u taj kamion utovarena ta tela. Ne ume da objasni razloge takvog iskaza svedoka *A*. Nije mu poznato da su tela ubijenih Albanaca sahranjivana u blizini kasarne u Prizrenu. Nikada nije obezbeđivao ekipe koje su vršile uviđaj. Zna svedoka Mileta Krstića i negira njegov iskaz da je tokom rata nosio kožnu jaknu. Tokom rata u Suvoj Reci/ Suharekë bilo je spaljenih kuća, a kuća u kojoj je povodom krađe



guma i akumulatora vršio uviđaj nije bila spaljena. Ne zna za masovno iseljavanje Albanaca iz Suve Reke/ Suharekë. Na području OUP Suva Reka/ Suharekë postupali su na osnovu informacija dobijenim iz tog OUP-a.

Saslušanje svedoka Nikole Mojsića

Sud je pozvao svedoka radi pojašnjenja ranije datih iskaza i predočavanja nekih iskaza. Svedok je bio kao podrška ili obezbeđenje kolegama iz SUP-a Prizren koji su vršili uviđaj. Kuća kod koje je vršen uviđaj, nije gorela. Tela su se nalazila ispred kuće i bila su u ugljenisanom stanju. Ne zna tačan broj tela, misli da ih je bilo pet. Tela se nisu nalazila na jednom, već na više mesta. Od nekih tela bili su odvojeni ekstremiteti. Na licu mesta video je dosta čaura. Okolnost da svedok Ljubiša Gogić, lice koje je vodilo uviđaj, nije video čaure, objašnjava time da se on kao obezbeđenje, nalazio dalje od Gogića, da je na mestu gde je on bio bilo čaura, a da se one možda nisu nalazile na mestu gde je bio Gogić.

Saslušanje svedoka Ljubiše Gogića

Svedočio je u više navrata, a pozvan je radi pojašnjenja ranije datih iskaza. Svedok ne zna na koji je način njegov načelnik saznao za leševe u Suvoj Reci/Suharekë ali je siguran da on i tim za uviđaj nisu obavešteni direktno od OUP-a Suva Reka/Suharekë. Pretpostavlja da je neko od starešina iz OUP-a Suva Reka/Suharekë prijavio dežurnoj službi SUP-a Prizren, ili neko od građana, prolaznika. Na pitanje od koga je saznao da je kuća, pored koje su nađena tela i vršen uviđaj, pripadala Faiku Bersiha, kako stoji u izveštaju od 30.03.1999. godine, koji je on pisao, svedok je objasnio da je dan, dva posle uviđaja to saznao od nekog kolege ko je bio prisutan prilikom uviđaja. Podatak da je ta kuća 250 metara udaljena od stanice policije u neo je bez merenja tog rastojanja. Na uviđaju nije rađen prikaz šireg izgleda lica mesta. Dozvoljava mogućnost da je na licu mesta bilo čaura, a da ih on, zbog koncentracije na druge okolnosti, nije primetio. Pronađena tela sahranjena su u pojedinačnim, obeleženim rakama. Ne može da objasni okolnost da je u nekim od raka pronađena mešavina kostiju. Moguće je da je do toga došlo iz razloga što su na nekim od tela bili odvojeni ekstremiteti, pa je pri sahranjivanju došlo do mešanja. Nakon predočavanja iskaza svedoka dr Agrona Berishe da je na licu mesta bilo sedam tela, a ne četiri kako je to konstatovano na uviđaju, ostaje pri tvdnji da je prilikom uviđaja zatečeno četiri tela. Nije mu poznato da je od jednog tela uzet otisak desnog kažiprsta. Identifikaciju lica čija su tela pronađena vršio je krim. tehničar Afrit Ljatif, i verovatno je da on od ostalih pronađenih tela nije uzeo otisak prsta jer je to bilo nemoguće učiniti zbog stanja u kome su se tela nalazila. Podatak da su tela pronađena u *reonu dejstva šiptarskih terorističkih OVK* uneo je u zapisnik sa uviđaja stoga što je na tom mestu u pr ethodnom periodu bilo dejstava protiv s naga policije i što je služba raspolagala podacima da je u tom delu postojao Štab OVK.

Zapisnik sa uviđaja na Reštanskom putu 30.03.1999. godine svedok je sačinio istog dana, a službeni belešku sačinio je 1.04. 1999. zato što je želeo da detaljnije obradi predmetni događaj. Siguran je da su lica čija su tela pronađena stradala nasilnom smrću.

Bilo je očigledno da su lica, čija je tela ekipa za uviđaj pronašla, stradala u požaru, ali svedok ne ume da objasni kako je to zaključio. Moguće je da su tela izgorela na način što



su na njih padali delovi kuće u plamenu. Sahrana tela vršena je istog dana kada i uviđaj. Ne može da se izjasni da li su se tela pronađena u stolarskoj radionici razlikovala po vremenu nastupanja smrti.

Saslušanje svedoka A

Svedok se nalazi u posebnoj prostoriji, sudsko veće i stranke ga vide vizuelno, dok ga publika ne vidi.

Svedok u svemu ostaje kod ranije datih iskaza. Potvrđuje da je na dan ubistva članova porodica Berisha u Zanatskom centru, ispred picerije, video Đezaira Rahmanija, koji se sa još jednim licem, kamionom marke *Mercedes*, sa žutom ceradom, dovezao do tog mesta i da su u taj kamion uneta tela ubijenih. Đezaira Rahmanija zna iz viđenja.

Suočenje između svedoka A i svedoka Đezaira Rahmanija

Svedok Rahmani je izjavio da ne poznaje svedoka A i da nije bio ispred picerije na dan ubistva članova porodica Bersiha. Svedok A je ostao pri tvrdnji da je video Rahmanija sa kamionom ispred picerije, kada su utovarana tela.

Na predložene razlike između iskaza pred Haškim tužilaštvom, 19.01.2006. godine, i iskaza Tužilaštvu za ratne zločine svedok je odgovorio da je sada siguran da je prozor na piceriji u kojoj su se nalazili članovi porodica Berisha, kundakom puške razbio i unutra ubacio bombu Tanović, a ne optuženi Čukarić. Potvrđuje da je na dan ubistva članova porodica Berisha kod picerije, u vreme unošenja tela u kamion, video optuženog Repanovića u razgovoru sa dr Bobanom Vuksanovićem. O postojanju naredbe za iseljavanje Albanaca iz Suve Reke/ Suharekë nema ne posrednih saznanja, ali je zato saznao od Dejana Bojovića, koji je u patroli sa Srđanom Andrejevićem i Ramizom Papićem obavestavao Albance da moraju da napuste kuće. Tvrdi da je svedok Srđan Andrejević sve vreme rata radio u OUP Suva Reka/ Suharekë, a ne u Prizrenu, kako on tvrdi. Tvrdi da je Jashara Berishu u stanicu policije kolima dovezo Todor Jovanović, koji je bio u civilu. Potvrđuje da je dr Boban Vuksanović naredio Todoru da Jashara izvede iz kola, da je to Todor uradio i da je potom Jasharu prišao optuženi Čukarić i ubio ga.

Ne seća se da je ispred kuća porodica Berisha video civile. Kada je krenuo, sa svedokom je pošao optuženi Nenad Jovanović a posle ga više nije video. Ne seća se ubistva lica ispred kuće u kojoj je bila misija OEBS-a, o kojem govori svedok Ivica Novković, kao ni toga da su u tom trenutku tri osobe u civilu izašle iz auta i ušle u kuću Vesela i Bujara Berisha.

Ne seća se da je optuženi Repanović, nakon razgovora sa *bezbednjakom* [optuženi Nišavić] grupi policajaca među kojima je bio i svedok, naredio da izvrše pretres albanskih kuća oko policijske stanice i donesu dokazne materijale.

U grupi policajaca koji su ubili Bujara Berishu nije video Zorana Petkovića, već njegovog brata Mikija Petkovića. Zorana Petrovića je viđao tih dana ali je siguran da nije nosio uniformu, kako tvrdi oštećena Shyrete Berisha. Nije video da je optuženi Milorad Nišavić bio prisutan. Nije video da je optuženi Milorad Petković uhvatio za rame Sedata Berishu i da ga je izveo iz kuće, kao i da je pucao u njega. On je pored kuće video četiri tela a sutradan, prilikom sakupljanja tela, video je i jedno žensko telo. U drugim kućama pronašli su još tela, ali on nije ulazio u te kuća. Siguran je da je uviđaj i sakupljanje tela



vršeno sutradan a ne kako je to navedeno u zapisniku sa uviđaja da je to bilo 30. 03.1999. Misli da je sakupljanje tela ubijenih Albanaca vršeno na Reštanskom putu i stoga da na kada se u piceriji desilo ubistvo članova porodice Berisha. Ostaje pri tvdnji da je bio u ekipi policajaca koja je vršila obezbeđenje ljudi iz civilne zaštite koji su sakupljali tela ubijenih Albanaca.

Pri povratku sa obezbeđenja na Reštanskom putu, kod prodavnice auto delova video je dva kamiona *stodesetke* iz kojih su izlazila uniformisana lica, koja ni su bila iz Suve Reke/Suharekë i koje nije poznavao. Zna da je lice koje je vozilo jedan od kamiona bilo je poznato po nadimku *doktor*. Često je dolazio u Dom zdravlja, vozio je lekove. Nosio je maskirno zelenu uniformu. Misli da je pripadao jedinici *Čegorova*.

Glavni pretres 4. 11. 2008.

Izveštaj: Advokat Dragoljub Todorović-punomoćnik žrtava

Nastavak saslušanja svedoka A

U vezi sa iskazom svedoka dr Agrona Berishe da je on, u trenutku ubistva Sadata i Bujara Berishe, na licu mesta video oko 10 policajaca, ali da među njima nije prepoznao nikog od meštana Suve Reke/Suharekë, svedok pojašnjava da je tada, na tom mestu zaista bilo više policajaca, ali da je on u svom iskazu pominjao samo one koje je prepoznao.

Naredba optuženog Nenada Jovanovića *ajde, ajde krećite* nije mu bila jasna i on nije znao ni gde treba da ide, ni šta da radi. Optuženi Jovanović je to rekao kada je došao *Čegar 1* i nakon što se obratio Jovanoviću. Potom je pomoćnik komandira Jovanović svedoka i ostale policajce u grupi odveo do kuće porodice Berisha i onda ga svedok više nije video. Da je znao gde ga i zašto vodi optuženi Jovanović, nikada ne bi pošao za njim. Za ubistvo porodice Berisha znali su svi iz rukovodstva opštine Suva Reka/Suharekë, kao i svi svedoci koji su saslušani u ovom postupku.

Civili koji su krenuli prema Zantaskom centru, nisu izašli iz bele kuće, već iz kuće pored nje. Nikada nije čuo da je optuženi Repanović izdao naredbu da se ubijaju civili, pale kuće i vrši iseljavanje Albanaca. Broj civila koji su bežali prema Zantaskom centru bio je između 30 i 35. Te civile nije video u trenutku kada su ulazili u piceriju. Od dovođenja Jashara Berishe do njegovog dovođenja i ubistva, prošlo je oko tri do četiri sata.

Saslušanje svedoka Novice Dorđevića

U svemu ostaje pri ranije datim iskazima. Nakon predočavanja izkaza svedoka Velibora Veljkovića da je lice pritvoreno u stanici policije ubijeno u dvorištu te stanice, ostaje pri iskazu da je to lice odvedeno i ubijeno kod kuće Nexhada Berishe. Pojašnjava da nije siguran da li je lice koje je Jashara Berishu iz benzinske stanice dovelo do Zantaskog centra bilo u uniformi ili civilu. Nije video da je Jashara Berishu kolima do benzinske stanice doveo Todor Jovanović, niti zna koliko je vremena prošlo između dovođenja Jashara Berishe i odvođenja sa benzinske stanice. Video je da neki policajci u zelenim maskirnim uniformama otišli duž Reštanskog puta.

Na pitanje optuženog Miroslava Petkovića kaže da je tog optuženog, Radovana Tanovića i optuženog Slađana Čukarića, kao i još trojicu lica u kožnim jaknama video ispred kuće Nexhada Berishe i da su svi oni pucali u pravcu civila koji su bežali prema Zantaskom



centru. Tokom te pucnjave video je da su neka lica pala, ali ne zna da li su bila mrtva, ranjena ili su samo ležala na zemlji. Tada nije video svedoka Velibora Veljkovića, svedoka A, niti policajce u maskirnim uniformama, sa piratskim maramama na glavama, za koje optuženi Petković kaže da su to *Crne mambe* ili *OPG* [Operativno-poterna grupa]. Negira izjavu svedoka Sevdije Sadiku da je učestvovao u paljenju nekih albanskih kuća. Odbija da odgovori na predočavanje izjava svedoka Gulije Gashi da je učestvovao u paljenju albanskih kuća i izjavu svedoka Hysni Berisha da su 26. 03.1999. policajci pucali sa zvonika.

Suočenje između svedoka A i svedoka Đorđevića

Prilikom suočenja na okolnosti da li je optuženi Miroslav Petković 26. 03.1999. godine pucao ili ne, oba svedoka ostala su pri svojim tvrdnjama i to svedok A da je optuženi Petković sve vreme bio sa svedokom i da nije pucao, a svedok Đorđević da je optuženog Petkovića video sa Tanovićem i Čukarićem i da je on pucao, kao i da tada nije video svedoka A.

Poznavao je Abdullaha Elshanija. Opisuje ga kao krupnog, jakog, sa proedom kosom, starosti od oko 50 godina i visine oko 180 cm. Ponavlja navode da je optuženog Ramiza Papića i svedoka Milovana Gogića video da su 26. 03.1999. otišli do kuće svedoka Agrona Berisha i da je on istog dana sa porodicom napustio kuću. Ne ume da objasni zašto optuženog Papića nije pominjao ranije. Kamion sa žutom ceredom koji u svojim izjavama s pominju svedoci Agron i Shyrete Berisha i svedok A, nije primetio na licu mesta, jer na to nije obraćao pažnju.

Saslušanje svedoka Velibora Veljkovića

Ostaje u svemu pri i skazima da tim predovim sudom, kao i pri i skazu da tom istražiteljima Haškog tribunala 18.01.2006. godine. Na predočenu izjavu koju je dao istražiteljima Haškog tribunala o tome ko je sve bio na sastanku [optuženi Čukarić, Papić, Tanović, rezervista Ivica Novković, i svedok Milovan Gogić] sa komandrom Repanovićem, u maloj kancelariji, kada je rekao policajcima da idu da ubijaju albanske civile i da svi moraju biti ubijeni, svedok je rekao da je neke policajce video a ostala imena je naveo na osnovu čitanja izjava drugih svedoka pa je istražiteljima rekao „ako su i drugi rekli onda neka bude tako“. Pobjašnjava da je nakon sakupljanja tela na Reštanskom putu, prvo na kratko vratio do policijske stanice, a nakon toga otišao do picerije i nastavio da tela ubijenih Albanaca koja su se tu nalazila, utovaruje u kamion. Nije sigiran, ali misli da je Todor Jovanović bio kod picerije kada su iz nje iznošena tela ubijenih članova porodica Berisha, ali da tada nije vršio uviđaj. Neslaganje sa izjavom svedoka A, da je taj svedok u vreme sakupljanja tela bio s njim, što ova negira, objašnjava time da je taj svedok možda neko vreme bio sa Tanovićem, Čukarićem i Petkovićem, pa da se nakon toga vratio u grupu koja je sakupljala tela. Tvrdi da je tela u piceriji sakupljao u istom danu kada su ubijeni članovi porodica Berisha i da je to činio samo tog dana. Negira izjavu svedoka Ivice Novaković da je optuženi Repanović grupi policajaca među kojima je bio i on, naredio da izvrše pretres albanskih kuća u blizini stanice policije i da iz njih pakupe dokazni materijal, kao i da je učestvovao u bilo kakvom pretresu kuća. Posmatrao je situaciju kada su civili Albanci bežali prema



Zanatskom centru, na njih se pucalo, neki su pogodeni i pali mrtvi na ulicu, a neki su bili ranjeni i sklonili se u dvorište autobuske stanice. Osim lica koja je naveo kao grupu za ubijanje, na licu mesta nije video drugu uniformisanu lica. Lica u toj grupi odnosno optuženi Slađan Čukarić i Miroslav Petković, kao i Radovan Tanović tada su nosili maskirne zelene prsluke, koje su inače nosili pripadnici PJP.

U prostorijama dežurne službe OUP Suva Reka/Suharelë javio se na telefonski poziv i tada je neka ženska osoba rekla da im je rečeno da se sele u Albaniju, a okolnost da svedoci Milovan Gogić i Goran Đokić to negiraju, objašnjava da oni možda i nisu videli da je on vodio taj razgovor. Ostaje pri tvrdnji da je lice koje je bilo privedeno u stanicu policije ubijeno u dvorištu te stanice i to na mestu gde je stajao transporter, da je prvo ubijeno to lice, a da je nakon toga počelo ubijanje članova porodica Berisha.

Seća se da su policajci Dejan Bojović i Srđan Andrejević radili u OUP Suva Reka/Suharekë, ali nije siguran da li i u vreme ubistva porodica Berisha.

Tokom trajanja vazdušne opasnosti policajci su se iz stanice policije sklanjali u podrum kuće na putu Prizren-Priština odn. preko puta stanice. Ta kuća je pripadala Albancima, ali su oni bili proterani. Skupljao je tela ubijenih Albanaca, ali samo ona koja su se nalazila na javnom putu i to između pet do sedam tela.

Nije čuo kada je optuženi Repanović izdao naredbu *idite, ubijajte, tovarite i vozite*, ali misli da je naredba bila te sadržine jer su policajci kojima je naredba izdata kasnije to radili. Naredba koju je izdao optuženi Repanović, a koju je svedok odbio, odnosila se na ubistvo Albanaca.

Kuća kod koje se pucalo i gde je ubijeno pet ljudi bila je zapaljena i u trenutku kada su sakupljana tela, ta kuća je gorela. Na Reštankom putu nije video *Čegrove*.

Tela ubijenih nalazila su se na tri do četiri metara od puta i vozač kamiona je iste mogao da vidi, pa je on kod tela zaustavljao kamion, a grupa koja je sakupljala tela, unosila ih je u kamion. Svedok je osećao neprijatan miris mrtvih tela. Sa grupom u kojoj je bio svedok nisu bili ljudi iz komunalnog preduzeća. Komunalci su sakupljali tela u piceriji, a sa njima je bilo i dečaka od 14,15 godina. Za kamion u koji su utovarena tela ubijenih u piceriji, tvrdi da je otišao u pravcu Prizrena jer zna da je u tom trenutku put za Prištinu bio blokiran, pa je taj kamion jedino mogao da ode u pravcu Prizerna.

Prilikom suočenja sa svedokom A, na okolnosti da li je svedok A utovarao tela ubijenih u kamion, svedok Veljković ostao je pri svom iskazu da je svedok A to činio, a svedok A ostje pri iskazu da to nije činio, odnosno da je bio ispred picerije u kojoj su bila tela ubijenih, ali da tela nije dodirivao.

Prilikom suočenja sa svedokom Novicom Đorđevićem na okolnost mesta gde je ubijen Abdullah Elshani, svedok Veljković je ostao pri svom iskazu da je to lice ubijeno u dvorištu policijske stanice, a svedok Novica Đorđević pri svom iskazu da je to lice ubijeno kod kuće Nexhata Berisha i potvrđuje da je to lice ubio optuženi Slađan Čukarić zvani *Jajce*, na taj način što je istom pucao u grudi, a onda prišao i iz neposredne blizine u telo opalio još jedan metak.

Prilikom suočenja sa optuženim Miroslavom Petkovićem na okolnosti formiranja grupe za ubijanje i učešćem u toj grupi, optuženi Petković ostao je pri svojoj tvrdnji da ta grupa nije postojala, da on nije čuo naredbu optuženog Repanovića, već da je u akciju krenuo tako što ga je poveo Radovan Tanović, da su se na licu mesta nalazile snage njemu nepoznatih policijskih jedinica, da tada uopšte nije video svedoka Veljkovića, da svedok



A nije sa svedokom Veljkovićem sakupljao tela ubijenih Albanaca u piceriji. Svedok Veljković ostao je kod svojih navoda da je optuženog Petkovića, optuženog Čukarića i Tanovića video da pucaju u pravcu civila koji su bežali u Zanatski centar.

Glavni pretres 1. 12. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović-punomoćnici oštećenih

Saslušanje svedoka Jugoslava Skenderija

Od 1992. do na puštanja Kosova, u j unu 1992. godine, radio je na poslovima istražnog sudije Okružnog suda u Prizrenu. Od početka bombardovanja veoma retko je obavljao uviđaje, jer za to nije bilo uslova. Nikada se nije desilo da ne dovrši uviđaj koji je započeo. Ne seća se da je nakon početka bombardovanja odlazio u Suvo Reku/Suharekë, kao ni da je 22.03. 1999. godine vršio uviđaj u slučaju ubistva Bogana Lazića u Suvoj Reci. U to vreme nije mu bio poznat bilo kakav slučaj stradanja velikog broja Albanaca u Suvoj Reci/ Suharekë, niti je bio obavešten o postojanju ugljenisanih tela. Ratne akcije vođene su i pre početka bombardovanja i tada se dešavalo da on bude obaveštavan o tome da su pronađena dva, tri tela, ali se takvog slučaja, nakon početka bombardovanja, ne seća.

Ne zna za uviđaj vršen 30. 03. 1999. na Reštanskom putu u Suvoj Reci/ Suharekë. Nakon predočavanja izveštaja SUP Prizren Pu-br. 438 -2/99 od 17.5.1999. koj i j e naslovljen Okružnom sudu - istražnom sudiji, a u kome je konstatovano da je u Suvoj Reci/ Suharekë pronađeno osam NN tela i to sedam muškog i jedno telo ženskog pola, svedok kaže da je moguće da je dobio taj izveštaj, ali ga se ne seća. Objašnjava da se, nakon početka bombardovanja, stoga što on nije mogao da napušta Prizren, dešavalo da ga nakon pronalaska tela policija obavesti o tome, pa da on ovlasti policiju da ona sama, bez njegovog prisustva, izvrši uviđaj. Dešavalo se i to da ga ne obaveste, a da u izveštaju konstatuju da su ga obavestili i da uviđaj sprovode po njegovom ovlašćenju.

Vršio je jedan uviđaj nakon bombardovanja kasarne u Prizrenu i nakon predočavanja zapisnika o uviđaju od 26.03. 1999. potvrđuje da je to taj uviđaj. Ne seća se da li je taj uviđaj rađen nakon prvog ili kasnijih bombardovanja kasarne. Ne poznaje optuženog Radoslava Mitrovića i ne seća se da ga je video prilikom tog uviđaja.

Tokom rata nije pos ebno upi sivao, z avodio, ni ti uz imao K ri. br ojeve z a oba veštenja dobijena od policije. Nije evidentirao situacije kada je policiji davao ovlašćenja da izvrši uviđaj. U mirnodopskim uslovima je izlazio na skoro sve uviđaje.

Tokom NATO bombardovanja nije preduzimao ekshumacije. U tom periodu nije bio na bivšem strelištu Vojske Jugoslavije, niti mu je poznato postojanje masovne grobnice na tom mestu. Poznato mu je da je na mestu Pusto Selo/Pastaselo pronađena masovna grobnica sa 100 tela, da je izdata na redba da se ta tela ot kopaju, da se obrade, i izvrši delimična odbukcija i da se ponovo sahrane. Ne zna za masovne grobnice u Ljubiždu/Lubizhd, T ususu, ni ti za dr uge m asovne gr obnice na t eritoriji K osova. O masovnoj grobnici u P ustom selu/Pastaselo obavestio ga je tužilac. Pre bombardovanja nije bilo ekshumacija.

Tokom 1998. godine, prilikom vršenja uviđaja u Orahovcu/Rahovec, bio je izložen smrtnoj opasnosti, jer je bio pogođen auto u kome se nalazio. Nakon toga nije napuštao



Prizren i uviđaje je vršio samo u gradu. Kad god je vršio uviđaj o tome je sačinjavao zapisnik.

Saslušanje svedoka Jovice Popovskog

U vreme bombardovanja bio je rezervni policajac u Suvoj Reci/Suharekë. Njegov stan nalazio se u centru grada, u blizini Robne kuće i hotela *Kristal*. Dan nakon početka bombardovanja, u grupi od pet-šest policajaca, poslat je na teren u Topličane/Topliqan. Sa njim u grupi bili su Miško Fatić, kao i izvesni Zoran i Đura kojima ne zna prezime. Ta grupa je obezbeđivala put-komunikaciju. Na terenu i nije obilazio komandir, sada optuženi Repanović, za koga misli da je dolazio sam u crvenim civilnim kolima. Prilikom polaska na teren ujutru 25. 03.1999. godine čuo je pucnjavu u okolini Suve Reke/Suharekë. U to vreme je u Suvoj Reci/Suharekë, osim lokalnih, bilo i policijskih jedinica iz Kruševca i Niša. Grupu u kojoj je otišao na teren sačinjavali su rezervni i aktivni policajci. Sredstva veze imali su samo aktivni policajci. Nije čuo da se u Suvoj Reci/Suharekë vode neke borbe, ali je video da se borbe vode u okolini, prema Dobrodeljanu/Dobrodelan, Samodreži/Samodrazh i prema Orahovcu/Rahovec. Na terenu je boravio 5-6 dana.

Dan nakon povratka sa terena, išao je u obezbeđenje ekipe za uviđaj na Reštanskom putu. Nalog da obezbeđuje ekipu, izdao mu je komandir Repanović. Ekipa od tri-četiri čoveka, koja je vršila uviđaj bila je iz Prizrena. Sa njim u obezbeđenju bili su još izvesni Ivica iz naselja Široko/Shirokë, koji se možda prezivao Novaković, neki aktivni policajac sa nadimkom Veci ili Veki, koji je bio četa u policiji, moguće da se zvao Velibor Veljković i još neki, ali ne može da se seti ko.

Ispred njih je bilo drugo obezbeđenje – policijska patrola u kojoj su bili Tanović i Ceci. Ne zna ko je Slađan Čukarić, ali je čuo za osobu sa nadimkom Jajce. Zna da je to bio policajac, možda iz Orahovca/Rahovec ili iz Hoče/Hoçe.

Ekipa koja je vršila obezbeđenje uviđaja, u kojoj je bio svedok, krenula je od stanice policije. Policijska patrola je UAZ-om otišla nešto pre njih. Pored neke kuće video je tri ili četiri ugljenisana tela. Tokom uviđaja bio je skoncentrisan na okolinu mesta jer je obraćao pažnju da ekipa ne bude napadnuta od UÇK. Za utovar i prevoz tela bio je dovežen neki oranž ili žuti kamion marke *tam* ili traktor, za koga misli da je uzet iz Civilne zaštite. Kamion je vozio Spira Krstić. Misli da taj kamion nije imao ceradu. Mesto gde se tela nalaze pokazala im je policijska patrola, tačnije policajac Tanović. Policajac Velibor Veljković je tom prilikom vršio obezbeđenje. Kuća pored koje su pronađena tela nalazila se u blizini kuće gde je bila smeštena misija OEBS-a. Video je tela, bila su razbacana i raskomadana i oko njih se osećao neugodan zadatak, od kojih mu je bilo loše. Tela su sakupljali ljudi iz komunalnog preduzeća, kojima ne zna imena.

Nije mu bilo poznato kako su nastradala lica čija su tela pronašli i o tome nikoga nije pitao. Uviđaju je prisustvovao Todor Jovanović. Pored puta video je čaure. Pronađena tela su utovarena u kamion i odvežena na albansko groblje, koje je od lica mesta udaljeno oko 300-400 metara, u pravcu sela Reštana/Reshtan, gde su i sahranjena. Nakon toga ekipa se sa groblja vratila nazad, i na 100-200 metara od prve kuće pronašli su još neka tela, koja su takođe pokupljena i sahranjena. Na grobnim mestima su postavljene oznake NN. Prisustvovao je sahrani, ali se nalazio nešto dalje od groblja. Velibor Veljković je



bio sa druge strane. Ne zna čija je bila kuća kod koje su pronađena tela. Miisja OEBS-a je neko vreme bila smeštena u hotelu *BOSS*.

Kuća kod koje su sakupljena tela bila je spaljena kao i tri-četiri kuće u njenoj blizini.

Primetio je i seljavanja Albanaca iz nekih sela iz okoline Suve Reke/ Suharekë, ali mu nije bilo poznato zašto su se ti ljudi napuštali Koosvo. Poznato mu je da je u Suvoj Reci/ Suharekë bilo pljačkanja napuštenih albanskih kuća.

Svedok zna da je 22. 03.1999. u prodavnici preduzeća *Balkan*, kod stare pošte, u blizini SDK, ubijen Bogdan Lazić, ali ne zna da je nakon toga bila preduzeta akcija pretresa albanskih kuća.

Čuo je da su postojali nekakvi lokatori, da ih je postavljala misija OEBS-a, ali ih on nikada nije video.

Koliko se seća, optuženi Miroslav Petković, svedok A, Tanović i Ceci bili u policijskoj patroli koja je UAZ-om došla do mesta uviđaja na Reštanskom putu.

Nije prisustvovao sakupljanju leševa prema Zanatskom centru i iz picerije.

Ne zna da je na zvoniku crkve bila straža. Zna da je straža bila u vinskom podrumu. Nije znao, niti je bilo koga pitao o tome kako su stradala lica čija su tela pronađena.

Veljković Velibor je bio prisutan kada je komandir Repanović izdao naređenje da se ide u obezbeđenje uviđajne ekipe. Komandu optuženog Repanovića izdatu policajcima, među kojima je bio i svedok Velibor Veljković, svedok je razumeo kao naredbu da se izvrši fizičko obezbeđenje ekipe koja vrši uviđaj.

Svedok je nakon što je pogledao, prepoznao sve optužene osim Radoslava Mitrovića i Slađana Čukarića.

Saslušanje svedoka Bogoljuba Milenkovića

Pre početka rata bio je direktor Javnog komunalnog preduzeća i Fonda za građevinsko zemljište u Suvoj Reci. Od 23. 03. 1999. na izlazio se u selu Dolovce, gde je živeo sa porodicom i to selo nije napuštao sve do 10. 06.1999. Stoga što je postojala opasnost da bude napadnut od strane pripadnika UQK i što je selo od tih snaga bilo opkoljeno, od 23. 03. 1999. ni je odlazio na posao u Suvu Reku/Suharekë. Ne zna ko ga je zamenjivao u vršenju dužnosti direktora JKP i Fonda za građevinsko zemljište. Od prevoznih sredstava Javno komunalno preduzeće imalo je *jugo*, *zastavu pik-ap*, skip traktor i smečar. Skip traktor je zapravo bio plavi traktor marke *rakovica 65*. Na pitanje sudije odgovara da je to preduzeće imalo i kamion marke *tam*, sa ceradom na randžasto-žute boje, koji je služio prevoženju zaposlenih u situacijama kada su vršene intervencije van preduzeća.

Ne zna da li je kamion marke *tam* bio upotrebljen za prevoženje tela ubijenih Albanaca, niti ko je tada mogao da izda neko takvo naređenje. Ne zna za neku prostoriju u okviru firme *Gradac* u kojoj je, po njegovom logu opštine, s meštana roba i razbijenih albanskih prodavnica. Poznaje dr Bobana Vuksanovića, ali ne zna da li je on, u njegovom odsustvu, mogao da naredi da se vozni park JKP angažuje na prevozu tela ubijenih Albanaca. Nije mu poznato da je iz Suve Reke/Suharekë bilo masovnog seljavanja Albanaca. Zna za ubistvo Bogdana Lazića. Poznavao je Jashara Berishu, koji je radio na benzinskoj pumpi. Od 23. 03.1999. godine nije obavljao poslove direktora JKP, a nakon toga nije se sreo sa radnicima tog preduzeća. Iz sela Dolovce iselio se 10. 06.1999. nakon saznanja da je potpisan Kumanovski sporazum. Nije mu poznato šta se za to vreme dešavalo sa vozilima



JKP. Vozači kamiona marke *tam* pre rata bili su Ruslem Shala i Petri Berisha. Spira Krstić nije u bilo kakvoj vezi sa Javnim komunalnim preduzećem.

Glavni pretres 3. 12. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović-punomoćnici oštećenih

Nije uspostavljena video-konferencijska veza sa Prištinom, putem koje je bilo planirano saslušanje svedoka Tahire Elshani i Mevlude Berisha Kuqi, te je suđenje odloženo.

Glavni pretres 4. 12.2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović-punomoćnici oštećenih

Saslušanje svedoka-oštećenog Florima Berishe

U martu 1999. nalazio se u Nemačkoj. U noći između 25. i 26. 03. 1999. telefonom je pozvao roditelje oca Musliju i majku Nafiju, koji su stanovali u porodičnoj kući na Reštanskom putu broj 7, u Suvoj Reci/Suharekë. Oni su bili veoma uplašeni, strahovali su da će ih ubiti policajci koji su se nalazili u gradu. Rekli su mu da su tokom dana čuli pucnjavu u gradu i da su čuli da su neki Albanci ubijeni u centru grada i na Reštanskom putu. On je pokušavao da ih uteši i umiri. Razgovarali su vrlo kratko jer je njegov otac iz straha prekinuo vezu. Sutradan 27. 03. oko 13:30 časova ponovo je pozvao kuću. Tada se na telefon javio neko ko je govorio srpski i ko mu je rekao da više ne zove taj broj. Na vestima radio-stanice *Dojče vele* čuo je da se u Suvoj Reci/ Suharekë. de sio ve liki masakar u Znanatskom centru i da su ubijeni iz porodica Berisha. Te noći pozvao je sestru koja je sa svojom porodicom tekođe živela u Suvoj Reci/Suharekë i ona mu je rekla da je čula da im je prodica ubijena u nekoj piceriji u Znanatskom centru.

U tom trenutku u toj porodičnoj kući, osim njegovih roditelja, živeli su baka oštećenog Hanumshahe, njegove sestre Zymrite i Violeta, brat Afrim. Sa njima, u kući iz straha, poslednja tri dana, boravila je i porodica strica Hamdije, supruga Zellije i sin Kushtrim. Nakon prestanka rata, tačnije 26. 06.1999. vratio se u Suvu Reku/ Suharekë. S voju porodičnu kuću je zetekao opljačkanu, demoliranu, porušenu. Stvari koje nisu bile pokradene, bile su razbacane po kući. U dvorištu u kome se nalazile kuće njegovog oca i strica zatekao je jedino brata od strica Betima. Pitao ga je da li ima još nekog živog i on mu je rekao da nema, da je samo on. Odmah je počeo da traga za svojim. Išao je u Znanatski centar i tamo je video dva vojna čebeta i dvojica nosila. Obišao je sva mesta masovnih grobnica. Nakon deset dana, 5. ili 6. 07.1999. u selu Ljubižde/Lubizhd, u jami koja je bila iskopana bagerom, pronašao je očevu jaknu, koja je na leđima bila izbušena na sedam mesta, sestrin novčanik, svesku sestre od strica Berite, tašnu u kojoj su bile olovke i igračke i bratove čizme. U očevoj jakni je pronašao račune i ključ od kuće kojeg ima i sada.

Oštećeni nije dobio nikakva zvanična obaveštenja o tome da je neko od članova njegove porodice pronađen u nekoj od masovnih grobnica u Srbiji. Nije pronašao, niti mu je bilo ko od organa predao, telo bilo kog člana njegove porodice.

Svedok-oštećeni je na predloženoj fotografiji Suve Reke/Suharekë obeležio kuću svog oca Muslije, kuću strica Nexhata i kuću strica Sedata.



Nakon predočavanja od strane predsednice veća, centralnog spiska ekshumiranih i predatih i z m asovnih g robnica u B atajnici, i z koj eg pr oizlazi da s u u t oj g robnici pronađeni posmrtni ostaci svedokovih članova porodice Arte, Zane, Merite, Hanumshahe, Mirata, Hajdina i Besima Berishe, kaže da sa time nije upoznat. Poznato mu je da su tela nekih ubijenih Albanaca sa Kosova, tokom 2007, od strane državnih organa Srbije, predati organima na Kosovu i da se još uvek nalaze u Insitutu za patologiju u Prištini i u Orahovcu/Rahovec, ali ne zna da li se među njima nalaze i tela članova njegove porodice.

Saslušanje svedoka-oštećenog Betima Berishe

U Zatskom centru, 26.03.1999. godine ubijeni su njegovi otac Avdi Berisha, majka Fatime Berisha, brat Kushtrim Berisha, kao i još 13 članova bliže familije, među kojima baka Hanumshahe Berisha, stric Musli Berisha, strina Nafije Berisha, brat od strica Afrim Berisha, sestice od strica Zymrite i Violeta Berisha. Ubijena je i porodica njegovog drugog strica Hamdije Berisha i to njegova žena Zellije Berisha, ćerke Arta, Zana, Merita, Hanumshahe i sin Mirat Berisha. On je 22.03.1999. otišao u Prizren, gde je išao srednju školu. Seća se da je tada u Suvoj Reci/Suharekë bilo veoma napeto, da je Kosovo napustila misija OEBS-a. Kuće njegovog oca i strica Muslia, nalazile su se u jednom dvorištu, pet-šest metara udaljene jedna od druge. Ni u jednoj do njih nije boravila misija OEBS-a.

Za ubistvo svoje porodice saznao je dva-tri dana nakon toga, od ljudi koji su, bežeći iz Suve Reke/Suharekë prolazili kroz Prizren. Tada nije saznao ništa konkretno, već samo to da se desilo nešto strašno.

U Suvu Reku/Suharekë se vratio 16. 06.1999. Zetekao je praznu kuću. Video je da nema nikoga. Kuća je bila opljačkana. Bilo mu je jasno da su svi ubijeni. Od preživelih članova familije saznao je da mu je porodica ubijena u piceriji, kao i da su ubistvo počinili lokalni policajci iz Suve Reke/Suharekë, ali detalje ni su znali ni oni. Video je mnogo spaljenih kuća.

Saslušanje veštaka dr Đorđa Alimpijevića

Zadatak veštaka je bio da izvrši analizu dokumentacije koju je dobio od suda, da napravi sintezu nalaza i mišljenja drugih stručnjaka koji su radili pregled posmrtnih ostataka, njihovu identifikaciju, kao i da se izjasni o povredama, uzroku smrti i načinu na koji je izvršena identifikacija tela žrtava, koji se navode u optužnici protiv Mitrovića i drugih.

Na osnovu analize dobiene dokumentacije, veštak je konsultovao da su, na lokalitetu groblja u Suvoj Reci/Suharekë, ekshumirana tri posmrtna ostataka, za koje je ka snije utvrđeno da pripadaju članovima porodice Berisha. Pregled tih ostataka vršen je u mrtvačnici u Suvoj Reci/ Suharekë. Prvo je vršeno rendgensko snimanje posmrtnih ostataka, što je takođe uobičajena praksa i što olakšava dalji pregled. Timove koji su radili obdukcije tih posmrtnih ostataka sačinjavali su specijalista za sudsku medicinu i antropolozi obučeni za forenzičku antropologiju. To je uobičajeni sastav takvog tima. Forenzičke timove u Srbiji, takođe sačinjavaju stručnjaci takvih profila.

Patolog i specijalista za antropologiju koji su posetili, kod posmrtnih ostataka obeleženih brojem S CG/27/SR konsultovali su da su po stimalne pr omene



uznapredovale, da je došlo do skeletizacije, do nedostataka mekih tkiva, da ne dostaju pojedini delovi tela i ustanovili su povrede u vidu ustreljene grudnog koša. Ustreljene nisu objašnjene usled na stalih posmortalnih promena. Konstatovana je i povreda koja predstavlja posledicu dejstva oštice mehaničkog oruđa, kao i prelom leve lopatice. Konstatovano je da je smrt nastupila usled ustreljene desne polovine grudnog koša.

U situaciji kada postoje uznapredovale posmortalne promene ne može se doneti zaključak o tome koja je povreda prethodno, a koja kasnije, nastupila i koja povreda je fatalno delovala na život žrtve.

Kod posmrtnih ostataka SCG/27/SR u središnjem delu grudnog koša pronađen je projektil koji je označen brojem NF/5/BA. U dokumentaciji nema podataka o tome kome je isti predat i gde se sada nalazi.

Za posmrtne ostatke SCG/28/SR utvrđeno je da pripadaju osobi ženskog pola. U tom slučaju konstatovane povrede u predelu glave i to prostrelna rana u predelu desne temene kosti. Posmrtni ostaci označeni brojem SCG/33/SR predstavljaju mešavinu kostiju najmanje četiri lica, za koje je u jednom pregledu utvrđeno da su pripadali četvorici muškaraca, a u drugom pregledu je utvrđeno da su pripadali trojici muškaraca i jednoj ženi. Misli da se na osnovu pronađenih skeletnih ostataka nije moglo sa sigurnošću utvrditi pol žrtve.

Institut za sudske medicinu i forenziku koji je vršio pregled posmrtnih ostataka pronađenih u masovnim grobnicama u Batajnici, nije utvrđivao uzrok smrti iz razloga što je praksa Instituta, da se, kada nema bliže okolnosti slučaja u kojima je lice stradalo, ne izjašnjava o uzrocima smrti. U toj situaciji konstatuje se da posle posmortalne promene, dejstva projektila, ustrelne rane, znaci dejstva mehaničkog oruđa i slično, ali se ne izjašnjava o uzrocima smrti.

Dok je radio na ekshumacijama u Batajnici, veštak nije imao nikakav podatak o tome ko su žrtve i na koji način su stradale.

Prema veštaku, način prepoznavanja Nexhmedina Berisha, vršen na osnovu cipela i opisa od strane laika, potpuno nepouzdan.

Glavni pretres: 12.01.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka-oštećenog Xhelala Berisha

Na dan ubistva članova porodice 26.03.1999. nalazio se u Suvoj Reci/Suharekë, u svojoj kući u centru grada. Par dana pre toga ubijen je Bogdan Lazić, nakon čega su srpske vojne snage ubile 10 Albanaca, meštana Suve Reke/Suharekë. U telefonskom razgovoru 25.03.1999. Nedxat Berisha rekao mu je da su tog dana, oko 5 sati ujutru, u njihovu kuću ušli srpski policajci, da su bili maskirani, da su ga tukli i tražili mu novac i da je među njima bio i optuženi Milorad Nišavić. Za masakar članova porodice, pola sata nakon što se dogodio, saznao je od dr Agrona Berisha, čija se kuća nalazila neposredno pored kuće Nexhata Berisha i koji mu je to javio telefonom. Rekao mu je da su pored kuće ubijeni Nexhat, Bujar, Sedat, Nexhmedin i Fatima Berisha a da su ostali članovi porodice pobešli. Kasnije je saznao da su oni pobešli prema njegovoj kući, odn. u pravcu suda,



pošte i podruma, ali ih je policija naterala da se okupe u Zanatskom centru u piceriji, gde su i ubijeni.

O streljanju Sedata i ostalih, saznao je i od Idriza Gege iz Suve Reke/Suharekë, koji je iz svoje kuće, koja se nalazila na oko 70 metara od kuće ispred koje je izvršeno streljanje, posmatrao događaj. Oko 13:30 ili 13:45 časova telefonom je pozvao Jashara Berishu, koji se nalazio na benzinskoj pumpi i pitao ga da li je on video šta se desilo. On mu je rekao da je video užasne stvari, kako deca beže, kako ih policija masakrira u piceriji i da ga više ne zove.

Abdullah Elshani, čije je telo pronađeno na istom mestu gde i tela streljanih članova porodice Berisha, uhapšen je i odveđen u stanicu policije 25.03.1999. Kasno popodne 26.03.1999. u dvorištu Gimnazije *Jeta e Re*, video je da pripadnici srpske policije spaljuju neki kamion. Svedok veruje da su u njemu bila tela Albanaca ubijenih u Suvoj Reci/Suharekë 25.03. ili 26.03.2010, jer mnoga tela tih lica sve do sada nisu pronađena. Streljanje članova porodice Berisha video je i Bardul Berisha, koji je nakon spaljivanja kuće pokušavao je da iz vatre izvuče tela Nexhata, Sedata, Fatona, Fatime i Bujara.

Oštećeni kaže da veruje da su članovi porodice Berisha ubijeni i da su njihove kuće spaljene, kao osвета optuženog Miroslava Nišavića zbog premeštanja misije OEBS-a iz njegovog hotela BOSS u kuću Nexhata Berisha.

Optuženog Milorada Nišavića, sa nadimkom *Mišković* ili *Miško*, poznaje od ranije. On je kao radnik Državne bezbednosti bio veoma uticajan i poznat mnogim građanima Suve Reke/Suharekë. Faton Berisha je jula 1998, po nalogu optuženog Milorada Nišavića, bio uhapšen i odveden u SUP Prizren, gde je bio izložen torturi, a pušten je tek nakon što je porodica platila mito. Optužene Radojka Repanovića, Nenada Jovanovića, Miroslava Petkovića, Zorana Petkovića i Ramiza Papića, zna od ranije kao bivše komšije.

Od ubijenih članova porodice Berisha, u masovnoj grobnici u Batajnici, pronađeno je i identifikovano 14 tela, ali sve do sada, ni jedno telo nije predato porodicama. Tela 30 ubijenih žrtava, još uvek nije pronađeno.

Sa članovima svoje porodice, kao i svim meštanima Suve Reke/Suharekë, otišao je iz grada na dan miniranja džamije - 28.03.1999, jer im je lokalna policija naredila da u roku od 5 minuta napuste kuće. Dva dana su boravili u selu Dubravi/Dubrave, onda su krenuli prema Budakovu/Budakove i smestili se u selo Vranić/Vraniq, gde su bili pet dana. Trećeg dana boravka u tom mestu saznao je gde se Shureta Berisha nalazi i obišao je. Ona mu je, između ostalog, rekla i da su u ubistvu njene porodice učestvovali i optuženi braća Petkovići Zoran i Miroslav. Iz Vranića/Vraniq su ponovo otišli u Dubravu/Dubrave. Tu su bili naпадnuti do strane policije koja je, pretnjama da će mu ubiti sina, uzela 3.000 D M. Nakon apuštanja Dubrave/Dubrave otišli su u selo Đinovce/Gjiaoc, a odatle su u koloni krenuli prema Prizrenu/Prizren.

U masakru porodice Berisha 26.03.1999. ubijeni su sledeći članovi uže porodice svedoka-oštećenog: Hava Berisha, Sedat Berisha, Bujar Berisha, Nexhmedin Berisha, Fatima Berisha, Nexhat Berisha, Sebahata Berisha, dete Ismet Berisha, dete Erion Berisha, Lirije Berisha koja je na lazila pred porođajem, Florija Berisha, dete Edon Berisha, dete Florijan Berisha, dete Dorentina Berisha, dete Majlinda Berisha, dete Erolinda Berisha, dete Ajlin Berisha, dete Redon Berisha, Sherina Berisha, Faton Berisha, Dafina Berisha, Drillon Berisha. Ubijeno je i deset članova porodice Hajdina



Berishe i to Veselj Berisha, Sofija Berisha, Hajdnin Berisha, Besim Berisha, dete Genc Berisha, dete Granit Berisha, Mevluda Berisha, Fatmira Berisha i Hatixhe Berisha.

Skicu mesta na groblju gde su sahranjeni Nedžad, Bujar, Fatima, Sedat i Faton Berisha koji su streljani ispred *bele kuće*, dao je kriminalistički inspektor Latifi Latif. Na istom mestu bilo je sahranjeno i telo Abdullaha Elshanija.

Informaciju o posetovanju masovne grobnice, na mestu zvanom *Strelište* kod sela Ljubižda/Lubizhde, dobili su od Shurete Berisha. Tela iz grobnice su kasnije dislocirana.

Nakon rata, bio je na mestu zvanom *Poligon* gde je bila masovna grobnica i na tom mestu pronađeno je mnogo garderobe i ličnih stvari žrtava, ali tela su već bila izmeštena. Na mestu zvanom *Dubrište*, gde je takođe bila masovna grobnica, pronađene su trenerke, prsten i lična karta Flore Berisha.

Glavni pretres: 13.01.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka-oštećenog Idriza Haxhijaja

Svedoku-oštećenom su u događaju koji je predmet ovog posetovanja ubijeni kćerka Sebahata Berisha, njen suprug Faton Berisha i njihovo dvoje dece Ismet od tri godine i Eron od 10 meseci.

Kasno popodne 25.03.1999, u selu Đinovce/Gjiaoc, gde je živeo sa porodicom, došlo je nekoliko lica iz sela Trnje/Termje. Rekli su da je u tom selu policija ubila više Albanaca. To je bio znak da i njima pretila slična opasnost i njegova porodica, kao i ostali meštani, spremili su se da napuste selo. Toga dana on je telefonom pozvao kćerku Sabahatu, koja je bila uznemirena i ispričala mu da je u ranim jutarnjim časovima, policija bila u njihovoj kući, da su im otele veći iznos novca, da su tukli Nexhata Berishu i da ih više ne zove, jer iz straha prelaze u kuću rođaka Vesela Berishe. Tada ju je poslednji put čuo.

Video je da 26.03.1999. mnogo Albanaca napušta svoja sela i oni su hteli da negde pođu, ali nisu znali kuda da idu. Sutradan pre podne, kod njih je došao rođak Ćerin Berisha iz Suve Reke/Suharekë, mlađi brat Jashara Berishe, koji je bio veoma uznemiren. On je svedoku-oštećenom rekao da mu je Jashar Berisha, dan pre toga, telefonirao i rekao mu da što pre napuste kuće i idu što dalje, jer se u blizini benzinske pumpe, gde se on nalazio, dešava nešto užasno. Rekao mu je i to da je u kućama Faika, Nexhata i Fatona Berishe bilo ubistava. Svi meštani sela Đinovce/Gjiaoc su tog dana, organizovani u koloni od traktora i drugih vozila, napustili selo. Vratili su se tek po završetku rata, nakon tri meseca lutanja i skrivanja po okolnim mestima.

Odmah po saznanju da se srpske snage povlače iz Suve Reke/Suharekë, otišao je do grada u nameri da sazna nešto o sudbini svoje ćerke i njene porodice. Došao je do njene kuće i video da je opljačkana i spaljena. Na mestu gde je bila spavaća soba pronašao je lične stvari svoje ćerke i njene dece i te stvari čuva i sada. Sutradan se ponovo vratio i nakon pažljivijeg pregleda mesta, u dvorištu je video deo pantalona - farmerki i ljudske ostatak – deo jezika dužine 5-6 centimetara. Na zidu kuće bilo je rupa od metaka, kao i tragova ljudskog mesa, od kojeg se širio neprijatan miris. Otišao je u lokal u Zanatskom centru, za koji je prethodno čuo da su tu bili ubijeni. Lokal je bio razrušen, bilo je krhotina stakla, zemlje, peska, videlo se da je tu nešto eksplodiralo. Nakon zlatka i z



lokala sreo je novinara nekog britanskog lista u pratnji prevodioca iz Prištine/Prishtina. Tom novinaru je ispričao svoju priču i on je to objavio u svom listu. Kasnije je svedoku oštećenom iz Velike Britanije poslao članak, koji u fotokopiji prilaže sudu.

Nakon rata, na albanskom groblju u Suvoj Reci/Suharekë, videli su u njima ne poznate grobove, koji ni su bili u skladu sa verskim pravilima. U nameri da saznaju ko je tu pokopan, hteli su da ih otkopaju, ali su ih u tome sprečili pripadnici KFOR-a. Posle izvesnog vremena, otkopavanje tih grobova sprovedeno je od strane pripadnika KFOR-a i ispostavilo se da su u njima sahranjeni Faton Berisha, Fatime Berisha, Nexhat Berisha, Sedata Berisha i Bujar Berisha.

Sa Halitom Berishom, Sabrije Berishom (bratom i suprugom Jashara Berishe) i Florinom Berishom, otišao je do mesta u blizini sela Ljubižde/Lubizhde jer su čuli da na tom mestu KFOR vrši iskopavanje zbog sumnje da se tu nalazila masovna grobnica. Tu su videli dve jame dužine 10 i 6-7 metara. Pronašli su ljudsko stopalo sa ostacima garderobe na njemu, po kojima je Sabrije Berisha zaključila da je to stopalo Jashara Berishe. Florin Berisha je na tom mestu pronašao sako svog oca na kome su, sa ledne strane, bili jasno vidljive rupe od metaka, našao je i neku odeću svog brata, sestre i đaćku torbu u kojoj je bila sveskana kojoj je bilo ime Mirat Berisha. Odlazio je na sva mesta gde je KFOR ili neko drugi organizovao prikazivanje odeće pronađene na mestima gde su bile masovne grobnice, ali nikada nije pronašao ništa od svoje ćerke i njene porodice i sve do sada nema nikavih informacija o tome gde su njihova tela. Posredno zna da je 26.03.1999. u dvorištu Gimnazije *Jeta e Re* nešto spaljivano i da se odatle širio dim neobičnog mirisa.

U događaju obuhvaćenom optužnicom stradalo je 11 porodica, od kojih u sedam porodica nema preživelih.

Poznaje optužene Milorada Nišavića, Radojka Repanovića, Nenada Jovanovića, braću Petković Zorana i Miroslava i Ramiza Papića.

Saslušanje veštaka Saše Stankovića

Kao dipl.inž. geodezije i major, pozvan je da na osnovu svojih stručnih znanja i snimka Suve Reke/Suharekë, proceni razdaljinu između policijske stanice, crkve i zvonika i objekta na Reštanskom putu, od nosne kuće u kojoj su pre ubistva boravili članovi porodice Berisha.

U svom radu koristio je snimak iz arhive institucije u kojoj radi i snimke sa *Google-earth*-a, te preklapanjem tih snimaka i merenjem razdaljine, došao je do zaključka da razdaljina između policijske stanice i označenog objekta na Reštanskom putu iznosi približno 156-155 metara, a između crkve i tog objekta približno 130 metara, dok je razdaljina između policijske stanice i crkve oko 130 metara, pri čemu je moguća razlika plus ili minus 25 metara. Preciznije podatke o razdaljinama nije mogao da da, jer nisu tačno određene tačke između kojih je trebalo da meri razdaljinu.

Saslušanje svedoka Radomira Markovića

Marta 1999. bio je načelnik Resora državne bezbednosti (RDB) i nalazio se u Beogradu.

Sa Kosova nije dobio redovne i zveštaje. Komunikacija nije bila dnevna, već su se informacije slale onda kad bi se nešto značajno dogodilo. Sve do februara 2001. godine nije mu bilo poznato da je u Suvoj Reci/Suharekë, od strane srpskih policijskih snaga,



počinjeno masovno ubistvo Albanaca, što je saznao iz sredstava javnog informisanja. Tokom rata dobio je informaciju o masovnom iseljavanju Albanaca sa Kosova. Odmah je pozvao generala Sretena Lukića i ministra Šainovića. Sastancima Ministarstva unutrašnjih poslova na Kosovu su prisustvovali ministar, načelnik javne bezbednosti Vlastimir Đorđević, Obrad Stevanović, Dragan Ilić i drugi. RDB ni na koji način nije bio upućen u borbeno dejstvo na Kosovu. Izveštavanje u RDB iz Suve Reke/Suharekë do Beograda, nije vršeno direktno, nego preko dešmana u Prištini/Prishtina, čiji je rukovodilac prvo bio David Gajić, a kasnije Miša Vilotić. Ubistvo 49 Albanaca je informacija koju je on kao načelnik RDB trebalo da dobije.

Zemljište u Batajnici na kome su pronađene masovne grobnice pripada centru Specijalnih antiterorističkih jedinica (SAJ), koji pripada RJB. Na čelu SAJ-a, u to vreme, bio je Živko Trajković. O prenošenju tela ubijenih Albanaca sa Kosova i o njihovom sahranjivanju u masovne grobnice u Batajnici, nije ništa znao sve do početka 2001, kada mu je o tome pričao Zoran Stijović. Par puta je ispred RDB prisustvovao sastancima na kojima su bili i Sreten Lukić – rukovodilac detašmana Resora javne bezbednosti (RJB) u Prištini i neko iz vojske. Obrad Stevanović je bio komandant Posebnih jedinica policije (PJP), pomoćnik ministra ili pomoćnik načelnika RJB. On i Vlastimir Đorđević su vrlo blisko sarađivali, ali sa RDB nisu imali nikakve veze. Iz RJB najviše je sarađivao sa Vlastimirom Đorđevićem, a Stevanovića je viđao samo na sastancima kolegijuma ministra, kada bi se raspravljalo o Kosovu.

U periodu donošenja odluke o povlačenju vojske i policije sa Kosova, kod Slobodana Miloševića je održan sastanak na kome se razgovaralo da pre povlačenja treba uraditi asanaciju terena i tada je za to bio zadužen Dragan Ilić. Poznato mu je da je asanacija terena vršena prilikom povlačenja vojske i policije sa Kosova.

Izraz *ide se u čišćenje terena* može imati različita značenja, a jedno od njih može biti i pronalaženje i isterivanje terorista.

Jedinica za specijalne operacije (JSO) je nakon odlaska na Kosovo, odlukom ministra, pridodata u nadležnost RJB. Formalno pravno ona je bila u sastavu i nadležnosti RDB.

Tokom rata nije, kao pouzdane, tretirao informacije koje su bile objavljivane u stranim sredstvima informisanja, jer je smatrao da su sve bile podstaknute medijskim ratom, koji je u to vreme vođen prema Srbiji.

Glavni pretres: 14.01.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Dragana Karleuše

Marta 1999. bio je kriminalistički inspektor u Upravi kriminalističke policije Srbije. Tokom 2001. je u svojstvu zamjenika načelnika Uprave kriminalističke policije, dobio zadatak da ispita slučaj *hladnjače*. Formirana je radna grupa MUP-a, koja je trebalo da sprovede istragu u vezi sa hladnjačom viđenom tokom 1999. godine u Dunavu, u Tekiji kod Kladova.

Prva saznanja o tom događaju stekao je početkom maja 2001, kada je u nekom listu *Timočka krimi revija* ili slično, objavljen članak u kome se pominje da je 1999. u Tekiji kod Kladova u Dunavu isplivala neka hladnjača. Od tadašnjeg ministra policije Dušana



Mihajlovića, posredstvom generala Sretena Lukića, dobio je zadatak da ispita taj slučaj. Nakon razgovora sa načelnikom Odeljenja unutrašnjih poslova (OUP) u Kladovu i više lica koja su neposredno učestvovala u tom događaju, došli su do saznanja da je 1999. u Tekiji kod Kladova viđena hladnjača, da su se u njoj nalazila ljudska tela, da su tela prebačena i sahranjena u masovnoj grobnici u Batajnici, kod Beograda. Druga hladnjača pronađena je u jezeru Perućac. Sve to je 1999. proglašeno državnim tajnom.

Boško Radojković, kriminalistički tehničar u OUP-u Kladovo, dao mu je ne gative na osnovu kojih je napravljeno 10 fotografija hladnjače. S obzirom da je na hladnjači pisalo *Progres, K lanica P rizren*, pojavila se prva sumnja da ta tela potiču sa Kosova. U hladnjači je bilo 87 ili 88 tela. Saznao je da je načelnik SUP-a Zaječar Časlav Golubović odbio nalog Ministarstva unutrašnjih poslova (MUP) da tela iz hladnjače budu sahranjena na teritoriji Zaječara. Po na logu MUP-a, noću, u dva navrata, tela su kamionima prebačena u Beograd i sahranjena u masovnim grobnicama na zemljištu koje je pripadalo Specijalnoj antiterorističkoj jedinici (SAJ). Tela su bila potpuno obnažena i lisa po nekim delom odeće na sebi.

U Batajnici, na s trelištu SAJ-a, pronađeno je pet masovnih grobnica. Njihovo otkopavanje počelo je 31.05.2001.

Prvo je otkopana grobnica van bedema-ograde strelišta i u njoj je nađeno 35 ili 36 tela. Tela su bila u odeći u kojoj su kasnije, tokom odbukcije, kod nekih od njih, pronađena lična dokumenta koja su glasila na lica sa prezimenom Berisha iz Suve Reke/Suharekë. U drugoj masovnoj grobnici pronađeno je 50 ili 100 tela, u trećoj isto toliko, a u četvrtoj možda 200. U masovnim grobnicama u Batajnici, Petrovom selu i Perućcu, pronađeno je oko 800 tela, među kojima su bila tela muškaraca, žena i dece. Grobnice je iskopao Duško Nenadović, zaposlen u SAJ-u, a on ih je, nakon sahranjivanja tela, izatrpao. Utvrdio je da su tela sa Kosova dovožena uglavnom kamionima, koji nisu bili službeni, ali su ih vozila službena lica MUP-a.

Po saznanjima dobijenim tokom istage, naređenje da se tela ubijenih Albanaca sa Kosova prebaciju u Batajnicu, dao je neko iz tadašnjeg rukovodstva MUP-a. S obzirom da su to rukovodstvo sačinjavali generali Vlastimir Đorđević, Petar Zeković, Dragan Ilić i Obrad Stefanović, proizlazi zaključak da je neko od njih mogući naredbodavac. Sa Vlastimirom Đorđevićem je imao kratak, neformalni razgovor tokom kojeg je on skoro priznao svoje učešće u tom događaju. Kada je došao do konkretnih saznanja o odgovornosti Vlastimira Đorđevića u ovom slučaju i zaključka da on zbog toga treba da bude uhapšen, Đorđević već nije bio dostupan organima MUP Srbije. Sva saznanja o ovom slučaju saopštavao je ministru unutrašnjih poslova Dušanu Mihajloviću. Tim sastancima uvek je prisustvovao i tadašnji načelnik Resora javne bezbednosti general Sreten Lukić, sa kojim, kao osumnjičenim, nisu razgovarali. Zaključak da je Štab MUP-a u Prištini uticao na to da se tela ubijenih Albanaca iznose sa Kosova, izneo je ministru Dušanu Mihajloviću, u prisustvu Sretena Lukića, koji na to nije imao nikakvih primedbi.

Goran Radosavljević *Guriji* rekao mu je da o masovnim grobnicama i uništavanju hladnjače u bazi JSO u Petrovom selu ne zna ništa, jer u to vreme nije bio tamo. Osobe koji su bile angažovane na kopanju masovnih grobnica i sahranjivanju tela, te poslove radile su po naređenju pretpostavljenih iz SAJ, ali ne zna ko je izdavao ta naređenja.



Po nalogu tadašnjeg ministra unutrašnjih poslova Vlajka Stojkovića, general Dragan Ilić načelnik Uprave kriminalističke policije, Desko Radić i Vladimir Aleksić upućeni su na Kosovo, ali su se otuda ubrzo vratili. U njihovim izveštajima se ne pominje asanacija.

Saznanja o tom odakle potiču i kako su nastradala lica čija su tela pronađena u masovnim grobnicama u Batajnici, dobio je kada je podatke iz ličnih dokumenata pronađenih u odeći tih lica, povezao sa informacijama da je tokom rata na Kosovu, u Suvoj Reci/Suharekë, u nekoj kafani ubijen veći broj lica albanske nacionalnosti. Tela koja su kasnije identifikovana kao članovi porodice Berisha iz Suve Reke/Suharekë iskopana su iz prve pronađene grobnice u Batajnici, one koja se nalazila izvan ograde strelišta. Tokom 2002. došli su do saznanja da su ubistvo porodice Barisha počinila dva pripadnika policije, u t o vreme nastanjena u Kragujevcu. Jedno od i mena lica koja su se, u t oku istrage, pominjala kao mogući izvršioci tog zločina, bilo je Nišavić, a drugog imena se ne seća. Sa ovde optuženim Nišavićem nije razgovarao, ali jesu drugi ope rativni r adnici policije.

Došli su i do nekih informacija da, osim pronađenih, postoje još neke masovne grobnice i to ispod auto-puta, da su neka tela bacana i spaljivana u gorionicima termoelektrana, na nekim grobljima i slično. Kao moguća mesta na kojima postoje masovne grobnice pominjana su i mesta Mačkatica i Pasuljarske livade, ali nije bilo dovoljno informacija da se t o pot vrdi. Pretpostavlja da s e tela 30 ubijenih članova prodice Berisha, koj a ni su pronađena u masovnim grobnicama u Batajnici, nalaze na ne kom drugom mestu i da nedostatak tih tela dodatno potvrđuje sumnju da postoje i druge masovne grobnice.

Tokom rada na ovom slučaju, od anonimnih lica, dobijao je veoma ozbiljne pretnje smrću.

Saslušanje svedoka Bratislava Stojkovića

U martu 1999. n alazio de u S uvoj Reci/Suharekë na dužnosti vozača komandanta 87. odreda PJP Zorana Randelovića. Bio j e z adužen voz ilom m arke *puh*, pl ave boje, a komandanta Randelovića vozio je i putničkim vozilom marke *mercedes 190*. Taj odred se prvo nalazio u ka sarni u P rizrenu, a onda u ne kim barakama u v inogradima kod S uve Reke/Suharekë. Pripadnici 87. odreda nosili su policijsku šareno-plavu uniformu. Tokom njegovog bor avka u Suvoj R eci/Suharekë, vodile s u s e bor be z a oslobađanje komunikacija odn. puteva. Pripadnici tog odreda bili su raspoređeni na trasi puta prema Orahovcu/Rahovec. Z orana Randelovića često je vozio do pol iciske s tanice u S uvoj Reci/Suharekë, ali ne z na z ašto je tamo i šao niti sa ki m s e s astajao. P oznavao j e komandanta 37. odreda optuženog Radoslava Mitrovića, čija je pozivna šifra bila *Čegar 1*. Optuženi Mitrović se u to vreme vozio vozilom marke *nisan patrol*, bele boje, vozač mu je bio Ljubiša Stojanović. Optuženog Mitrovića je viđao samo kada je ovaj dolazio da poseti 87. odred i Zorana Radenovića i ne zna gde je u Suvoj Reci/Suharekë bio smešten. Seća se da je jednom prilikom čuo jaku rafalnu paljbu u centru grada, ali 87. ni 37. odredi tada ni su delovali. Viđao je spaljene kuće i kolone civila kako napuštaju Suvu Reku/Suharekë. Osamdesetsedmi odred vršio je pretres kuća, u koj ima je trabalo da se smesti r adi obe zbeđnja komunikacija. Nadređeni Zoranu Randelovoću bio optuženi Radoslav Mitrović. Optuženog Mitrovića je uvek viđao u uniformi zeleno-maslinaste



boje, sa činovima. Zoran Randelović imao je naviku da u rukama drži štap i reže ga nožem.

Glavni pretres: 15.01.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Na ovom glavnom pretresu izvršen je uvid i čitanje pismenih dokaza u spisima predmeta.

Glavni pretres: 2.03.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić, punomoćnica žrtava

Dopuna odbrane optuženog Slađana Čukarića

Na dan kada se desilo ubistvo porodice Berisha, ne zna tačan datum, oko 8 sati ujutru, došao je u stanicu policije u Suvoj Reci/Suharekë. U stanici je sreo policajca Radovana Tanovića, koji mu je saopštio da tog dana radi sa njim i da je on (Tanović) vođa patrole. Po njegovom nalogu, povezoao je blindirano vozilo marke UAZ, kojim su optuženi, Tanović, optuženi Miroslav Petković i svedok A krenuli u obilazak terena. Obišli su patrolu na raskrsnici Dulje/Duhel, na kojoj se nalazila policija iz Vranja, a onda se vratili do stanice policije Suva Reka/Suharekë, gde su preuzeli vodu, hranu i municiju koju je trebalo da podele na par punktova u pravcu Prizrena/Prizren i u Mušetištu/Mushtishte. Zaštićeni svedok A je ostao u policijskoj stanici jer, nakon unosa stvari, za njega nije bilo mesta u vozilu. Njih trojica su vodu, hranu i municiju odneli do punkta na izlazu iz Suve Reke/Suharekë i do odeljanja u Mušetištu/Mushtishte. U Suvu Reku/Suharekë su se vratili između 13:00 i 13:30 časova. Ispred zgrade opštine, sa desne strane, primetili su veću grupu naoružanih civila, od kojih su neki nosili delove zelenih maskirnih uniformi. Nešto iznad autobuske stanice videli su sličnu grupu civila, obučenu u rasporene delove policijske uniforme, među kojima su bili i Romi, takođe naoružani puškama. Ispred te grupe je bio optuženi Milorad Nišavić i neko naoružano lice u zelenoj maskirnoj uniformi. Zaustavili su se i Tanović je otišao do optuženog Nišavića i sa njim, i licem koje je bilo s njim u društvu, kratko razgovarao. Vratio se do vozila i rekao mu da uradi pretakanje goriva iz jednog u drugi rezervoar, a onda dođe do neke veće bele kuće koju mu je pokazao rukom. Optuženom Miroslavu Petkoviću rekao da se tamo odvija neka akcija i da krene s njim. Za 5 do 10 minuta pretočio je gorivo i krenuo u pravcu kuće, koju mu je Tanović pokazao.

Kada je prešao na put prema Orahovcu/Rrahovec, nejasno je čuo pojedinačnu pucnjavu. Na udaljenosti od oko 60-70 metara od njegovog vozila, pojavilo se oko 20 ljudi, žena i dece, koji su, pretrčavajući Reštanski put, izbezumljeno trčali u pravcu autobuske stanice. Svedok A, neki policajac i naoružani Romi, stajali su sa strane, a civili su bežali pored njih. Nastavio je da se kreće i kada je stigao ispred bele kuće video je optuženog Milorada Nišavića, obučenog u farmerice i kožnu jaknu i naoružanog *heklerom* i osobu u zelenoj maskirnoj uniformi, a u njihovoj blizini četiri tela koja su ležala na zemlji. Prvo telo je bilo na uglu bele kuće s desne strane, a na drugom uglu bila su ostala tri tela, od



kojih je jedno bilo žensko. Optuženi Nišavić je stajao pored jednog od tela, gazio ga i gurao no gom u pr edelu g rudi i z a t o vr eme nešto j e obj ašnjavao l icu u m askirnoj uniformi. Vozilo je parkirao na trotoaru, 10-15 metara od kuće i izašao. Preko puta te bele kuće video je svedoka *A* sa još je dnim po licajcem i p et-šest n aoružanih R oma. Odmah zatim, čuo je kraću rafalnu paljbu u trajanju od 10 sekundi. Optuženi Nišavić je, pokazujući na tela ubijenih na zemlji, rekao Tanoviću da to odnesu iza kuće i da s tim završe što pre, da ih zapale i da odmah zatim dođu kod opštine. Optuženi Miroslav Petković bio je u blizini i izgledao je veoma uznemireno i preplašeno. Optuženi Nišavić je sa čovekom u zelenoj maskirnoj uniformi krenuo prema autobuskoj stanici, a za njima su pošli i svi Romi, kao i svedok *A* i policajac koji je bio s njim.

Po Tanovićevom nalogu, otišao do restorana gde je ručao i uzeo sendviče nemenjene policajcima, koji su bili na položajima po gradu. Nakon obilaska tih mesta, stigao je do opštine gde je video Tanovića, i svedoka *A* koji je stajao pored nekog kioska i držao se za stomak. Svedoka *A* je, po na logu Tanovića i čoveka u z elenoj m askirnoj uni formi, odvezao do Doma zdravlja. Svedok *A* se osećao na alkohol i izbljuvak i rekao je *muka mi je, stomak me boli, ovi nisu normalni šta su uradili*. Nešto kasnije, video je da gori kuća kod koje su ranije video ubijene ljude. Kod stanice policije Tanović je ušao u vozilo i naredio mu da vozi. Nekih 200 m etara odatle, Tanović i svedok *A* su otišli od neke nemalterisane kuće. Vratili su se nakon deset minuta i Tanović mu je, dok je ulazio u vozilo, ponudio 200-300 DM, koje je on odbio da uzme. Kada su stigli do zgrade policije svedok *A* je otišao kući, a on i Tanović su kraće razgovarali o onome što se tog dana desilo. Tanović mu je tada rekao da su osobe u maskirnim zelenim uniformama sa maramama Nišavićevi dobrovoljci, da spavaju u hotelu *BOSS* i da je jedan od njih brat optuženog Nišavića. Rekao mu je i da je čovek koji je bio sa Nišavićem doktor i da je komandant Suve Reke/Suharekë. Na njegovo pitanje zašto je Nišavić to uradio Tanović je odgovorio da je to neki lični obračun između Nišavića i porodice Berisha. Rekao je da je optuženi Milorad Nišavić najbogatiji i najuticajniji čovek u Suvoj Reci/Suharekë, da su on i čovek koji je bio sa njim veoma opasni i da bi bilo najbolje da o tome, što je tog dana video, nikome ništa ne govori. Za svedoka *A* je rekao da je video kada je policija pobila neke Albance u lokal u i da mu je zbog toga bilo loše. Od Tanovića je saznao i to da su tela ubijenih utovarena u kamion i da samo Nišavić i taj komandant znaju gde su odvezena.

Pojašnjava da su ga kolege policajci zvali *Čuki*, *Čuko* ili *Božo*, a da nadimak *Jajce* koji potiče iz detinjstva smatra za uvredu.

Suočenje između optuženog Milorada Nišavića i optuženog Sladana Čukarića

Optuženi Čukarić tvrdi da je optuženog Nišavića video na mestu gde su ubijeni članovi porodice Berisha, da je on rukovodio akcijom ubistva članova te porodice i izdavao naređenja ostalim pripadnicima policije, a optuženi Nišavić to negira i kaže da je tog dana bio u Prizrenu/Prizren.

Suočenje između optuženog Miroslava Petkovića i optuženog Čukarić Sladana



Nakon suočenja na sporne okolnosti optuženi, optuženi Slađan Čukarić tvrdi da, zbog nedostatka mesta, zaštićeni svedok A nije bio u policijskom vozilu dok su razvozili hranu, da je optuženi Miroslav Petković kod *bele kuće*, izgledao uznemireno i uplašeno i da je gledao u pravcu policajca Tanovića i optuženog Nišavića. Optuženi Miroslav Petković tvrdi da su sva četvorica ušla u vozilo i tog dana u Suvoj Reci/Suharekë nije vi deo optuženog Milorada Nišavića, kao i da nije bio posebno uznemiren, ni uplašen.

Suočenje između svedoka Novice Đorđevića i Nebojše Milivojevića

U ranijim svedočenjima, Novica Đorđević je tvrdio da je 26.03.1999. s a Nebojšom Milivojevićem bio na zvoniku crkve, da je u Milivojević otišao da uzme sendviče i da mu je, nakon što se vratio, rekao da će neko lice biti izvedeno iz policijske stanice, da se toga dana pucalo u Suvoj Reci/Suharekë, da su pored njih prolazili meci i da su oni zbog toga neko vreme ležali na podu zvonika, dok je svedok Nebojša Milivojević tvrdi da je na zvonik došao tog dana popodne i da se ništa od toga nije desilo. Nakon suočenja svako je ostao pri svom iskazu.

Saslušanje svedoka Blagoja Cvetkovića

Na dan početka bombardovanja bio je raspoređen u rezervni sastav vojske i obavljao je dužnosti obezbeđenja grada Suve Reke/Suharekë. Stanovao je u centru grada i dobro je poznao porodicu Berisha, između ostalog i zato što je kod njih izvodio molerske radove. U Suvoj Reci/Suharekë bilo je paljenja kuća i u to vreme Albanci su se masovno iseljavali. Za ubistvo porodice Berisha nije saznao u vreme kada se to desilo, već mnogo kasnije i z sredstava informisanja. Svedoku je predložen iskaz svedoka Fazlije Morina, koji je stanovao u istoj zgradi gde i svedok i koji je rekao da mu je komšija Srbin sa imenom Blaža, policajac i nećak doktora Bobana Vuksanovića, rekao da je prisustvovao ubistvu ljudi iz porodice Berisha sa kojim je odrastao, ali da on nije mogao ništa da učini, kao i da će svi ostali Albanci biti pobijeni i da niko ne može da ih spasi. Svedok potvrđuje da njega zovu Blaža, da je bio komšija Fazlije Morine, ali da nije bio nećak, već samo prijatelj doktora Bobana Vuksanovića i da nije tačno da je tom svedoku pričao o ubistvu porodice Beisha, jer to u tada nije ni znao. Za ubijene članove porodice Berisha tvrdi da su bili dobri ljudi i da ih je poštovao kao komšije i prijatelje.

Glavni pretres: 3.03.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić, punomoćnica žrtava

Na ovom glavnom pretresu vršeno je čitanje pismenih dokaza.

Glavni pretres 6.04.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić, punomoćnica žrtava

Završna reč zamenika tužioca za ratne zločine Miodjuba Vitorovića

Događaj koji je predmet ovog postupka desio se 26.03.1999, u vreme oružanog sukoba između SRJ i Koalicije NATO snaga i istovremeno sukoba oružanih snaga SRJ i



policijskih snaga Republike Srbije i pripadnika naoružane vojne organizacije Oslobođilačka vojska Kosova (OVK). Nesumnjivo je utvrđeno da je 26.03.1999. Suva Reka/Suharekë bila pod kontrolom MUP-a Srbije, kao i da tog dana u gradu nije bilo jedinica i pripadnika OVK. Optuženi Radoslav Mitrović bio je komandant združenog 37. odreda PJP i rukovodilac borbene operacije koju su policijske i vojne snage izvodile u reonu Suve Reke/Suharekë od jutarnjih časova 25.03.1999. Ovakva uloga optuženom Mitroviću davala je prava i ovlašćenja da komanduje i pripadnicima lokalne policije, Teritorijalne odbrane (TO) i Civilne zaštite. Ovaj optuženi snosi komandnu i moralnu odgovornost za ono što se desilo u zoni odgovornosti jedinice kojom je komandovao.

Komandu nad snagama aktivnog i rezervnog sastava policije, koje su se nalazile na ovom području, imali su optuženi Radojko Repanović, kao komandir policije i Nenad Jovanović, kao njegov zamenik. Optuženi Slađan Čukarić i Miroslav Petković bili su pripadnici policije OUP Suva Reka/Suharekë, optuženi Milorad Nišavić pripadnik Resora državne bezbednosti, a optuženi Zoran Petković pripadnik TO. Na dan 26.03.1999, počev od 12:00 časova, svi optuženi preduzimali su radnje napada na civilna lica i objekte u Suvoj Reci/Suharekë na tzv. Reštanskom putu. Posledica tog napada je lišenje života 50 civila, uglavnom žena i dece, i paljenje svih kuća u napadnutom delu grada.

Tokom postupka utvrđeno je da se tog dana pripadnici 37. odreda PJP u dva kamiona, a optuženi Mitrović u vozilu *Land rover*, stigli ispred policijske stanice u Suvoj Reci/Suharekë, iskricali se iz kamiona, razvili u strelce i krećući se Reštanskim putem počeli da pretresaju i pale kuće koje pripadaju članovima porodice Berisha. Optuženi Mitrović je govoreći *Krećte, šta čekate... jel to ja treba da radim umesto vas*, optuženom Jovanoviću izdao naredbu da se pripadnici aktivnog i rezervnog sastava policije, koji su se nalazili ispred Policijske stanice, uključe u akciju. Optuženi Jovanović je preneo primljenu naredbu, nakon čega su optuženi Slađan Čukarić, Miroslav Petković, Milorad Nišavić, Zoran Petković, sada pokojni Radovan Tanović i NN pripadnici 37. odreda PJP i TO, postupajući svesno i voljno u izvršenju primljene naredbe, iz kuća na Reštanskom putu izbacivali građane albanske nacionalnosti, kuće pljačkali i palili, ubijajući neke civile na licu mesta, a druge pucanjem usmeravali prema Zanatskom centru, gde su kasnije ti civili ubijeni. Navedenom akcijom komandovao je optuženi Radoslav Mitrović. Osim za ubistva civilnih lica, optuženi Radoslav Mitrović odgovoran je za paljenje i pljačkanje kuća i radnji, koje su počinili pripadnici jedinica kojima je komandovao, kao i što o tome nije sačinio bilo kakav izveštaj, niti kaznio počinioca. Akcija ubijanja Albanaca u Suvoj Reci/Suharekë bila je unapred isplanirana, u cilju zastrašivanja i proterivanja Albanaca iz Suve Reke/Suharekë.

Okrivljeni Radojko Repanović je odredio grupu policajaca koja je trebao da učestvuje u napadu i ubistvu civila i grupu koja je trebalo da, nakon napada i ubistva, sakuplja i utovaruje tela ubijenih Albanaca. Iz MUP-a naknadno je stiglo naređenje da se prestane sa ubijanjem Albanaca, ali da se njima kaže da u roku od pola sata napuste kuće i odu za Albaniju. S obzirom da je optuženom Radojku Repanoviću u tim okolnostima jedino optuženi Radoslav Mitrović mogao da izdaje naređenja, zaključuje se da je on navedenu akciju unapred isplanirao i sproveo u delo.

Odbrane svih optuženih u suprotnosti su sa izvedenim dokazima. Učešće u zločinu optuženog Radoslava Mitrovića, izdavanjem naredbe optuženima Radojku Repanoviću i Nenadu Jovanoviću, potvrđuju svedok A i svedok Velibor Veljković. Prisustvo ove



dvojice optuženih ispred picerije, kada je vršen utovar i prevoz tela ubijenih, potvrđuju svedoci Bogoljub Trajković, Svetozar Nedeljković, Stefan Nedeljković, Jovica Trajković i Davor Trajković. Učešće u zločinu optuženog Zorana Petkovića potvrđuju i objašnjavaju svedokinja Shureta Berisha, Vjolca Berisha i svedok Marjan Krasniqi. Učešće optuženog Milorada Nišavića objašnjava svedokinja Shureta Berisha i optuženi Slađan Čukarić. Aktivna uloga u zločinu optuženog Slađana Čukarića i Miroslava Petkovića, kao neposredne izvršioce ubistva kod kuće porodice Berisha i u piceriji u Zanatskom centru, potvrđuje se izjavama mnogobrojnih svedoka prisutnih na licu mesta. Sve žrtve konkretnog zločina bile su civili, pripadnici albanske nacionalnosti, koji su ubijeni, i njihove kuće spaljene, samo po osnovu svog etničkog identiteta. Kao takvi trebaju se smatrati zaštićenim licima u smislu Četvrte Ženevske konvencije, 77. Dopunskog sporazuma o zaštiti žrtava međunarodnog sukoba i 13. Dopunskog protokola nemeđunarodnih sukoba.

U ovom zločinu ubijeni su: Dafina Berisha, stara 16 godina, učenica; Drilon Berisha, star 13 godina, učenik; Florije Berisha, 38 godina, radnica; Vlorijan Berisha, 17 godina, učenik; Edon Berisha, 13 godina, učenik; Dorentina Berisha dete od 3 godine; Majlinda Berisha, 16 godina, učenica; Heroljinda Berisha, 14 godina, učenica; Altin Berisha, 10 godina, učenik; Redon Berisha dete od 2 godine; Sebahate Berisha, 26 godina, domaćica; Ismet Berisha dete od 3 godine, Eron Berisha dete od 9 meseci, Sherina Berisha učenica od 17 godina, Fatime Berisha, 43 godina, domaćica; Lirije Berisha, 28 godina, učiteljica; Hatixhe Berisha starica od 99 godina; Vesel Berisha, 61 godina; Sofije Berisha, 58 godina, domaćica; Hajdin Berisha, 37 godina, profesor univerziteta; Besim Berisha, 33 godine, fotograf; Mevlude Berisha, 26 godina; Genc Berisha dete od 3 godine; Granit Berisha dete od 2 godine; Fatmire Berisha 49 godina; Hanumshahe Berisha starica od 75 godina; Hanumshahe Berisha, 14 godina, učenica; Mushi Berisha, 59 godina, invalid u penziji; Hamdi Berisha, 54 godina, radnik u Domu zdravlja; Avdi Berisha, 46 godina, medicinski tehničar; Nafije Berisha, 54 godina, domaćica; Zeliye Berisha, 43 godine, domaćica; Fatime Berisha, 43 godine, medicinska sestra; Zumrete Berisha 30 godina; Afrim Berisha 25 godina; Violeta Berisha 23 godine; Arta Berisha, 18 godina, učenica; Zana Berisha, 14 godina, učenica; Merita Berisha, 13 godina, učenica; Mirat Berisha, 9 godina, učenik; Kushtrim Berisha dete od 2 godine; Jashar Berisha, 56 godina, radnik na benzinskoj pumpi; Mihrije Berisha, 16 godina, učenica; Hava Berisha, 63 godine, domaćica; Sedat Berisha, 45 godina, inženjer tehnologije; Bujar Berisha 40 godina, Nexhat Berisha, 44 godine, refrent kulture; Faton Berisha 28 godina; Nexhmedin Berisha, 37 godina, inženjer tehnologije i Abdulah Elshani. Posebno su strašne okolnosti izvršenja ovog krivičnog dela. Bol koju su žrtve pretrpele čekajući ekzekuciju je bila izuzetno velika. Način na koji su žrtve lišene života je težak i okrutan.

Službenici jedne države liš ili života građane te iste države. Zločinom se ništa nije postiglo, osim boli i patnje za žrtve i njihove porodice. Ovaj zločin podstakla je mržnja i izopačeno shvatanje nacionalnog interesa, sjedinjeno sa pljačkaškim pobudama i brutalnom silom. Optuženi su robovi tog shvatanja i mržnje.

Zamenik tužioca je u završnoj reči istakao da je nesumnjivo dokazano da su optuženi izvršili krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZJ.



Završna reč punomoćnice oštećenih Nataše Kandić

Punomoćnica oštećenih je u svojoj završnoj reči ocenila da je suđenje bilo pravično, ali da sud nije uspeo da razjasni šta se desilo u gradu Suva Reka/Suharekë prvih dana bombardovanja, u kojima se dogodilo ubistvo oko 100 Albanaca, uništavanje i pljačkanje njihove imovine i prisilno premeštanje odnosno deportacija Albanaca iz tanovništva. Jedan od razloga za ovakav ishod suđenja jeste sama optužnica koja obuhvata događaje u Suvoj Reci/Suharekë 26.03.1999. godine, dok su se slična ubistva dešavala i 22. i 25.03.1999. i bila u međusobnoj uzročno-posledičnoj vezi. Iz navedenog razloga tokom suđenja nije razjašnjen kontekst, plan i obrazac u kome su počinjena navedena ubistva. Sud nije raspolagao velikim brojem materijalnih dokumenata iz razloga što je iste uništila sama policija u akciji uništavanja dokumentacije nakon rata.

Nepobitno je da su tela Albanaca ubijenih u Suvoj Reci/Suharekë za vreme NATO bombardovanja prebacivana u Srbiju. Sedam tela članova porodice Berisha i Abdulaha Elshanija ubijenih 26.03.1999. pronađena su na gradskom groblju u Suvoj Reci/Suharekë, 19 je pronađeno u masovnoj grobnici u Batajnici, dok 24 još uvek nije pronađeno. Svedočenje svedoka Dragana Karleuše jasno govori u prilog činjenici da u Srbiji postoji još tajnih masovnih grobnica u kojima se nalaze tela Albanaca sa Kosova.

Svedoci Srbi koji su svedočili u ovom postupku (sem dvojice) uglavnom su skrivali istinu koju su znali i, bez osećanja krivice, govorili da su o ubistvu članova porodice Berisha saznali godinama kasnije, i ako se desilo u njihovom komšiluku. Test ljudskosti položili su samo Romi iz Suve Reke/Suharekë, koji su odlukom lokalnih moćnika bili angažovani na sakupljanju tela ubijenih.

Učešće okrivljenih u zločinu za koji se sudi u ovom postupku nedvosmisleno je dokazano svedočenjem svedoka A, Velibora Veljkovića, svedoka-oštećenih, kao i malobrojnim, ali značajnim materijalnim dokazima.

Tokom suđenja, i pored toga što sudsko veće nije dozvoljavalo pitanja izvan okvira optužnice, uspeo se da se vidi kontekst i matrica zločina u Suvoj Reci/Suharekë. Uspeh suda je i to što je i pored pokušaja pojedinih branilaca optuženih da suđenje pretvore u govornicu o optuženima kao herojima i patriotima, uspeo da održi red i dostojanstvo u sudnici. Ovo suđenje je pokazalo šta su odlikovani policajci poput optuženog Radoslava Mitrovića bili spremni da urade u ime odbrane države Srbije.

Završna reč branioca optuženog Radoslava Mitrovića, advokata Mirjane Nestorović

Advokat Mirjana Nestorović je u završnoj reči osporavala tvrdnju iznetu u optuženici da je optuženi Radoslav Mitrović bio komandant 37. združenog odreda Posebnih jedinica policije (PJP) i da su taj odred sačinjavali 37. i 87. odred PJP. Ni jedan dokaz izveden tokom postupka ne dokazuje navode optuženice koji se odnose na učešće optuženog Mitrovića u zločinu koji se dogodio 26.03.1999. u Suvoj Reci/Suharekë. Ni jedan svedok, niti materijalni dokaz, ne potvrđuju navode optužnice da je on tog dana bio u Suvoj Reci/Suharekë i da je optuženima Repanoviću i Jovanoviću ispred policijske stanice rekao *Krećite, šta čekate,... jel ja to treba da radim umesto vas*. Svedok A koji pominje Čegara 1 na sasvim drugačiji način opisuje osobu koja je navodno to izgovorila. Da je optuženi Mitrović i izgovorio navedene reči, one se ni na koji način ne mogu tretirati kao



naredba, jer nisu jasne ni po z adatku, ni po vremenu, ni po p rostoru, ni po c ilju, ni po izvršiocima. Optuženi Mitrović u odnosu na optužene Repanovića i Jovanovića i ostale pripadnike OUP Suva Reka/Suharekë, nije neposredni i ovlašćeni starešina, te istima i nije mogao da izda bilo kakvu naredbu. Optuženi Nenad Jovanović kaže da je optuženog Mitrovića video toga dana u Suvoj Reci/Suharekë, ali ga i on po grešno opisuje. Ukupno 21 saslušani svedok potvrđuje da je optuženi Mitrović tog dana bio u Prizrenu. To potvrđuju i neki pismeni dokazi iz spisa predmeta. Optuženi Radojko Repanović negira da je od Mitrovića ikada dobio bilo kakvo naređenje, niti da je on mogao da mu izda naređenje.

Tokom postupka nije dokazano da su pripadnici 37. odreda tzv. *Čegrovi* 26.03.1999. bili u Suvoj Reci/Suharekë. S vedoci koj i pom inju pr isustvo ove j edinice u S uvoj Reci/Suharekë vezuju je za pretres kuća na Reštanskom putu, vršen na kon ubi stva pripadnika PJP Gorana Veličkovića, tokom maja 1999. S vi svedoci-oštećeni Albanci iz Suve Reke/Suharekë izneli su sasvim određen stav da su ubistvo članova porodice Berisha iz vršili Srbi iz Suve Reke/Suharekë, odnosno pripadnici lokalne policije. Ovo isključuje učešće pripadnika 37. odreda u ovom zločinu.

Optuženi Radoslav Mitrović po profilu ličnosti, kao čovek besprekoreno čiste biografije, karijere, svesti i savesti, ne bi mogao da bude učinilac jednog od natežaih krivičnih dela za koje se u ovom postupku tereti.

Predložila je da optuženi Radoslav Mitrović bude oslobođen optužbi.

Glavni pretres 7.04.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić punomoćnica žrtava

Završna reč branioca optuženog Radoslava Mitrovića, advokata Gorana Petronijevića

Advokat Petronijević je ovo suđenje ocenio kao veliki proces, sa obimnim činjeničnim stanjem i veoma teškom kvalifikacijom krivičnog dela. Tokom ovog postupka bilo je značajnih manjkavosti, ali sudsko veće je uspeo da utvrdi činjenice relevantne za donošenje odl uke. Optužba pr otiv optuženog Radoslava Mitrovića je a pstraktna. Za tvrdnju da je optuženi Mitrović dana 26.03.1999. u S uvoj Reci/Suharekë izgovorio *šta čekate, krenite, ubijajte, tovarite, neću ja to da radim umesto vas* ili pak *da li ja to da radim um esto v as*, t okom pos tupka ni je i znet ni j edan va ljan doka z ni ti i ndicija. Tužilaštvo je u ne dostatku dokaza, iskontruisalo drugu optužbu da je navodno optuženi Mitrović unapred sačinio plan, sa njim upoznao neke od okrivljenih i sprovodeći plan, izvršio de lo koj e m u s e s tavlja na t eret. T užilaštvo ni je doka zalo ni t o da j e opt uženi Mitrović komandovao združenim 37. i 87. odredoma, ka o ni d a j e bi o r ukovodilac, komandant čitave operacije.

Kvalifikacija krivičnog dela i radnje opisane u dispozitivu optuženice, pretvara u potpuno objektivnu odgovornost Mitrovića za sve što se u to vreme dogodilo u Suvoj Reci/Suharekë. Takva kvalifikacija krivičnog dela je neodrživa.

Iskaz svedoka A odgovara odbrani optuženog Radoslava Mitrovića utoliko što opis osobe za koju svedok A kaže da je 26.03.1999. ispred stanice policije izgovorila rečenicu koju tužilac kvalifikuje ka o na redbu, uopšte n e od govora i zgledu t og opt uženog. N ijedan



dokaz ne potvrđuje da se Mitrović tog dana nalazio u Suvoj Reci/Suharekë. Nasprot tome, 26 formalnih i materijalnih dokaza potvrđuje da se on tada nalazio na drugom mestu. Šifra *Čegar 1* koju pominje svedok A je nepouzdan dokaz o tome da je on tog dana video baš optuženog Mitrovića, budući da su svi pripadnici ove jedinice bili poznati kao *Čegrovi*. Optuženi Mitrović je tog dana po službenoj dužnosti morao biti u Prizrenu jer su tada poginula dvojica pripadnika njegove jedinice. Neosnovane i nedokazane su i optužbe za pljačku i prinudno raseljavanje albanskog stanovništva.

Sve optužbe usmerene prema optuženom Mitroviću su zapravo iskonstruisane u cilju uvezivanja ovog zločina sa političkim i vojnim vrhom Srbije, a optuženi Mitrović je u to vreme zauzimao poziciju koja je predstavljala sponu između te dve stvari.

Završna reč branioca optuženog Radojka Repanovića, advokata Igora Isailovića

Izmenjena optužnica ne sadrži sve elemente koje optužnica shodno članu 266. Zakona o krivičnom postupku treba da sadrži. Ova optužnica ne opisuje vreme, mesto, ni način na koji je optuženi Radojko Repanović izdao naredbu da se izvrši napad na civilno stanovništvo u delu Suve Reke/Suharekë Reštanski put tzv. Berištansko naselje, da se albansko civilno stanovništvo ubija, da se njegova imovina pljačka i uništava i da se nakon toga izvrši njegovo raseljavanje, kao i da je takvu naredbu izdao u postupku izvršenja naredbe primljene od prvooptuženog. Optužnica ne navodi mesto i vreme gde je prvooptuženi Mitrović optuženom Repanoviću izdao takvu naredbu. Optužnica je u odnosu na optuženog Repanovića paušalna i neodređena. Ne može se biti zadovoljan nivoom građanske svesti svedoka saslušanih u ovom postupku jer je očigledno da nisu rekli sve što znaju o ovom događaju.

Optuženi Repanović u svojoj odbrani izjavio je da ni na koji način nije učestvovao u ovom zločinu, da se tog dana nije nalazio u Suvoj Reci/Suharekë i da tog dana nije sreo optuženog Mitrovića i Jovanovića. Stoga je tokom postupka trebalo utvrditi upravo te okolnosti, a tokom postupka izvođenjem svih materijalnih dokaza i saslušanjem svih svedoka koji su svedočili na te okolnosti, ni jedna od navedenih činjenica nije pouzdano utvrđena.

Velibor Veljković, jedan od ukupno 120 saslušanih svedoka, govori o učešću optuženog Repanovića u izvršenom zločinu i to na način da je optuženi u dvorištu ili u samoj policijskoj staniци odabrao grupu policajaca kojima je izdao naredbu za koju su se u optužnici tereti. Svi ostali svedoci saslušani na ovu okolnost tvrdili su da optuženi Repanović nikada nije izdao nezakonitu naredbu.

Tokom postupka u celini je dokazana odbrana optuženog Repanovića, kao i karakterne crte njegove ličnosti iz kojih se može zaključiti da takva osoba nikako ne bi mogla da izvrši zločin za koji se tereti.

Sve navedeno govori u prilog činjenici da optuženi Radojko Repanović nije izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret i da stoga treba da bude oslobođen optužbi.

Završna reč branioca okrivljenog Radojka Repanovića, advokata Nenada Vojinovića



Branilac je u svojoj završnoj reči obrazložio odbranu okrivljenog Repanovića u kojoj je optuženi tvrdio da 26.03.1999. do podneva nije bio u Suvoj Reci/Suharekë. Činjenica da je optuženi tog dana bio na položajima dokazana je saslušanjem više svedoka koji su se tog dana nalazili tamo. Drugi svedoci govore o tome da je optuženi Repanović na mesto zločina došao tek nakon što je sve bilo završeno. Jedini svedok koji tvrdi da je tog optuženog video ispred picerije u Zanatskom centru, istog opisuje pogrešno kao viskog, plavog i mršavog i kao nekog ko je držao stražu. Svedočenje svedoka Velibora Veljkovića na kome se u osnovi bazira optužnica protiv Repanovića je ne pouzdano i kontradiktorno. Taj svedok je prilikom davanja iskaza bio izložen uticajima i pritiscima naročito izjava data u Leskovcu 22.09.2005. pa iz navedenog razloga odluka suda u ovom postupku ne može biti zasnivana na njegovom svedočenju.

Zamenik tužioca u završnoj reči, iz svedočenja svedoka A i Velibora Veljkovića potpuno neosnovano izvlači zaključak da je optuženi Mitrović optuženom Repanoviću izdao nekakvo naređenje. Naime, svedok Veljković potpuno isključuje optuženog Mitrovića, dok svedok A potpuno isključuje optuženog Repanovića, tako da je iz tih dokaza nemoguće izvesti takav zaključak. Predložio je da u odnosu na optuženog Repanovića sud donese oslobađajuću presudu, ukine pritvor i pusti ga na slobodu.

Završna reč branioca optuženog Nenada Jovanovića, advokata Veljka Đurića

Branilac je ukazao da se u ovom postupku odlučuje po jednoj specifičnoj i jedinstvenoj optužnici u srpskom tužilaštvu. Ona je stupila na pravnu snagu iako je bila nepotpuna i nedorečena. Nedostaci nisu otklonjeni ni tokom trajanja postupka. Očigledno je da postoji nečija namera da, preko takve optužnice i ovog suđenja, zločin koji se desio u Suvoj Reci/Suharekë 26.03.1999. poveže sa državom i njenim rukovodstvom. Ovaj slučaj je u krivičnopravnom smislu, zapravo, ekces i ne može biti reči o postojanju bilo kakve neredbe ili nekog plana da se to učini, kako je to formulisano optužnicom. Optužnicom se optužni Radoslav Mitrović pogrešno označava kao komandant 37. združenog odreda i rukovodilac odn. komandant borbene operacije čišćenja terena na potezu trougla Prizren-Suva Reka/Suharekë–Orahovac/Rrahovec. On nema bi lo ka kvih neposrednih ili posrednih nadležnosti u odnosu na SUP Prizren, OUP Suva Reka/Suharekë ili bilo koje pripadnike policije van jedinice kojom je komandovao. Zaključuje se da taj optuženi nije mogao da izda bilo kakvo naređenje optuženima Repanoviću i Jovanoviću. Tužilac tvrdi da je optuženi Mitrović prvo isplanirao i pripadnicima 37. odreda naredio šta da urade, a onda optuženom Repanoviću naredio da odredi grupu policajaca koja bi se pridružila 37. odredu u operaciji čišćenja terena i ubijanja civila albanske nacionalnosti. U ovom delu optužnica je kontradiktorna jer kada optuženi Mitrović optuženom Repanoviću izdaje takvo naređenje optuženi Jovanović nije tu i on to ne zna. Rečenica koju je navodno optuženi Mitrović izgovorio ispred policijske stanice, gde je sreo optuženog Jovanovića, ne može predstavljati naređenje, niti je iko može tako shvatiti. Takođe, ne može biti reči o bilo kakvom planu i prethodnoj organizaciji jer se po optužnici svi akteri ove priče sasvim slučajno nalaze na mestima na kojima su bili.



U spisima predmeta na lazi se dokaz da je optuženi Jovanović 24. i 25.03.1999. bio u Prizrenu jer mu je de te bi lo bol esno. On je u Suvoj Reci/Suharekë došao tek 26. 03. ujutru. Tako da on i nije mogao da učestvuje u pripremi nekog plana i organizaciji akcije. Branilac smatra da nema dela, a u svakom slučaju nema dokaza da je optuženi Jovanović učinio delo koje mu se optužnicom stavlja na teret i predlaže da ga sud oslobodi od optužbe.

Završna reč branioca optuženog Slađana Čukarića, advokat Đodrda Dozeta

Zločin zbog kojeg se vodi ovaj postupak toliko je strašan da je teško pojmiti da se zaista desio. Branilac zameniku tužioca zamera što optuženog Čukarića u završnoj reči naziva nadimkom *Jajce*, koji i taj optuženi doživljava kao uvr edu. Sud ni je u dovol jnoj m eri razjasnio Službenu belešku od 28.08.2001. Ovaj dokaz je i tražio da dobije pos eban profesionalno-psihološki tretman. Sud je pogrešio kada je kao suvišne odbio predloge za izvođenje dokaza saslušanjem bivšeg načelnika Resora javne bezbednosti Gorana Petrovića i šefa tog resora u Kragujevcu Markovića, Nataše Janković sestre svedoka A, kao i predloge za suočenje svedoka koje je davala odbrana ovog optuženog. Sud je trebalo da izvede dokaz veštačenjem na okolnosti preglednosti okoline i mogućnosti prepoznavanja lica i stvari sa zvonika crkve, gde se nalazio svedok Novica Đorđević, kao i da simulira situaciju da taj svedok na daljini od 150 metara prepozna optuženog Čukarića. Trebalo je utvrditi u čijem vlasništvu se nalaze vozila koja je optuženi Slađan Čukarić zaplenio i predao OUP Suva Reka/Suharekë. Izvođenjem navedenih dokaza bio bi mnogo jasniji kontekst, kao i motivi ovog ubistva.

Iskazi svedoka koji se odnose na situaciju ubistva Abdullaha Elshanija se međusobno dijametralno razlikuju, a nijedan od saslušanih svedoka ovu situaciju ne opisuje na način kako je to učinjeno u optužnici. Jedini svedok čije je svedočenje ubedljivo i koje se ne može dovesti u sumnju je svedok-oštećena Shurete Barisha. Ona u svom iskazu ne spominje optuženog Slađana Čukarića.

Optuženi Čukarić je i pored jasnih i neposrednih pretnji i upozorenja, smogao snage da progovori o onome što zaista zna o ovom zločinu. Zbog toga on trenutno ima tretman izdajnika.

Pravda koja se duguje žrtvama i koju s pravom očekuju oštećeni, ne treba da predstavlja nepravdu prema bilo kom pojedincu. Ukoliko sud bude sudio po principima zakonitosti, istinitosti i pravednosti odlučiće da optuženi Slađan Čukarić nije kriv za krivično delo za koje mu se sudi.

Završna reč branioca optuženog Miodraga Nišavića, advokata Tatomira Lekovića

Delovi optužnice koji se odnose na optuženog Milorada Nišavića nisu dokazani, jer dokaza za njegovu krivicu nema. On nije učestvovao u izvršenju krivičnog dela za koje se sudi u ovom postupku. On je, čim je saznao za ubistvo porodice Berisha, kao građanin i službeno lice, počeo da se interesuje o okolnostima u kojima se desio ovaj zločin. Svoja saznanja o tome izneo je u Službenoj belešci od 28.08.2001. Odmah zatim degradiran je u službi u kojoj je radio.



Svoju tvrdnju da je optuženi Nišavić kriv, javni tužilac temelji na iskazu svedoka A i svedokinje-oštećene Shurete Berisha. Analizom iskaza svedokinje-oštećene Shurete Berisha dolazi se do zaključka da je ona o ovom događaju prvi put davala iskaz Haškim istažiteljima, odmah nakon odlaska u Albaniju, znači ubrzo nakon događaja, a drugi put tokom ovog postupka. Ove dve izjave se, u veoma važnim detaljima, međusobno dosta razlikuju. S hureta B erisha ni je bi la s igurna ni u pos tupku pr epoznavanja opt uženog Nišavića, jer je pored njega pokazala i na drugo lice. Njen iskaz suprotan je i drugim dokazima i to u odnosu na okolnost da je misija OEBS-a bila smeštena u hotelu BOSS, kao i na lazu ve štaka s udske m edicine na ok olnosti ubi stva nj enog s upruga N exhata Berishe.

Iskaz optuženog Slađana Čukarića je loš dokaz, budući da okrivljeni ima pravo da se brani na svaki način, pa i tako što će da govori neistine. Normalno je da je ovaj optuženi nezadovoljan činjenicom da je pomenut u službenoj belešci koju je sačinio optuženi Milorad Nišavić.

Optuženi Nišavić za izvršenje ovog zločina nije imao nikakvih motiva. On je sa svojom užom i širom porodicom živeo u Suvoj Reci/Suharekë. Sa svojom braćom vodio je privatni biznis, a korisnici njihovih bili su uglavnom Albanci. S obziroma na to, Nišavić nije imao bilo kakvih razloga da te ljude ubija i isteruje iz Suve Reke/Suharekë.

Branilac je postavio i pitanje šta je sa drugim grobnicama koje su nađene na Kosovu i koje je UNMIK otvorio posle povlačenja srpske vojske i policije sa Kosova. Kako se desilo to da su se tela članova porodice Berisha, sa još 700 drugih, našla u Srbiji. Uzimajući u obzir da se sve to dešavalo u vremenu ratnih dejstava i pod kontrolom policije i vojske, trebalo bi procesuirati i te druge slučajeve, a ne samo par ljudi u ovom slučaju. Smatra da optuženi Milorad Nišavić nije kriv i da u odnosu na njega treba doneti oslobađajuću presudu i pustiti ga iz pritvora.

Glavni pretres: 8.04.2009.

Izveštaj: Nataša Kandić punomoćnica žrtava

Završna reč branioca optuženog Miroslava Petkovića advokata Gorana Folića

Branilac okrivljenog Miroslava Petkovića u završnoj reči je istakao da je taj optuženi jedini koji je u svojoj odbrani izneo da je 26.03.1999. bio u Suvoj Reci/Suharekë i da je bio prisutan u vreme i na mesu gde se desilo ubistvo porodice Berisha. Taj način ovaj optuženi je doprineo utvrđivanju istine o stradanju ove porodice. Advokat je istakao da su iskazi mnogih svedoka bili proračunati na izbegavanje krivične odgovornosti, svoje i li drugih lica, dok su neki iskazi svedoka iznuđeni, tako da je mali broj svedoka dao zaista istinite iskaze o onome što se tog dana desilo u Suvoj Reci/Suharekë. Uloga optuženog Miroslava Petkovića u ubistvu porodice Berisha, u odnosu na prave organizatore i izvršioce, bila je iznuđena i podanička.

Iskaz svedoka Novice Đorđevića se ne može uzeti kao istinit, jer je iskonstruisan, neubedljiv i sračunat. Iz iskaza svedoka A prozila da optuženi Miroslav Petković nije sa pokojnim Radovanom Tanovićem učestvovao u povređivanju Nexhmedina Berishe i Lirije Berisha jer svedok kaže da je Miroslav Petković sve vreme bio sa njim, a ne sa



Tanovićem. Ovaj svedok nije rekao da je Petković u piceriji bacio bombe, niti da je nakon toga rafalno pucao u civile i vršio proveru da li neko od njih daje znake života. Iskazi svedoka B i C koji su bili ispred picerije i svedoka koji su odatle iznosili tela ubijenih Albanaca su se menjali, različiti su i međusobno kontradiktorni. Ni svedok Velibor Veljković ne spominje optuženog Miroslava Petkovića kao ubicu civila koji su u piceriji davali znake života, već kaže da je to činila neka osoba koju on ne poznaje. Iskazi svedoka Agrona Berisha i svedokinje-oštećene Shurete Berisha su sračunati, prethodno naručeni i pripremljeni i kao takvi ne predstavljaju prikaz stvarnih dešavanja tog dana. Iz svega poizilazi da niko od saslušanih svedoka optuženog Miroslava Petkovića nije video da je ubio bilo koje lice. Optuženi Petković je sam priznao da jeste ušao u piceriju i pucao, ali ne u civile, već iznad njih, i da je to morao da uradi, jer mu je naredio doktor Boban Vuksanović.

Sve odlučne činjenice ukazuju da optuženog Miroslava Petkovića treba osloboditi krivične odgovornosti i da prema njemu treba ukinuti pritvor.

Završna reč branioca optuženog Zorana Petkovića, advokata Milana Birmana

Branilac je u završnoj reči osporavao činjenice i pravne navode izmenjene optužnice, koji se odnose na okrivljenog Zorana Petkovića. Javni tužilac je različito određivao jedinice u kojim je bio angažovan ovaj optuženi. Prvobitno optuženi se označava kao pripadnik rezervnog sastava policije, onda Teritorijalne odbrane (TO), zatim rezervnog sastava policije i konačno ponovo kao pripadnik TO. Tokom postupka nije utvrđen način učešća ovog optuženog u ubistvu Bujara Berisha. Većina saslušanih svedoka tvrdi da njega na mestu ubistva nije videla odn. da on nije učestvovao u ovoj akciji. To tvrde i svedoci A, Velibor Veljković i Novica Đorđević, kao i svedoci Agron Berisha i Bardul Berisha. Iskaz svedokinje-oštećene Shurete Berisha se ne može tretirati kao pozdan i relevantan jer, kako je to i sama rekla, ona je, neposredno pre ovog događaja, uzela tablete za smirenje. Tokom postupka, kao netačna, utvrđena je okolnost navedena u Službenoj belešci sačinjenoj 28.08.2001. od strane optuženog Nišavića da je optuženi Zoran Petković doveo Jashara Berishu, koji je kasnije ubijen. Svi Romi koji su bili angažovani na sakupljanju tela ubijenih Albanaca, tvrde da je kamion sa telima ubijenih vozilo neko njima nepoznato lice, a ne optuženi Zoran Petković. Iskaz svedoka Marjana Krasniqija je sporan, jer je očigledno da je isti iskonstruisan i okolnosti izmišljene samo u cilju obezbeđenja dokaza o odgovornosti optuženog Zorana Petkovića.

Predlaže da se zbog nedostatka dokaza, optuženi Zoran Petković oslobodi odgovornosti.

Završna reč optuženog Radoslava Mitrovića

Smatra da je njegova odbrana data na glavnom pretresu 2.10.2006. godine u potpunosti potvrđena dokazima izvedenim tokom ovog suđenja. U periodu kada se desilo ovo ubistvo, u policijsku stanicu u Suvoj Reci/Suharekë svratio je jednom i to veoma kratko. Tužilac pogrešno i tendenciozno označava njegovu funkciju koju je obavljao. Tužilac, takodje, ignoriše materijalne dokaze koji se nalaze u spisima predmeta i koji ukazuju na to da je on bio samo komandant 37. Odreda, koji je bio interventni i borbeni. Nije imao nadležnost nad snagama lokalne policije, niti nad TO i civilnom zaštitom, kako to tvrdi



tužilac u optužnici i završnoj reči. Iz navedenog razloga nije mogao da izda bilo kakvu naredbu optuženom Repanoviću i optuženom Jovanoviću. Jedini svedok koji njega dovodi u vezi sa ovim zločinom je svedok A, dok svi ostalih oko 130 saslušanih svedoka, to ne potvrđuje ili osporava. Svi ostali svedoci tvrde da njega tog dana nisu videli u Suvoj Reci/Suharekë odnosno da su ga videli na drugom mestu. Svedok Novica Đorđević tvrdi da su pripadnici te čete kroz Suvu Reku/Suharekë prošli sat vremena ranije i da tada niko nije bio ubijen.

Ovo suđenje je iskonstruisan proces u cilju opravdavanja pravo glasa ne zavisnosti Kosova, na pada NATO snaga na SRJ i potkrepljivanja optužnica ljudima i izbičjeg rukovodstva SRJ i Srbije koja se odvijaju u Hagu.

Pridružuje se završnoj reči svojih branilaca i predlaže da bude oslobođen odgovornosti za krivično delo za koje se tereti i da se nad njim ukine pritvor.

Završna reč optuženog Radojka Repanovića

Tužilaštvo za ratne zločine optužilo ga je za nešto za šta ne postoji ni jedan valjani dokaz. Tvrdi da 26.03.1999. nije bio u Suvoj Reci/Suharekë, nije bio kod stanice policije, nije video optuženog Mitrovića. Stoga od njega i nije mogao da dobije bilo kakvu naredbu niti da je prosledi ostalim pripadnicima policije. Svedoci, kao i neki optuženi, koji su govorili o situaciji ispred stanice policije koja se odigrala tog dana, nisu pominjali da su ga videli na tom mestu. Veći broj svedoka policajaca koji su tada bili na položajima u selu Đinovce/Gjaoc i Topličane/Topliqan potvrdili su da je on bio tamo. Tužilaštvo za ratne zločine tereti ga na osnovu pretpostavki, zaključaka i indicija koje iznosi svedok Velibor Veljković. Svedočenje tog svedoka je neistinito, lažno, iskonstruisano, a kako on i sam kaže, na neki način i iznuđeno. Delovi iskaza ovog svedoka međusobno su kontradiktorni. Takođe, taj i iskaz je kontradiktoran iskazima drugih saslušanih svedoka. Iskaz ovog svedoka je nepouzdan i u delu koji se odnosi na okolnost ubistva Abdulaha Elshanija. Njegovo svedočenje je u suprotnosti sa svedočenjem svedoka Novice Đorđevića, Milovana Gogića, Gorana Đokića i Zorana Arizanovića i materijalnim dokazima u spisima predmeta. Neosnovani su navodi optužnice i u delu da je on izdao naređenje za iseljenje albanskog stanovništva iz Suve Reke/Suharekë. Svedočenje svih svedoka Albanaca govori o tome da su oni napuštali grad zbog straha od ratnih dejstava. Niko od njih nije rekao da im je to naredila policija. Svedočenje svedoka Velibora Veljkovića i svedoka A na ove okolnosti su netačna i neubedljiva.

Smatra da je ovo montiran sudski proces i da se njemu sudi jer je bio komandir stanice policije. Ističe da nikada nije izdao bilo kakvu nezakonitu naredbu, niti na bilo koji dugi način upućivao bilo koga da uradi bilo šta loše i pogrešno.

Smatra da nije kriv jer nije izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret, pridružuje se reči svojih branilaca i predlaže da sud donese oslobađajuću presudu.

Završna reč optuženog Nenada Jovanovića

Optuženi ističe da u svemu ostaje kod navoda iznetih u svojoj odbrani. Ističe da su svi ti navodi tačni, da nije kriv za delo koje mu se stavlja na teret. Nije znao da će se desiti ovaj zločin, niko mu to nikada nije rekao, niko mu nije naredio da to učini, niti je on kome to naredio. Ukazuje da njegovi roditelji na konratu nisu naпусти teritoriju Kosova i da i



sada tamo žive, kao i da sa Albancima sa Kosova i dalje održava prijateljske veze. To nikako ne bi bilo moguće da je on zaista učinio krivično delo zbog kojeg mu se sudi u ovom postupku. Pridružuje se reči svog branioca i predlaže da ga sud oslobodi odgovornosti za ovo delo.

Završna reč optuženog Slađana Čukarića

Optuženi ističe da nije kriv za delo koje mu se stavlja na teret. Ovu činjenicu najsnažnije dokazuje okolnost da njegovi roditelji, braća i najveći deo rodbine i dalje živi u Velikoj Hoči/Hoce e Madhe, koja je samo 10-ak kilometra udaljena od Suve Reke/Suharekë. Njegova supruga i troje dece redovno odlaze i borave tamo. U situaciji kada se na Kosovu sve zna i da se tamo još uvek primenjuju principi krvne osveti i da se sa tih prostora srpsko stanovništvo progoni iz mnogo bezazlenijih razloga, nameće se zaključak da Albanci u Suvoj Reci/Suharekë ne veruju da je on učinio to ubistvo. Nasuprot ovome, svi zaštićeni svedoci, kao i njihove porodice i familija napustili su Kosovo, što takođe govori o njihovom statusu na Kosovu. Ističe da je svedočenje tih svedoka zasnovano na lažima, manipulacijama i možda materijalnim interesima, kao i da su ti iskazi da ti uzucene i pritiske.

Jedini životno zainteresovani i ne posredni svedok Shureta Berisha u svom iskazu precizno i kategorično navodi ko je izvršio ubistvo cele njene porodice. Ona u detalje opisuje situaciju ispred njene kuće, ubistvo svog supruga, situaciju ubistva civila u piceriji i kasnije. Ona ga ne pominje ni imenom, ni po opisu. Takođe ni svedok Agron Berisha u svom iskazu ni na koji način ne pominje optuženog Čukarića, što njega isključuje kao izvršioca krivičnog dela. Nasuprot tome ova dva svedoka snažno i istinito ukazuju na druge optužene kao izvršioce ovog zločina.

Prihvata završnu reč svog branioca i predlaže da sud donese oslobađajuću presudu.

Završna reč optuženog Milorada Nišavića

Optužbe koje mu se stavlja na teret potpuno su neosnovane i nedokazane. Okolnost da se optuženi 26.03.1999. nije nalazio na mestu ubistva članova porodice Berisha potvrđuju skoro svi svedoci saslušani u ovom postupku. Svedok Velibor Veljković i pored pritiska i uцена, na kraju je i pak, porekao i skaz da tu Leskovcu 22.09.2006. i ostao pri tvrdnji da optuženog tokom celog dana nije video na licu mesta. Ovakvu izjavu taj svedok je da o i u iskazu Haškim istražiteljima. Svedoci Milovan Gogić, Đokić Zoran, Ivica Novković, Dobrivoje Vitošević, Novica Đorđević, svedok A i optuženi Ramiz Papić, Miroslav Petković, Radojko Repanović i Nenad Jovanović potvrđuju da u vreme izvršenja krivičnog dela na licu mesta nisu videli optuženog Nišavića. Zaštićeni svedok A takođe potvrđuje da optuženi Nišavić nije učestvovao u ovim događajima odnosno da ga nije video ni ispred bele kuće ni ispred picerije u Zanatskom centru. To potvrđuju i svedoci Novica Đorđević. Svedok Agron Berisha, koji je ubistvo Nexhata Berisha i oslatih članova porodice Berisha posmatrao sa udaljanosti od nekoliko metara, izjavljuje da tu nije video okrivljenog Milorada Nišavića. Takođe i svedoci Bardulj Berisha i Vjolca Berisha. Iskaz svedokinje-oštećene Shurete Berisha je po mišljenju optuženog Nišavića netačan i instruiran. Ova svedokinja-oštećena ga nije dovoljno dobro poznavala i pogrešno ga imenuje kao Miškovića. Pri izvođenju radnje



prepoznavanja nije bila sigurna u prepoznavanju ovog optuženog. Sve to govori da se u konkretnom slučaju radi o zabludi o личности. Tužilaštvo i punomoćnici oštećenih pokušali su da njegov motiiv pronađu u osveti zbog na vodnog prelaska misije *OEBS* iz hotela *BOSS* u kuću Nexmedina Berisha. Dopisom Generalnog sekretara *OEBS*-a od 9.10.2007. i dopisom *OEBS*-a od 2.05.2008. potvrđeno je da ova Misija nije bila smeštena u hotelu *BOSS*. Optuženi naglašava da u vreme izvršenja ovog krivičnog dela ni od koga nije mogao da dobije bilo kakvu naredbu. Njegov pretpostavljeni rukovodilac, koji je jedini mogao da mu izda naredbu, nalazio se u Prizrenu. Njegova saznanja o ovom krivičnom delu datiraju od 27.08.2001. i on ih je izneo u službenoj belešci koju je o tim saznanjima sačinio. Ukazuje da je izjava koju je 2.03.2009. godine dao optuženi Slađan Čukarić lažna i iskonstruisana i da je zapravo data kao osveta za to što je optuženi Čukarić u toj službenoj belešci pomenut kao mogući izvršilac ovog krivičnog dela. Pridružuje se reči svog branioca i predlaže da sud donese oslobađajuću presudu i da mu ukine pritvor.

Završna reč optuženog Miroslava Petkovića

Ističe da nije kriv i da nije počinio ratni zločin koji su se stavlja na teret. To je potvrđeno svedočenjem velikog broja svedoka od kojih su najrelevantniji svedok *A*, Shureta Berisha, Agron Berisha, Velobor Veljković, Novica Đorđević i svedok *B*. Svedok *A* nije rekao da je on u bilo kom trenutku pucao. Svedokinja-oštećena Shureta Berisha je rekla da je ovog optuženog videla ispred kuće Berisha i ispred picerije u Zanatskom centru, što on i ne negira, ali je rekla da on nije pucao. Svedok Agron Berisha je rekao da ga je video da sa još nekim policajcima učestvuje u paljenju neke kuće, što ovaj optuženi, takođe ne negira. Međutim i ovaj svedok je rekao da nije video da on puca.

Izjava svedoka Velibora Veljkovića je neistinita, lažna i konfuzna. On je višeput a menjao svoju izjavu. Izjavio je da je video optuženog sa oružjem u rukama, ali da nije video da on na nekog puca. Svedok Novica Đorđević je prilikom suočenja sa optuženim Miroslavom Petkovićem rekao da nije video da on puca u neko lice, ali da je optuženi bio u grupu koja je pucala, što nije tačno. Iskaz svedoka *B* da je video ka da je optuženi Petković ušao u piceriju u Zanatskom centru i da su se odatle potom čuli pojedinačni pucnji je potpuno netačna i takvu izjavu niko od ostalih saslušanih svedoka nije potvrdio. Saglasan je sa završnom reči svog branioca i predlaže da sud donese oslobađajuću presudu i da mu ukine pritvor.

Završna reč optuženog Zorana Petkovića

Nije kriv ni po jednoj tački optužnice jer ni na koji način nije učestvovao u izvršenju krivičnog dela koje mu se stavlja na teret. Dana 26.03.1999. nije bio u Suvoju Reci/Suharekë, već je sa načelnikom Ministarstva odbrane bio u Prizrenu kod načelnika Luke Nikolića. Ukazuje da je rođen i živio na Kosovu, da među Albancima i sada ima prijatelje i da mu je neshvatljivo zašto je optužen za ovako strašan zločin. S obzirom da tužilaštvo ne poseduje nikakve relevantne dokaze da je on učinio bilo šta nezakonito, jedina prava i ispravna presuda bila bi oslobađajuća.

Objavljivanje presude: 23.04.2009.



Sudsko veće, kojim je predsjedavala sudija Vina Beraha-Nikićević, javno je objavilo presudu je 23.04.2009. godine, pred brojnom publikom i porodicama žrtava. Optuženi Radojko Repavonić, Slađan Čukarić, Milorad Nišavić i Miroslav Petković oglašeni su krivim za krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZJ, u saizvršilaštvu, u vezi sa članom 22. KZJ, počinjeno 26.03.1999. u Suvoj Reci/Suharekë, pa ih je sud osudio i to optužene Radojka Repanovića i Slađana Čukarića na 20 godina zatvora, optuženog Milorada Nišavića na 13 godina zatvora i optuženog Miroslava Petkovića na 15 godina zatvora.

Optuženi Radoslav Mitrović, Nenad Jovanović i Zoran Petković oslobođeni su odgovornosti, a prema optuženom Radoslavu Mitroviću ukinut je pritvor.

Prema optuženom Ramizu Papiću optužba je odbijena, iz razloga jer je i t užilac na glavnom pretresu 3.03.2009. odustao od optužbe.

